

„Féljétek az Istent,
és néki adjatok dicsőséget!”

ISTENFÉLELEM, ISTEN-IMÁDÁS, ISTENTISZTELET

BIBLIA-TANULMÁNYOK ■ 2011/3.

„Féljétek az Istent, és néki adjatok dicsőséget!”

ISTENFÉLELEM, ISTEN-IMÁDÁS,
ISTENTISZTELET

„Féljétek az Istent, és néki adjatok dicsőséget!”

ISTENFÉLELEM, ISTEN-IMÁDÁS,
ISTENTISZTELET

A tanulmányokat összeállította:

Bálint György (I–V. tanulmány)

Egerváriné Árvai Márta (VI–XIII. tanulmány)

A tanulmány elektronikus formában a www.kerak.hu oldalon a „Kiadványok” menüpont alatt tölthető le.

Bibliaiskolák Közössége Könyvkiadó

Székhely: 1121 Budapest, Remete út 16/A

Kiadó és könyvlerakat: 1181 Budapest, Reviczky Gyula u. 46.

Telefon/fax: 06-1/267-3947 ■ 06-20/379-6020

bik@bibliakiado.hu ■ www.bikkiado.hu

Felelős kiadó: Szigeti Gábor

Sorozatszerkesztő: Egerváriné Árvai Márta

Nyomtatás: Reménység Alapítvány, Nágocs

ISBN 978-963-7493-86-7

ISSN 0865-3119

TARTALOM

Bevezetés	7
Énektanulás 2011 harmadik negyedévében	8
<i>I. tanulmány – 2011. július 2.</i>	
„Istent féljed, mert ez az ember fő dolga” Mi az istenfélelem?	11
<i>II. tanulmány – 2011. július 9.</i>	
Istenfélelem és szeretetközösség Istennel	19
<i>III. tanulmány – 2011. július 16.</i>	
Isten imádása a mindennapokban	27
<i>IV. tanulmány – 2011. július 23.</i>	
A szombatünneplés és az istentisztelet igaz tartalma	37
<i>V. tanulmány – 2011. július 30.</i>	
Az ősatyák istenfélelme és Isten-imádata	48
<i>VI. tanulmány – 2011. augusztus 6.</i>	
A szent sátor és a templom szerepe Izrael népének istentiszteleti gyakorlatában	59
<i>VII. tanulmány – 2011. augusztus 13.</i>	
Mit tanulhatunk a reformkirályok istenfélelméből?	69

<i>VIII. tanulmány – 2011. augusztus 20.</i>	
A babiloni fogság utáni időszak istenfélelme és istentisztelete	80
<i>IX. tanulmány – 2011. augusztus 27.</i>	
Jézus Krisztus istenfélelme mint követendő példa	91
<i>X. tanulmány – 2011. szeptember 3.</i>	
Jézus tanítása az Istenhez való helyes viszonyulásról	101
<i>XI. tanulmány – 2011. szeptember 10.</i>	
Az őskeresztény egyház istentisztelete és istenfélelme	110
<i>XII. tanulmány – 2011. szeptember 17.</i>	
Az istentisztelet torzulása az egyház történelmében – A végidő veszélyei, a kegyesség látszata	122
<i>XIII. tanulmány – 2011. szeptember 24.</i>	
A mennyei lények és az üdvözültek Isten-dicsőítése	138
 <i>Ábítatok minden napra</i>	
Július	150
Augusztus	151
Szeptember	152

BEVEZETÉS

Ebben a negyedévben arra a kérdésre keresünk választ, hogy mit mond a Biblia a Teremtőnk és Megváltónk iránti helyes viszonyulásról.

Szeretet, hála és tisztelet emberek iránt is ébredhet bennünk – bár korunkban már ezek a fogalmak is lassan ismeretlenné válnak –, de egészen más jellegű kapcsolat köt minket Istenhez, akitől életünket és minden javunkat nyertük, és aki most is változatlan hűséggel hordoz bennünket gondviselésében. Az imádat egyedül Őt illeti meg, senki mását: „Az Urat, a te Istenedet imádd, és csak neki szolgálj” – idézte az Írásokat Jézus a pusztai megkísértéskor. A nagy ellenség, Sátán akarja megfosztani Istent a teremtmények hódolatától – azt tapasztalhatjuk, hogy sajnos nagyrészt sikeresen: még hívő keresztények is sokszor megosztott szívvel, mély belső meggyőződés nélkül fejezik ki Isten iránti imádatukat. Ezért is időszerű a felhívás, amely nemcsak a világnak, hanem Isten népének is szól a végidőben: „Féljétek az Istent, és néki adjatok dicsőséget...”

Az istentisztelet fogalma is eltorzult az évszázadok helytelen gyakorlata által, és sokszor csak az igehirdetés alkalmainak heti egy-két órájára korlátozódik. Holott az igazi istentisztelet az Ige szerint „meglátogatni az árvákat és özvegyeket nyomorúságukban, és szeplő nélkül megtartani magunkat e világtól” (Jak 1,27). Tehát egész valónkkal Istennek élni és szolgálni, ahogyan Jézus tette, aki élete végén elmondhatta: „Dicsőítetek téged e földön, elvégeztem a munkát, amelyet rám bízál.” (Jn 17,4)

Tanuljunk, gyakoroljunk az istenfélelmet, a Teremtőnk és Megváltónk iránti tiszteletet, imádatot, és istentiszteletünk hassa át egész életünket!

ÉNEKTANULÁS 2011 HARMADIK NEGYEDÉVÉBEN

„Énekeljetek Istennek, énekeljetek; énekeljetek királyunknak, énekeljetek! Mert az egész föld királya Isten: énekeljetek bölcsességgel!” (Zsolt 44,7–8)

Ebben a negyedévben is folytatjuk a *Hitünk énekei* könyvből azoknak az énekeknek a tanulását, illetve fölelevenítését, amelyeket egyáltalán nem vagy ritkán énekelünk. Ezúttal két éneket ajánlunk figyelmetekbe, továbbá javasoljuk az elmúlt időszakokban megtanult énekeink átismétlését és éneklését az istentiszteleteken.

Új énekek:

249. ének: „*Már kereszttem...*”

256. ének: „*Lelkem drága Jézusa...*”

A negyedévente megtanult, ismételendő énekek:

6. ének: „*Vezess minket, égi Atyánk...*”

362. ének: „*Készítsd magad, kedves lélek...*”

210. ének: „*Úram, taníts engem arra...*”

371. ének: „*Új mindennap a szeretet...*”

366. ének: „*Minden munkám, hitbarcom...*”

12. ének: „*Drága dolog az Úr Istent dicsérni...*”

96. ének: „*Én lelkem készülj, örvendj ma...*”

13. ének: „*Úrnak szolgálj, mindnyájan...*”

246. ének: „*Nálad nélkül, Jézusom...*”

40. ének: „*Én életemnek Istene...*”

231. ének: „*Egy drága kincset keresek...*”

341. ének: „*Jézus Krisztus, szép fényes hajnal...*”
11. ének: „*Azért, hogy oly szép a föld...*”
232. ének: „*Én áldott Istenem...*”
376. ének: „*Fölkelt immár a szép hold...*”
391. ének: „*Minden ember csak balandó...*”
51. ének: „*Hű karod véd és oltalmaz...*”
239. ének: „*Istenben bízom én...*”
41. ének: „*Irgalmazz, Úr Isten...*”
(Dallam: 55., „*Száma nincsen, Uram, jótéteményidnek...*”)
86. ének: „*Légy mindörökké áldott...*”
331. ének: „*Hadd legyek mindig híved...*”
224. ének: „*Most búcsút mondok néked...*”
(E három ének dallama azonos a 143., „*A jöttöd miként várjam...*”, illetve a 248., „*Az Úr segítí harcom...*” kezdetű énekekével)
263. ének: „*Kegyelmes Isten, kinek kezében...*”
354. ének: „*Úr Isten, kérünk tégedet...*”
(Keresztségre)
318. ének: „*Ó, Atya Isten, nagy irgalmú Úr...*”
(Dallam: 264., „*Az utat nem tudom...*”)
319. ének: „*Úr Isten, mi sok szükségem...*”
(Dallam: 42., „*Szívemet hozzád emelem...*”)
329. ének: „*Áldja Isten éltünket...*”
(Dallam: 316., „*Kegyes Jézus, itt vagyunk...*”)
358. ének: „*Nevedre vettem keresztséget...*”
(Dallam: 27., „*Ó, bárcsak ezer ajkam volna...*”)

*Áldott és örömteli éneklést kíván
a zenei osztály*

„ISTENT FÉLJED, MERT EZ AZ EMBER FŐ DOLGA”

Mi az istenfélelem?

I Mit jelent a Bibliának ez a sokatmondó kifejezése: istenfélelem? Mi a különbség az Istentől való félelem és az istenfélelem között, és miért fontos kérdés ez?

2Móz 20,19–20 • „Mondták Mózesnek: Te beszélj velünk, és mi hallgatunk, de az Isten ne beszéljen velünk, hogy meg ne haljunk. Mózes pedig mondta a népnek: Ne féljetek, mert azért jött az Isten, hogy titeket megkísértsen, és hogy az ő félelme legyen előttetek, hogy ne vétkezzetek.”

2Móz 15,11 • „Kicsoda az istenek közt olyan, mint te, Uram? Kicsoda olyan, mint te, szentséggel dicső, félelemmel dicsérendő és csodatévő?”

Lk 5,26 • „Az álmélgodás elfogta mindnyájukat, és dicsőítették Istent, és beteltek félelemmel, mondván: Bizony csodadolgokat láttunk ma!”

Sokan, akik az istenfélelem kifejezést hallják, szinte ösztönösen az Istentől való félelemre gondolnak. Érthető is ez, mert az a szív, amely Isten szeretetét és irgalmát még nem ismerte meg, alapvetően távolságtartó vele szemben. Önmagában Isten nagysága félelmetes, szentsége pedig riasztó a bűnös szá-

mára. A bűn okozta legnagyobb kár az eltorzult látás, amely Istenre nézve is félelmet kelt. Ez azonban nem az istenfélelemből fakad, inkább annak hiányából. „Amint meg van írva, hogy nincsen csak egy igaz is, nincs, aki megértse, nincs, aki keresse az Istent. Mindnyájan elhajlottak, egyetemben haszontalanokká lettek; nincs, aki jót cselekedjék, nincsen csak egy is. Nyitott sír a torkuk; nyelvükkel álnokságot szólnak; áspiskígyó mérge van ajkuk alatt. Szájuk telve átkozódással és keserűséggel. Lábaik gyorsak a vérontásra. Útjaikon romlás és nyomorúság van. És a békesség útját nem ismerik. Nincs isteni félelem a szemük előtt.” (Rm 3,10–18) A megváltás hatalmas ajándéka az, hogy az Isten dicsősége, vagyis jelleme Krisztus által megismerhető. „Mi láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét, aki teljes volt kegyelemmel és igazsággal.” (Jn Jn 1,14) Ezáltal Isten lényé fenséges, mégsem ijesztő; hatalmas, mégsem kell félnünk tőle.

Mire készítette az embereket a fent idézett igék szerint az istenfélelem? Csodálkozásra, hálaadásra, Isten dicsőítésére, benne való bizalomra. Isten hatalmának, szeretetének csodálata inkább fenséges tiszteletet, vonzalmat munkál iránta, mintsem tőle való félelmet.

Q Hol találhatjuk az istenfélelem legszebb és legkifejezőbb meghatározásait? Mivel kapcsolja össze Salamon az istenfélelmet? Miért „fő dolgunk” ez?

Préd 12,15 • „A dolognak summája, mindezeket hallván: az Istent féljed, és az ő parancsolatait megtartsd, mert ez az embernek fő dolga!”

5Móz 6,2 • Hogy féljed az Urat, a te Istenedet, és megtartsd minden rendelését és parancsolatát, amelyeket én parancsolok néked: te és a te fiad és unokád, teljes életedben, hogy hosszú ideig élhess.

Jób 28,28 • „Az embernek pedig mondta: Ímé, az Úrnak félelme: az a bölcsesség, és az értelem: a gonosztól való eltávozás.”

Isten parancsolatai legtágabb értelemben az Ő beszédei. Hogyan kell ezzel élnünk, ezt megtartanunk? „Boldogok, akiknek útjuk feddhetetlen, akik az Úr törvényében járnak... Nyisd meg szemeimet, hogy szemléljem a te törvényed csodálatos voltát.” (Zsolt 119,1–18)

„A Bibliából Isten hangját halljuk, éppen olyan biztosan, mintha füleinkkel hallhatnánk. Ha felismernénk ezt, milyen áhítattal tudnánk megnyitni Isten igéjét, és milyen komolyan kutatnánk előírásait... Isten igéjét tisztelettel kell megnyitnunk, és azzal az őszinte vágyakozással, hogy megismerjük ránk vonatkozó akaratát. Akkor mennyei angyalok vezetik majd igetanulmányozásunkat, és Isten szól hozzánk igéjében. A Mindenható tróntermében vagyunk. Isten jelenlétében Krisztus belép a szívünkbe.” (Ellen G. White: *Az én életem ma*, 285. o.)

Jób milyen alapon fogalmazta meg, hogy mi is az istenfélelem? Róla többször is kijelentette Isten, hogy feddhetetlen, igaz, istenfélő és büngyűlölő (Jób 1,1–8; 2,3). Fel tudnánk-e sorolni, mi mindenben nyilvánult meg ez az istenfélelem Jób Istenhez és emberekhez való viszonyában? Mindezek nyomán mondhatta: „Ímé, az Úrnak félelme: az a bölcsesség, és az értelem: a gonosztól való eltávozás.” (Jób 28,28) Amit Jób tudott, azt nekünk is tudnunk kell önmagunkért és másokért, létünk és küzdelmünk értelméért, küldetésünk megértéséért és betöltéséért.

3 Hogyan függ össze az istenfélelem más, a félelemről szóló igékkel?

1Pt 1,17–19 • „Ha Atyának hívjátok őt, aki személyválogatás nélkül ítél, kinek-kinek a cselekedete szerint, félelemmel töltsétek a ti jövevénységetek idejét: tudván, hogy nem veszendő holmin, ezüstön vagy aranyon váltattatok meg a ti atyáitoktól örökölt hiábavaló életetekből; hanem drága véren, mint hibátlan és szeplőtlen bárányén, a Krisztusén.”

Fil 2,12–13 • „...félelemmel és rettegéssel vigyétek véghez a ti üdvösségeteket, mert Isten az, aki munkálja bennetek mind az akarást, mind a munkálást, jó kedvéből.”

Péld 28,13–14 • „Aki elfedezi a vétkeit, nem lesz jó dolga; aki pedig megvallja és elhagyja, irgalmasságot nyer. Boldog ember, aki szüntelen retteg; aki pedig megkeményíti a szívét, bajba esik.”

.....
.....
Istent akkor féljük, ha

– életidőnket valóban jövevénységnek tartjuk: a felkészülés lehetőségének az örökkévalóságra,

– életünkre úgy tekintünk, mint amely értékes Isten számára, mert Ő drága áron váltott meg,

– hisszük, hogy hiábavaló életből mentett ki, amiben minden örökölt rossz benne van,

– vigyázunk, hogy ne gátoljuk munkáját, hiszen mindent Ő végez értünk és bennünk, Lelke által,

– egyenesek vagyunk az önvizsgálatban, és nem takargatjuk vétkeinket,

– elfordulunk a rossztól, mert kevés a jó után vágyakozni: Istent igazán szeretni a bűn gyűlölésével együtt lehet.

„Minden emberért ezt a végtelen árat fizették ki. Isten azáltal, hogy a menny kincsözönét e világra árasztotta, és Krisztusban az egész mennyet nekünk adta, minden ember akaratát, érzéseit, értelmét és lelkét megvásárolta attól, aki tulajdonosként jogot formált rájuk. Így minden ember – legyen akár hívó, akár hitetlen – Isten tulajdona. Mindnyájukat elhívja, hogy neki szolgáljanak, és az ítélet napján mindenkinek számot kell adnia arról, hogyan felelt meg ennek a kívánalomnak... „Félelemmel és rettegéssel vigyétek véghez a ti üdvösségeteket, mert Isten az, aki munkálja bennetek mind az akarást, mind a véghezvitelt, jó kedvéből.” (Fil 2,12–13) Isten nem azt mondja, hogy félj és rettegj, mert nem tudja véghezvinni ígéreteit, mivel elfogy a türelme vagy együttérzése nem lesz elegendő! Attól kell félned, hogy akaratom nem lesz Krisztus akarata alá rendelve, hogy öröklött és szerzett jellemhibáid uralják majd az életedet. Isten az, aki munkálja benned mind az akarást, mind a véghezvitelt, jó kedvéből. Attól kell félned, hogy éned lelked és a Mester közé ékelődhet. Attól félj, hogy önfejűséged, saját akaratom tönkreteszi azt a magas célt, amelyet Isten rajtad keresztül akar megvalósítani. Attól félj, hogy saját erődben bízol, kiveszed kezéd Krisztus kezéből, és állandó jelenléte nélkül járod az élet útját.” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*, 237., 113. o.)

4 Minek az eredménye az istenfélelem? Milyen út vezet hozzá?

Péld 2,1–5 • „Fiam! Ha megszívleled az én beszédeimet, és parancsolataimat elrejtéd magadnál, ha figyelmeztetvén a bölcsességre füleidet, hajtod elmédet az értelemre, igen, ha a bölcsességért kiáltasz, és az értelemért a te szódat felemeled, ha keresed azt, mint az ezüstöt, és mint a kincse-

ket kutatod azt: akkor megérted az Úrnak félelmét, és Isten ismeretére jutsz.”

Jer 32,39–40 • „Adok nékik egy szívet és egy utat, hogy mindenkor engem féljenek, hogy jól legyen dolguk, nékik és fiaiknak őutánuk. És örökkévaló szövetséget kötök velük, hogy nem fordulok el tőlük és a velük való jótéteménytől, és az én félelmemet adom a szívükbe, hogy el ne távozzanak tőlem.”

Lk 10,21 • „Hálákat adok néked, Atyám, mennynek és földnek ura, hogy elrejtetted ezeket a bölcsek és értelmesekek elől, és a kisdedeknek megjelentetted. Igen, Atyám, mert így volt kedves előtted.”

„A Biblia vallása egyszerűen az istenfélelem titka; emberi elme fel nem tudja fogni, a meg nem újult szív előtt pedig teljességgel érthetetlen... Az Üdvözítő azért örvendezett a megváltás tervének, mert akinek a szíve szerény, akiben tanítható, becsületes, gyermeki kívánság él, hogy megismerje és cselekedje mennyei Atyánk akaratát, annak Isten igéje Isten üdvözítő hatalmaként nyilatkozik meg – azonban aki a saját szemében bölcs, aki a hamis bölcselettől felfuvalkodott, az nem ismeri fel az örömhír szépségét, hatalmát és rejtett titkát.” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, IV. köt., 585–586. o.)

5 Miért fontos ma az istenfélelem ismerete?

Jel 14,6–7 • „Láttam más angyalt az ég közepén repülni, akinél volt az örökkévaló evangélium, hogy a föld lakosainak hirdesse az evangéliumot, minden nemzetségnek és

ágazatnak, nyelvnek és népnek. Ezt mondván nagy szóval:
Féljétek az Istent, és neki adjatok dicsőséget...”

Isten korunknak szóló üzenete a világnak küldött utolsó kegyelmi üzenet. A Jelenések könyve 14. fejezetében olvasható hármias angyali üzenet tükrözi a világ állapotát, szükségleteit, de tükröt tart elénk is, akikre Isten az üzenet közvetítését bízta. Az elveszettségéből való kihívás, a meghívás az új, megváltott életre mintegy kérlelésként hangzik az isteni szóban. Elsőként Isten félelmére hív bennünket, amely alapja az Ő követésének, és alkalmassá tesz az üzenet közvetítésére. Az üzenetet azok hirdethetik eredményesen, akik ismerik és betöltik. E nélkül mit sem ér a magunk vallása, és e nélkül a világért sem tehetünk semmit.

„Élő istenfélelem nélkül az igazság elmélete képtelen elűzni a lelkünket körülvevő sötétséget.” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, IV. köt., 314. o.)

6 Mit válaszolhatunk Isten nekünk is szóló kérdésére?

Mal 1,6 • „A fiú tiszteli atyját, a szolga is az ő urát. És ha én Atya vagyok: hol az én tisztességem? És ha én Úr vagyok, hol az én félelmem?”

Az idézett igében olvasható kérdés nemcsak Izráelnek szólt, hanem bennünket is megszólít. Malakiás könyve tükör szá-

munkra, mert tartalma egybecseng a laodiceai levéllel. Ahogy Isten akkor küzdött a zsidókért, úgy küzd értünk ma. Mit válaszolunk a kérdésére? Válaszolnunk kell, mert Teremtőnk választ vár. Vigyázzunk, a válasz ne legyen általános, sem felszínes! Legyen egyenes és igaz!

„Isten választott egy népet, amelyet az örök következményekkel járó igazság letéteményesévé tett. A neki adott világosságnak kell megvilágítania az egész földet. Hibát követett volna el Isten? Tényleg mi vagyunk az Ő kiválasztott közvetítői?... Bárcsak megértenénk, mennyire fontos és mit is jelent a figyelmeztető üzenet számunkra és a világ számára... Krisztus látja, amit az ember nem lát. Látja azokat a bűnöket, amelyekhez ragaszkodva az ember elutasítja a türelmes Isten kegyelmét. Nem könyöröghet egy olyan népért, amely nem érzi szükségesnek a segítségét, amely azt állítja, hogy mindene megvan, és mindent tud... Mindenki vizsgálja meg magát, hogy az igazságért folytatott elméleti küzdelemben nem veszítette-e el Krisztus szeretetét? Nem szorult-e ki Krisztus a prédikációkból és a szívekből? Nincs-e veszély abban, hogy sokan az igazságot valló misszionáriusként tevékenykednek, de Krisztus szeretete nem szövi át a munkájukat?” (Ellen G. White: *Szemelvények*, I. köt.)

*Az e beti adomány a Sola Scriptura Teológiai Főiskolát támogatja.
– Hozzájárulás a közösség által fenntartott főiskola
működési költségeihez.*

Istenfélelem és szeretet- közösség Istennel

I Mi az istenfélelem legnagyobb ajándéka?

Préd 8,12 • „Bár a vétkes százszor is követhet el gonosztettet hosszú időn át, mégis tudom én, hogy az istenfélőknek lesz jól dolguk, akik az Ő orcáját félik.”

Jn 15,9 • „Amiképpen az Atya szeretett engem, én is úgy szerettelek titeket: maradjatok meg ebben az én szeretetemben.”

Ellen White-től idézzük a következőket:

„Az igazi istenfélelem az Istennel való közeli kapcsolat, és Krisztus ismeretének mindennapos, élő megtapasztalása.” (*Bizonyságtételek*, IV. köt., 314. o.)

„Immánuel, Isten velünk – ebben minden benne foglaltatik, amire szükségünk van. Milyen erős alapot ad a hitünknek! Élő reménységet tár a hívő keresztyény elé, a halhatatlanság ígéretével. Isten velünk van Jézus Krisztusban, és kísér bennünket a menny felé tartó utunk minden lépésénél. A Szentlélek velünk van mint vigasztaló és vezető nehéz helyzetünkben, hogy enyhítse bánatunkat és megtöltazzon a kísértésekben.” (*Az én életem ma*, október 13.)

„Isten azt akarja, hogy felismerd jelenlétét. Az Ő békesége, vigasztalása, kegyelme és öröme ragyogó hajnallá és áldott napfénné változtatja a halál árnyékát.” (*Az én életem ma*, október 14.)

Az istenfélelem a legnagyobb jóval ajándékoz meg bennünket, magával az élet Igéjével, Krisztussal. Ha ő a miénk, akkor minden a miénk: „akié a Fiú, azé az élet” (1Jn 5,12). Mégsem szabad csupán az ajándékoknál megállnunk. Magasztaljuk Istent azért, hogy Krisztus odaadásával és Lelke elküldésével ismét megvalósulhatott a vele való közösség, és mi ennek a részesei lehetünk.

2 Milyen további áldások fakadnak Isten és ember közösségéből?

Zsolt 34,12–19 • „Jöjjetek, fiaim, hallgassatok rám, megtanítlak titeket az Úr félelmére! Ki az az ember, akinek tetszik az élet, és szeret napokat, hogy jót láthasson? Tartóztasd meg nyelvedet a gonosztól, és ajkadat a csalárd beszédétől. Kerüld a rosszat és cselekedj jót; keresd a békességet és kövesd azt. Az Úr szemei az igazakon vannak, és fülei azoknak kiáltásán; az Úr orcája pedig a gonosztevőkön van, hogy kiirtsa emlékezetüket a földről. Ha az igazak kiáltanak, az Úr meghallgatja, és minden bajukból kimentti őket. Közel van az Úr a megtört szívekhez, és megsegíti a sebhedt lelkeket.”

„Akik Jézusban lakoznak, azok boldogok, vidámak és örömteljesek lesznek Istenben. Nyugodt gyengédség jellemzi beszédmódjukat, a lelki és az örökkévaló dolgok

tisztelete nyilvánul meg tetteikben, és örömteli ének hangzik majd ajkukról, amelyet a menny ihlet. Az istenfélelemnek ez a titka nem magyarázható meg könnyen, ám ennek ellenére is érzékelhetjük, örülhetünk neki. A csökönyös és lázongó szív bezárhatja ajtaját Isten kegyelme és a Szentlélekben való öröm előtt, de a bölcsesség útjai barátságosak, és ösvényein mindenütt béke honol. Minél közelebbi kapcsolatban állunk Krisztussal, szavaink és tetteink annál inkább bizonyítják majd Krisztus kegyelmének átalakító hatalmát.” (Ellen G. White: *Bizonyágtételek*, IV. köt., 626. o.)

3 Mit jelent Isten féltő szeretete?

2Móz 20,5 • „Ne imádd és ne tiszteld azokat, mert én, az Úr, a te Istened, féltőn szerető Isten vagyok...”

2Móz 34,14 • „Nem szabad imádnod más istent, mert az Úr, akinek neve féltőn szerető, féltőn szerető Isten ő.”

Ma már a *féltékenység* kifejezést csak negatív értelemben használjuk. Nem alkalmazzuk a szeretet kifejezésére, mert az ilyen értelemben vett féltés mögött inkább a gyanakvás, rosszat feltételező bizalmatlanság rejlik. Régen ismert és használatos volt a féltékenység pozitív értelme is: a másik ember féltése, aggodás érte – ami az igazi, önzetlen szeretetre nagyon is jellemző. Isten irántunk, a teremtményei iránt érzett szeretetét fejezi ki bemutatkozása és jellemzése a fenti igékben.

Joseph Hertz fordításában a féltve őrködő Istenről olvashatunk ezeken a helyeken. Az igékkel kapcsolatos magyarázatá-

ban a következőket írja: „A *félte* örökös héber megfelelője: *kanna*. Isten azt kívánja, hogy Ő minden legyen gyermekei számára, és kizárólagosan magának követeli az engedelmessé-
güket és szeretetüket. Megveti a kegyetlenséget és jogtalansá-
got, utálja a tisztátalanságot és bűnösséget, és éppen úgy,
ahogy az anya is féltő örökösrel elhárít minden rossz befo-
lyást gyermekétől, nehogy annak hatalmába kerüljön, ő is félt-
ő örökösrel vigyáz, nehogy tisztaság és jószág helyett bál-
ványimádás és szentségtelenség uralkodjék szeretett gyerme-
kein... Egyesek pedig a *kanna* szót *féltekenynek* fordítják.” (Dr.
Joseph H. Hertz: *Mózes öt könyve és haftárák*, II. köt.)

Isten féltő szeretete érthetőbb lesz számunkra, ha néhány
ige alapján megvizsgáljuk hozzánk való ragaszkodását:

– „...kíváncskodnál a te kezéd alkotása után.” (Jób 14,15)

– „Az Úr a te őriződ, az Úr a te árnyékod jobb kezéd felől.”
(Zsolt 121,5)

– „Eljegyezlek téged magamnak örökre.” (Hós 2,8)

– „Markaimba metszettek fel téged, kőfalaid előttem van-
nak szüntelen.” (Ésa 49,16)

– „Ismét eljövök, és magamhoz veszek titeket, hogy ahol
én vagyok, ti is ott legyetek.” (Jn 14,3)

4 Mit mond az Ige arról, hogy az Istennel való szeretet-
kapcsolat érzelmi kötődést is magában foglal?

Jn 4,23 • „...az igazi imádók lélekben és igazságban
imádják az Atyát, mert az Atya is ilyeneket keres az ő
imádóiul.”

Sof 3,16–17 • „Azon a napon ezt mondják Jeruzsálemnek:
Ne félj! Ne lankadjanak kezeid, Sion! Az Úr, a te Istened
közötted van; erős ő, megtart; örül terajta örömmel,
hallgat az ő szerelmében, énekléssel örvendez néked.”

Lk 7,47 • „Minekokáért mondom néked: Néki sok bűne

bocsáttatott meg, mert igen szeretett; akinek pedig kevés bocsáttatik meg, kevésbé szeret.”

„Ezek a megvetett lelkek Isten tulajdonai – mondta Jézus. A teremtés és megváltás jogán az Atya tulajdonai, s értékek a szemében. A pásztor szereti a juhait, és nem nyugszik, amíg egy is hiányzik. Isten ennél sokkal jobban szeret minden egyes kiteszított lelket... Vágyakozik arra, hogy újra az övéi legyenek. (...)

Ki tudja megbecsülni egy emberi lélek értékét? Ha meg akarod tudni, mennyit ér egy ember, légy tanúja Krisztus szenvedéssel teli óráinak, amikor vércseppeket verejtékezett. Nézz fel a kereszten függő Megváltóra! Halld meg a kétségbeesett kiáltást: »Én Istenem, én Istenem! Miért hagytál el engem?« (Mk 15,34) Nézd megsebzett fejét, átlukasztott oldalát, átütött lábait! Ne felejtsd el, hogy Krisztus mindent kockára tett! Megváltásunkért maga a menny került veszélybe. A kereszt lábánál emlékezz arra, hogy Krisztus egyetlen bűnösért is letette volna az életét. Ott megbecsülheted, mennyit ér számára egyetlen ember élete is.” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*, 132–133., 140. o.)

„Mária tette éppen azt a tanítást hordozta, amelyre a tanítványoknak szükségük volt. Megmutatta, hogy Krisztusnak örömet szerezne, ha kifejeznék iránta érzett szeretetüket... Ő gyakran bánkódott, mert tanítványaitól nem kapta meg, amit adniuk kellett volna... Kevesen értékelik igazán, mit jelent számukra Krisztus. Ha felfognák, nem tűnne tékozlásnak a drága olaj. Semmi sem látszana túl költségesnek, hogy Krisztusnak adják, semmilyen önmegtagadás, önfeláldozás elviselése nem lenne túl nagy az Ő kedvéért.” (Ellen G White: *Jézus élete*, 474. o.)

5 Miben nyilatkozhat meg az ember féltő szeretete Isten iránt?

1Sám 17,26, 45 • „Szólt Dávid azoknak az embereknek, akik ott álltak vele, mondván: »Mi történik azzal, aki megöli ezt a filiszteust, és elveszi a gyalázatot Izráelről? Mert kicsoda ez a körülméletlen filiszteus, hogy gyalázattal illeti az élő Isten seregét?!«... Dávid pedig mondta a filiszteusnak: »Te karddal, dárdával és pajzzsal jössz ellenem, én pedig a Seregek Urának, Izráel seregei Istenének nevében megyek ellened, akit te gyalázattal illettél!«”

Fil 3,7 • „De amelyek nékem nékem egykor nyereségek voltak, azokat a Krisztusért kárnak ítéltém.”

2Kor 5,15–20 • „Úgy vélekedvén, hogy ha egy meghalt mindenkiért, tehát mindazok meghaltak; és azért halt meg mindenkiért, hogy akik élnek, ezután ne maguknak éljenek, hanem annak, aki értük meghalt és feltámasztott... Krisztusért járván tehát követségben, mintha Isten kérne általunk: Krisztusért kérünk, béküljete meg az Istennel.”

Fil 1,29 • „Mert néktek adatott az a kegyelem a Krisztusért, nemcsak hogy higgyetek Őbenne, hanem hogy szenvedjete is Őérte.”

.....

.....

Isten mindent odaadott értünk, és csupán azt kéri, hogy mi is szeressük Őt, s álljunk mi is ki érte ebben a nagy küzdelemben. „Az Úrért és Gedeonért” – ezzel a jelszóval indultak csatába az izraeliták, olvashatjuk a Bírák könyvében. A szeretet engedelmissége nem szolgálai, a hálás ragaszkodás Istenhez nem kényszeredett. Az Istent szerető ember saját döntéseiben, törekvéseiben Istenre tekintve gondolja meg útjait. Nem a saját sorsa

a legfőbb tét, hanem hogy Isten harca és önfeláldozása megbecsülésre talál-e, Istent gyalázat és vád illeti-e, vagy igazolás és megdicsőítés. Talál-e Isten ma is embereket, akik becsülik Őt és szeretetét? Olyan embereket, akiket a kísértés idején leginkább az iránta érzett féltő szeretet tart vissza? Olyanok vagyunk-e, akik Krisztusért küzdenek önmagukkal, érte vállalják a szenvedést, és érte szolgálnak másoknak?

6 Mi építi szeretetközösségünket Istennel?

Zsolt 116,1–2 • „Szeretem az Urat, mert meghallgatja esedezéseim szavát. Mert fülét felém fordítja, azért segítségül hívom őt egész életemben.”

Jób 4,6 • „Nem bizodalmad-e a te istenfélémed, és nem reménységed-e útjaid becsületessége?”

Jn 9,31 • „Pedig tudjuk, hogy Isten nem hallgatja meg a bűnösöket, hanem ha valaki istenfélő, és az ő akaratát cselekszi, azt hallgatja meg.”

.....

.....

A *Krisztushoz vezető lépések* című könyvben Ellen White a következőt írja:

„A keresztények már ebben az életben is a Krisztussal való közösség örömteli részesei, szemlélhetik szeretetük fényét, élvezhetik állandó jelenlétét. Életünk minden egyes lépése közelebb vihet Jézushoz, mindinkább tapasztalhatjuk szeretetét, és lépésről lépésre közelebb juthatunk mennyei hazánkhoz... Van egy bizonyíték, amelyet mindenki – a legműveltebb és a legtanulatlanabb is – megragadhat: ez a tapasztalatok bizonyítéka. Isten mind-

nyájunknak alkalmat ad, hogy ígéretei igazságáról meggyőződhesünk.”

„Javunkra szolgál, ha Isten minden ajándékát frissen tartjuk emlékezetünkben. Így erősödik a hit, egyre többet kér és kap. Több bátorítás rejlik a legkisebb áldásban, amelyet mi magunk kapunk Istentől, mint megannyi beszámolóban, amit mások hitéről és tapasztalatairól elolvashatunk. Az Isten kegyelmére válaszoló lélek az öntözött kerthez lesz hasonló. Egészsége gyorsan kivirul, világossága felkél rejtekéből, és az Úr dicsősége meglátszik rajta.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 287. o.)

*Az e heti adomány az Eleki Egészségházat támogatja.
– Az Eleki Egészségházban 2011-től folyamatosan fogadják
azokat, akik az egyszerű, természetes gyógymódokat
részesítik előnyben a gyógyulás folyamatában.*

Isten imádása a mindennapokban

1 Milyen értelemben határozza meg minden tettünket az, ha Istent imádjuk?

Jn 4,24 • „Az Isten Lélek: és akik őt imádják, szükség, hogy léleekben és igazságban imádják.”

Kol 3,23 • „És valamit tesztek, lélekből cselekedjétek, mint az Úrnak, és nem embereknek.”

2Kor 2,15 • „Krisztus jó illata vagyunk Istennek, mind az üdvözülők, mind az elkárhozók között.”

Ha tudjuk, hogy minden tettünk érinti Istent, ez felelősséget jelent számunkra, de azt tudni, hogy mindennel dicsőíthetjük Őt, ez már örömteli lehetőség. Minden munkánk, időtöltésünk, tervezésünk és törekvésünk során kereshetjük és betölthetjük az igazságot, azaz Isten akaratát. Isten imádásának az a lényege, hogy mivel Ő az életünk Ura, így az igazság szeretete kihat az életünk minden dolgára, mert az Úr akaratának keresése nem veszteség számunkra, hanem kimondhatatlan nyereség. Ellen G. White a következőket írja erről:

„Ha szívünk megújult Isten Lelke által, életünk is bizonyosságot tesz erről a tényről. Habár nem változtathatjuk meg a szívünket, nem állíthatjuk vissza az Istennel

való összhangot, a jó cselekedeteinkre nem építhetünk, és nem bízhatunk magunkban, életünk mégis kinyilvánítja, hogy Isten kegyelme bennünk lakozik. Változás áll be a szokásainkban. Tisztán, határozottan látható a különbség aközött, amilyenek voltunk és amilyenek újjászületésünk óta vagyunk... Az isteni kegyelemből újjászületett szívben a szeretet minden cselekedet indítórugója. Megváltoztatja a jellemet, befolyásolja az indítékokat, megzabolazza a szenvedélyeket, legyőzi az ellenséges indulatokat, és nemesebbé teszi a viselkedést. Ha ezt a szeretet ápoljuk lelkünkben, megédesíti életünket, és ezáltal nemesbítő hatást árasztunk környezetünkre.” (*Krisztushoz vezető lépések*, 39–40. o.)

„Találjunk örömet az Úr imáadásában... Isten azt kívánja, hogy akik eljönnek Őt imádni, vigyék el magukkal szeretetének és gondoskodásának értékes gondolatait, hogy felviduljanak a mindennapi élet minden foglalkozásában, és kegyelmet nyerjenek arra, hogy mindenben becsületesen és hűségesen járjanak el.” (*Az én életem ma*, január 25.)

„Isten azt kívánja, hogy követőinek viselkedése, ruházódása és beszéde egyértelműen tegyen bizonyosságot: az igaz istenfélelem mindenki számára áldást hoz ebben és az eljövendő életben is, és csakis ez képes csillapítani a lélek szomjúságát.” (*Bizonyágtételek*, IV. kötet, 581. o.)

2 Isten imáadásának melyek a legkifejezőbb bizonyosságai?

Eféz 5,1—4. 19–20 • „Legyetek annakokáért követői Istennek, mint szeretett gyermekek... Paráznaság pedig és akármely tisztátalanság vagy fősvénység ne is neveztessekközöttetek, amint szentekhez illik; sem undokság, vagy bolond beszéd, vagy trágárság, melyek nem illenek: ha-

nem inkább hálaadás... Beszélgetvén egymás között zsol-tárokban, dicséretekben és lelki énekekben, énekelvén és dicséretet mondván szívetekben az Úrnak. Hálákat adván mindenkor mindenekért a mi Urunk, Jézus Krisztus nevében az Istennek és Atyának.”

1Tim 6,6–8 • „De valóban nagy nyereség az istenfélelem, megelégedéssel; mert semmit sem hoztunk a világra, világos, hogy ki sem vihetünk semmit, de ha van élelmünk és ruházatunk, elégedjünk meg vele.”

.....

.....

A hála és a megelégedés mindennapos gyümölcse Isten imádásának.

Általában jellemző, hogy egy darabig örülünk valamilyen újdonságnak, aztán megszokottá, természetessé válhatnak a legnagyobb ajándékok is. Az Istent imádó ember azonban nem feledkezhet el a kimondhatatlan ajándékról, aki által visszakérülhetett az atyai házhoz, és mindarról, ami Krisztussal együtt adott Isten. Nem válhatnak természetessé a legapróbb ajándékok sem. Tudnunk kell, hogy minden kegyelemből van, és örülhetünk ezeknek hálás és megelégedett szívvel. Adjon mindez megelégedést, és lássuk meg mindebben az ajándékozót. „Érezzétek és lássátok meg, hogy jó az Úr! Boldog az az ember, aki őbenne bízik.” (Zsolt 34,9)

Az istenfélő ember, amikor felkel, hálás az életért, amikor jóllakhat, hálás az ételért. Szeretkapcsolatai, társa, családja, hitben testvérei, a naponta elvett erő – mind-mind ajándékok a szemében. Isten imádata széppé teszi számára azt, ami másnak már megszokott, természetes. Sőt a nehézségek, próbák is a javunkat szolgálják, így ezekért is hálásak lehetünk. Miből fakadhat az Istent dicsérő élet? Nem kell a körülményeknek megváltozniuk, más látásra van szükség, Isten félelmében. Ha

Isten minden ajándékát meglátnánk és értékelnénk, nem is maradna időnk panaszkodni. A hála és a megelégedés erős bizonyosságai Urunk szeretetének.

„El kell hagynunk a kérkedő fitogtatást, a mesterkéltséget, a tettelt világi udvariaskodást, és növelnünk a gyengédséget, szeretetet, vidámságot, a keresztyén előzékenységet a család tagjai között... A hálaadó szív és a kedves tekintet értékesebb, mint gazdagság, fényűzés. Az egyszerű dolgokkal való megelégedés boldoggá teszi a családot, ha szeretet él benne... Bárcsak megelégednénk, kevesebb áhítózással, kevesebb tülekedéssel a nehezen megszerezhető dolgok után, amivel otthonainkat díszíthetnénk... Az őszinte közvetlenség, a szelídség és igaz szeretet Édenné varázsolja akár a legegyszerűbb otthont is. Jobb jókedvvel elviselni minden kényelmetlenséget, mint búcsút mondani a békességnek és a megelégedésnek.” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, IV. köt., 622. o.)

3 Hogyan függ össze Isten imádása Krisztus szemlélésével?

2Kor 3,18 • „Mi pedig az Úr dicsőségét mindnyájan fedetlen arccal szemlélvén, ugyanazon ábrázatra elváltozunk, dicsőségről dicsőségre, az Úr Lelke által.”

1Pt 1,21 • „Aki ő általa hisztek Istenben, aki feltámasztotta őt a halálból és dicsőséget adott néki, hogy a ti hitek reménység is legyen Istenben.”

Jn 16,27 • „Mert maga az Atya szeret titeket.”

Zsolt 45,3 • „Szébb, szébb vagy az ember fiainál, kedvesség ömledez ajkaidon.”

Önmagában a cél eléréseért senki sem szemléli Jézust. „Ha győzni akarsz, szemléld Őt”, vagy „az a mi bajunk, hogy keveset szemléljük Őt” – halljuk sokszor. Idézni szoktuk továbbá a bizonyágtételt: „Naponta egy csendes órát kellene töltenünk Jézus golgotai keresztjénél.” Szüksége van-e az Istent imádó embernek arra, hogy mindig erre buzdítsák? Lehet-e ezt magunknak, egymásnak előírni, vagy feladatként meghatározni? Valaminek az eléréseért nem fogjuk szemlélni Jézust. Akkor szemléljük Őt, ha vonzó számunkra. Szebb, mint bármi, bárki más. „Úgy ragyog, mint a hajnal, szép, mint a hold-sugár, tiszta, mint a fénylő nap, rettenetes, mint a zászlós tábor?” (Én én 6,7)

„A föld legnemesebb nagyjaiban megnyilvánuló kiválóságok Krisztust tükrözték vissza. József tisztasága és jóakarató segítőkészsége, Mózes hite, szelídsége és türelme, Elizeus állhatatossága, Dániel feddhetetlensége és szilárdsága, Pál apostol buzgósága és önfeláldozása – a felsorolt férfiakban megnyilatkozó szellem és lelkierő, és rajtuk kívül mindazok, akik e földön éltek, csak az Ő dicsőségének halvány visszfényei voltak. Őbenne találták meg a tökéletes eszményképet.” (Ellen G. White: *Előtted az élet*, 71. o.)

„A hit hozzászoktat bennünket Isten létezéséhez és jelenlétéhez, s miközben oszthatatlanul Isten dicsőségére élünk, egyre többet látunk meg jellemének szépségéből és kegyelmének nagyszerűségéből. Lelkierőnk növekszik, mert mennyei légkört lélegzünk be, és felismerjük: Isten a jobb kezünk felől áll, hogy meg ne inogjunk. A világ fölé emelkedve arra tekintünk, aki tízezer közül is kitetszik, aki mindenestől fogva kívánatos, és szemlélődés által mi is hozzá hasonlóvá leszünk.” (Ellen G. White: *Szemelvények*, I., 308. o.)

Fogalmazzuk meg, soroljuk fel, hogy miért szép számunkra Jézus Krisztus!

4 Mennyire jut kifejezésre Isten imádása az imádkozásunkban?

Zsolt 116,5–6 • „Az Úr kegyelmes és igaz, és a mi Istenünk irgalmas. Az Úr megőrzi az alázatosokat; én ügyefogyott voltam, és megszabadított engem.”

Zsolt 139,23–24 • „Vizsgálj meg engem, oh Isten, és ismerd meg szívemet! Próbálj meg engem, és ismerd meg gondolataimat! És lásd meg, ha van-e nálam a gonoszságnak valamilyen útja? És vezérelj engem az örökkévalóság útján!”

Dn 6,10 • „Dániel pedig, amint megtudta, hogy megíratott az írás, bement a házába; felső termének ablakai nyitva voltak Jeruzsálem felé, és háromszor napjában térdeire esett, könyörgött és dicséretet tett az ő Istene előtt, amiként azelőtt cselekedett.”

Zsolt 86,11 • „Mutasd meg nékem a te utadat, hogy járhasak a te igazságodban, és teljes szívvel féljem nevedet.”

Hab 2,1 • „Őrhelyemre állok, és megállok a bástyán, vigyázok, hogy lássam, mit szól hozzám, és mit feleljek én panaszom dolgában.”

Érdeemes figyelni Ellen White gyakorlati tanácsaira: „Szívünk az ima, a hálaadás szárnyán juthat közelebb az éghez. A mennyben hálával magasztalják és énekekkel dicsőítik Istent, és amikor mi kifejezzük szívünk háláját, akkor istentiszteletünk mindinkább hasonló lesz a mennyi seregéhez.” (*Krisztushoz vezető lépések*, 73. o.)

„Virrasztás és ima segítségével uralkodni tudunk gyengeségeinken, annyira, hogy azok lesznek erősségeinkké, és ha kísértésbe esünk, nem szenvedünk többé vereséget.

Jézus Krisztus követője naponta vizsgálja meg magát, hogy teljesen kiismerje saját szokásait.” (*Bizonyságtételek*, II. köt., 511. o.)

„Szükséges, hogy kitartóan, szorgalmasan imádkozunk, ne engedjük, hogy ebben bármi is gátoljon. Minden erőnket feszítsük meg, hogy szívünk fenntartsa a közösséget Jézussal. Keressük az alkalmat az imára, bárhol kínálkozzék is.” (*Krisztushoz vezető lépések*, 68. o.)

„Az imának nem az a rendeltetése, hogy Isten akaratát megváltoztassa, hanem hogy bennünket összhangba hozzon Istennel. Amikor kérünk tőle valamit, talán szükségesnek látja, hogy önmagunkba nézzünk, és bűnbánatot tartsunk. Isten próbára tesz, aláztatra vezet, hogy meglásuk, miért nem tud Szentlelke általunk munkálkodni.” (*Krisztus példázatai*, 94. o.)

„Mindenkinek személyes tapasztalatra kell szert tennie, Isten akaratának ismeretére eljutnia. Egyénileg kell meghallgatnunk Őt, amikor a szívünkhöz szól. Amikor minden más hang elcsitul, és nyugodtan várakozunk Isten előtt, a lélek csendje még érthetőbbé teszi Teremtőnk hangját... Egyedül így találunk igazi nyugalmat. Ez a gyakorlati felkészülés mindenki számára, aki Istenért munkálkodik.” (*Jézus élete*, 302. o.)

5 Hogyan tükröződik az istenfélelmünk az időbeosztásunkban?

Zsolt 90,12 • „Taníts minket úgy számlálni napjainkat, hogy bölcs szívhez jussunk.”

1Jn 2,17 • „A világ elmúlik, és annak kívánsága is, de aki Isten akaratát cselekszi, megmarad örökké.”

Mt 6,31–33 • „Ne aggódalmaskodjatok tehát, és ne mondjátok: Mit együnk? Mit igyunk? Mivel ruházkodjunk?...

Hanem keressétek először Isten országát, és az ő igazságát, és ezek mind megadatnak néktek.”

Fontosnak látjuk-e Mózes kérését, és meg szoktuk-e fogalmazni mi is, látva az élet rövidségét, ismerve nagyszerű, de könnyen elveszíthető lehetőségeit? Mire kaptuk az életünket és az időnket? Mikor mondhatjuk el, hogy bölcs szívvel számoljuk napjainkat?

Krisztus három és fél év alatt mennyi mindent elvégzett! Volt ideje mindenre és mindenkire. Nem késett el sehonnan, nem kapkodott, és volt ideje a gyermekekre, a tömeg szorongatásában a „Zákeusok”-ra is. Élete és ideje az Atyáé volt. Az Atya terveiben pedig a legtökéletesebb időfelhasználás volt elkészítve számára. Létezik terv Istennél a mi időnkre nézve is?

„Időnk Istené. Minden pillanat az övé, és legünnepélyesebb kötelességünk, hogy az Ő dicsőségére használjuk. Egyetlen tőle kapott talentumunkkal sem fog komolyabban elszámoltatni, mint az időnkkel. Az idő értéke felbecsülhetetlen. Krisztus minden pillanatot drágának tartott. Tartsuk mi is értékesnek a pillanatok! Az élet nagyon rövid ahhoz, hogy értelmetlenül elfecséreljük. A kegyelemidő nem tart már sokáig, és e rövid idő alatt kell elkészülnünk az örökkévalóságra. Nincs vesztegetni való időnk! Nem tölthetjük az időt önző élvezetekkel, bűnös dolgokkal. Most kell formálnunk jellemünket az elkövetkezendő életre... Alighogy megszületik az ember, máris elkezdődik haldoklása. És ha a világ nem szerez igazi fogalmat az örök életről, minden munkája semmivé válik. Az az ember alkalmas Isten országára és a halhatatlan életre, aki megbecsüli az időt, és munkára használja.” (Elen G. White: *Krisztus példázatai*, 236. o.)

6 Miként segít az Istent imádó élet hitre és bátorságra? Milyen élethelyzetben van leginkább szükségünk ezekre?

1Pt 3,15 • Az Úr Istent pedig szenteljétek meg a szívetekben. Mindig készek legyetek megfelelni mindenkinek, aki számot kér tőletek a bennetek levő reménységről, szelíd-séggel és félelemmel.”

Efész 3,11–12 • „Amaz örök szándéka szerint, amelyet megcselekedett Krisztus Jézusban, a mi Urunkban: akiben van a mi bátorságunk és bizodalommal való menetelünk Istenhez az Őbenne való hit által.”

Zsolt 45,8 • „Szereted az igazságot, gyűlölöd a gonosz-ságot...”

Zsid 3,13 • „Intsétek egymást minden napon, míg tart a ma, hogy egyikőtök se keményíttessék meg a bűn csalárd-sága által.”

1Jn 4,18 • „A szeretetben nincsen félelem, sőt a teljes sze-retet kiűzi a félelmet.”

Mk 8,38 • „Mert valaki szégyell engem és az én beszédei-met e parázna és bűnös nemzetség között, az embernek Fia is szégyellni fogja azt, mikor eljő Atyja dicsőségében a szent angyalokkal.”

.....
.....
.....

Nemcsak a gonosz-sághoz való ragaszkodás, hanem a bátor-ság és a hit hiánya is megfoszt az üdvösség ajándékától. Krisz-tus a forrása a hitnek és a bátorságnak, Őt befogadva ezeknek is részeseivé válunk. Miért van szükségünk a hit bátorságára? Milyen helyzetekben derül ki az, hogy ezek megvannak-e ben-nünk?

Életünk döntései, a rossztól való elfordulás, a jó melletti kitartás, a hűségben való megmaradás, véleményünk vállalása, a szeretetteljes figyelmeztetés, Krisztus és beszéde képviselése – mind-mind bátorságot igényelnek. Beszélgessünk ezekkel kapcsolatos tapasztalatainkról!

*Az e beti adomány a szociális osztályt támogatja.
– A közösség szociális osztálya a rászorulókat anyagi
vagy természetbeni támogatásban részesíti a szükségleteknek
megfelelően és a lehetőségekhez mérten.*

A szombatünneplés és az istentisztelet igaz tartalma

I Mi a szombatünneplés célja? Mit akar megvalósítani Isten általa? Miért tekinthető eszköznek csupán, és minek az eszköze?

Ezék 20,12–20 • „Adtam nékik szombatjaimat is, hogy legyenek jegyül köztem és öközöttük, és megtudják, hogy én vagyok az Úr, az ő megszentelőjük... És az én szombatjaimat megszenteljétek, hogy legyenek jegyül én köztem és tiköztetek, és megtudjátok, hogy én vagyok az Úr, a ti Istenetek.”

Ésa 58,14 • „Akkor gyönyörűséged lesz az Úrban, és én hordozlak a föld magaslatain, és azt művelem, hogy Jákóbnak, atyádnak örökségével élj, mert az Úr szája szólt!”

.....

.....

Ha a bűn nem kapott volna helyet földünkön, és az ember tökéletes világban fejlődhetett volna tovább, akkor is szükség lett volna a heti nyugalomnapra, hogy megemlékezzen Alkotójáról, és építhesse vele való kapcsolatát. A bűn világában ez még inkább szükségletünk, mert hálátlanságunk miatt hajla-

mosak vagyunk a felejtésre, és magunkban bízásunk a függetlenségre, aggodalmaskodásunk pedig az állandó tevékenykedésre késztet. Isten szükségesnek látta életünk törvényeként, hogy hetente egy teljes napot neki adjunk, és feladatainkat félretéve emlékezzünk meg arról, hogy mindent tőle kaptunk, s mi magunk is az övéi vagyunk. Életünk szombatjai mintegy mérföldkövek: megállásra, számvetésre készítetnek, annak megvizsgálására, hogy a helyünkön vagyunk-e. Honnan jöttünk, merre, hová igyekszünk, és jó-e az irány, amerre tartunk? Ezek olyan kérdések, amelyek heti alapos átgondolást érdemelnek. Ha a szombatokon ez megvalósul, és megtartása Isten szerint történik, akkor teljesedhet a hatalmas ígéret: ezen a napokon Istent mint Megszentelőnket ismerhetjük meg. Ez a megismerés a hét többi napján sem hiányozhat, de feladataink, kötelességeink teljesítése mellett nem valósulhat meg olyan mélyen, mint a szombat megszentelésében, nyugalomában. Fontos látnunk, hogy a szombat megszentelése csak eszköze és lehetősége annak, amit Isten általa akar tenni bennünk és értünk.

„Mennyei Atyánk a szombat megünneplése által szeretné megőrizni az emberek között az Ő ismeretét. Azt kívánja, hogy a szombat Őrá, az igaz, élő Istenre irányítsa gondolatainkat, és megismerése által életünk és békességünk legyen.” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, VI. köt., 349. o.)

2 Mikor valósíthatja meg mindezt Isten? Mit jelent a IV. parancsolat felszólítása: „megszenteljed azt”?

2Móz 20,8–11 • „Megemlékezzél a szombatnapról, hogy megszenteljed azt. Hat napon át munkálkodj, és végezd minden dolgodat, de a hetedik nap az Úrnak, a te Istenednek szombatja: semmi dolgot se tégy azon, se magad, se fiad, se leányod, se szolgád, se szolgálóleányod, se barmod,

se jövevényed, aki a te kapuidon belül van, mert hat napon teremtette az Úr az eget és a földet, a tengert és mindent, ami azokban van, a hetedik napon pedig megnyugodott. Azért megáldotta az Úr a szombat napját, és megszentelte azt.”

Jer 17,21 • „Ezt mondja az Úr: Vigyázzatok a ti lelketekre, és ne hordjatok terhet szombatnapon, se Jeruzsálem kapuin be ne vigyetek!”

Ésa 58,13 • „Ha megtartóztatod szombaton lábadat, és nem űzöd kedvtelésedet szent napomon, és a szombatot gyönyörűségnek hívod, az Úr szent és dicsőséges napjának, és megszenved az, dolgodat nem tevén, foglalkozást sem találván, hamis beszédet sem szólván...”

Isten szeret bennünket, ezért adta a törvényt – életünk és boldogságunk törvényét. „A te törvényed kedvelőinek nagy békességük van, és nincs bántódásuk.” (Zsolt 119,165) A törvény lényegét is csak szeretetben érthetjük meg, és szeretetben betöltve ismerhetjük meg áldásait. A szombatra nézve Teremtőnk nemcsak azt kéri, hogy ne végezzünk kenyérkereső munkát, és a hétköznapi minden foglalatosságát tegyük félre, hanem minden egyéb tevékenységtől is mentesítsük magunkat, amely megosztaná figyelmünket ezen a napon. Megszentelni e napot – azaz figyelmünket és lényünket teljesen megnyitni, odaszentelni – csak így lehetséges.

A lényeg tehát nem az, hogy bizonyos dolgokat ne tegyünk, ami hétköznapi természetes, hanem Isten osztatlan figyelmet kér a vele való közösségben, ezért mindazt kerüljük, ami ebben meggátol.

Ez a szempont segít meglátni a Lélek által, hogy mi illik a szombathoz, és mi nem. Paragrafuszerű szabályhalmaz ebben

nem segít. Tartozhat a szombatünnepeléshez olyan jó cselekedet, ami fizikai munkával jár, ugyanakkor megronthatja a hétköznapi dolgokról folytatott beszélgetés, és a terhek gondolatainkban való hordozása.

„Isten megkívánja, hogy ne csak minden fizikai munkától tartózkodjunk szombaton, hanem fegyelmezzük a gondolatainkat is, hogy szent dolgoknál időzzünk. A szombatot semmibe vesszük akkor is, ha világi dolgokról beszélünk, vagy könnyelmű, tréfálkozó beszélgetésbe elegyedünk. Ha bármiről beszélünk, ami csak eszünkbe jut, akkor hamis vagy közönséges beszédet szólunk.” (Ellen G. White: *Bizonyágtételek*, II. köt., 703. o.)

Isten az Ő nyugalomába hív, hogy vele lehessünk. Ez a nyugalom több mint csupán pihenés. Kiemel a hétköznapi gondjaiból, és figyelmünket másra irányítja. A nyugalomnapra való felkészülés jelenti a hét feladatainak szorgalmas, becsületos elvégzését is. Nem mindegy, hogy milyen hétre tekintünk vissza, amikor a szombattal le szeretnénk azt zárni. Ennek kiértékelése helyet kaphat a péntek esténkben. Elmondhatjuk-e mi is Urunk példáját követve, hogy amit tettünk, az jó volt?

„Ha a szombatról így emlékezünk meg, akkor nem engedjük, hogy a múlt földi elnyomja a lelkit. A hat munkanapra tartozó kötelességek elvégzését nem hagyjuk szombatnapra, és nem merítjük ki magunkat a munkával annyira, hogy túl gyengék legyünk, és ne tudjunk részt venni az istentiszteleten.” (Ellen G. White: *Bizonyágtételek*, II. köt., 703. o.)

A szombatnapok segítenek az „odafelvalókat” keresni. Ezért szükséges a szombatra úgy tekintenünk, mint amely nem a miénk, bár a mi javunkra rendelte Isten a megszentelését. Életünk hetedrészét kéri, hogy ezzel is emlékeztessen: minden az övé, és időnkkel együtt magunkat is átadva neki, megszentelhesse bennünket.

3 Mitől lesz a szombat ünnep számunkra, és hogyan tölthetjük meg helyes tartalommal?

Zsolt 92,1–7 • „Zsoltár, ének szombatnapra: Jó dolog dicsérni az Urat, és éneket mondani a te nevednek, oh Felséges! Hirdetni jó reggel a te kegyelmedet, és éjjelente a te hűségességtől. Tízúrú hegedűvel és lanttal, hárfán való zengedezéssel. Mert megvidámítottál engem, Uram, a te cselekedetteddel, a te kezéd műveiben örvendezem. Mely nagyok, Uram, a te műveid, igen mélységesek a te gondolataid! A balgatag ember nem tudja, a bolond pedig nem érti meg ezt.”

Mt 12,11–12 • „Ő pedig mondta nékik: Kicsoda közületek az az ember, akinek van egy juha, és ha az szombatnapon a verembe esik, meg nem ragadja és ki nem vonja azt? Mennyivel drágább pedig az ember a juhnál! Szabad tehát szombatnapon jót cselekedni.”

3Móz 23,3 • „Hat napon át munkálkodjatok, a hetedik napon nyugodalomnak, szent gyülekezésnek szombatja van.”

Jak 1,27 • „Tiszta és szeplő nélkül való istentisztelet Isten és az Atya előtt ez: meglátogatni az árvákat és özvegyeket nyomorúságukban, és szeplő nélkül megtartani magát e világtól.”

.....

.....

A szombat nem lehet terhes vagy komor, sem az élet gondjai miatt, sem attól, hogy csupán a szokásszerű megtartása folytan kiüresedik. Isten világában minden tele van élettel, erővel. Nincs egyhangúság, minden színes és változatos. Ez a szombatban is el van készítve számunkra. Istent dicsérhetjük énekkel, zenével, szavainkkal, hálaadásunkkal. Együtt és külön-külön.

lön is tehetjük ezt. Urunk meg akar vidámítani bennünket az Ő cselekedeteivel, hogy kezének műveit szemlélve mi is örvezzünk. Szemlélhetjük ezt a teremtés művében, a megváltás történetében, életünk megtartásában, és a közvetlenül mögöttünk lévő hét áldásaiban. A nyugalom tapasztalata nyissa fel szemünket a legnagyobb ajándéokra, az Úr Jézus Krisztusra, az általa kapott kegyelemre, Isten ígéreteire, az üdvösség reménységére. Megláthatjuk Urunk ajándékait szeretetkapcsolatainkban, családjunkban, testvéreinkben. Gondunk lehet a szenvedőkre, barátainkra, a szent gyülekezés pedig a közösség élményével ajándékoz meg. Ezek meglátása, értékelése életet jelenthet számunkra, Urunk ezáltal szeretne megerősíteni Krisztusban, a vele való szövetségben. Ha mindezt adhatja a szombat, akkor megérdemli teljes lényünk és figyelmünk oda-
szánását.

4 Hogyan lehet a szombatünneplés a gyermekek és a család ünnepe is?

Mk 10,14 • „Engedjétek hozzám jönni a gyermekeket, és ne tiltsátok el őket, mert ilyeneké az Isten országa.”

Zsolt 104,10–24 • „Aki elbocsátja a forrásokat a völgyekbe, hogy folydogáljanak a hegyek között, megittassák a mező minden állatát, a vadszamarak is megoltsák szomjúságukat... Mily számtalanok a te műveid, Uram! Mindazokat bölcsen alkottad meg, és betelt a föld a te gazdagságoddal.”

5Móz 4,9 • „Csak vigyázz magadra, és őrizd jól a lelkedet, hogy el ne feledkezz azokról, amiket láttak a te szemeid, és hogy el ne távozzanak a szívedtől teljes életedben, hanem ismertesd meg azokat fiaiddal és fiaid fiaival.”

Zsolt 78,2–4 • „Megnyitom számat példabeszédre, rejtett dolgokat szólok a régi időből. Amiket hallottunk és tu-

dunk, és amiket atyáink beszéltek nekünk, nem titkoljuk el azokat az ő fiaiktól, a jövő nemzedéknek is elbeszéljük az Úr dicséretét, hatalmát és csodáit, amelyeket cselekedett.”

„A szombatiskola és az istentisztelet csak egy részét képezi a szombatnak. A család számára fennmaradt részt az egész szombat legszentebb és legértékesebb részévé tehetjük. **A szülők az idő nagy részét töltsék gyermekeikkel.** Sok családban a szülők magukra hagyják a gyermekeket, hogy úgy szórakozzanak, ahogyan tudnak. Amikor a gyermekeket magukra hagyják, csakhamar nyugtalanok lesznek, elkezdenek játszani, és valami rosszat tesznek. Így a szombat elveszti előttük szentségét.

Szép időben a szülők menjenek ki gyermekeikkel a mezőkre és a ligetekbe. A gyönyörű természet szépségei közepette mondjátok el nekik, miért adta Isten a szombatot, és beszéljeteek nekik a teremtés nagy művéről... Láttassátok meg gyermekeitekkel, hogy habár a földet megrontotta a bűn átka, még most is kinyilvánítja Isten jóságát... Mutassátok meg gyermekeiteknek az üdvösség útját... Ismételjétek el Betlehem kedves történetét. Mutassátok be nekik Jézust mint gyermeket, aki engedelmeskedett a szüleinek. Mutassátok be mint hűséges és szorgalmas ifjút, aki segített a család fenntartásában. Így megértethetitek velük, hogy a Megváltó ismeri a fiatalok próbáit, bajait és kísértéseit, reményeit és örömeit, ezért részvétet és segítséget nyújthat számukra.” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, VI. köt., 358–359. o.)

5 Miként befolyásolja a szombat nyugalmát és szentségét az istentisztelet helyén tanúsított magatartásunk?

Préd 5,1–2 • „Őrizd meg lábaidat, amikor Isten házához mégy, mert hallgatás végett közeledned jobb, hogynem a bolondok módja szerint áldozatot adni; mert ezek nem tudják, hogy gonoszt cselekszenek. Ne gyorsalkodj a szád-dal, és elméd ne siessen valamit szólni Isten előtt, mert Isten a mennyben van, te pedig e földön, azért a te beszéded kevés legyen.”

3Móz 19,30 • „Az én szombatjaimat megtartsátok, szent helyemet tiszteljétek. Én vagyok az Úr.”

.....

.....

.....

Minden hely szent, ahol Krisztus jelen van – „mert ahol ketten vagy hárman egybegyűlnek az én nevemben, ott vagyok közöttük” (Mt 18,20) –, mégis méltó, hogy az összegyülekezésre és az istentisztelet megtartására különítsünk el egy helyet. Nem a falak teszik szentté ezt a helyet, hanem az, amit Isten adhat az áldásaira szomjas embernek az Ő jelenléte, beszédének hirdetése és hallgatása által. Milyen lelkület és magatartás méltó az istentisztelet helyéhez?

„Amikor az imádkozók belépnek az istentisztelet helyére, illedelmesen viselkedjenek. Csendesen foglalják el a helyüket... Közönséges beszédet, suttogást, nevetést ne engedjenek meg az imádkozás házában, se istentisztelet előtt, se utána... Ha némelyeknek várniuk kell néhány percet az istentisztelet megkezdéséig, őrizzék meg az áhítat valódi lelkületét csendes elmélkedés által. Szívüket emeljék fel imában Istenhez, hogy az istentisztelet külön-

leges áldást hozzon számukra, és mások meggyőzésére és megtérésére vezessen. Gondoljanak arra, hogy mennyei küldöttek időznek abban a házban. Nyugalanságunk miatt az Istennel való érintkezés sok drága alkalmát veszítjük el mindnyájan, ha nem biztatunk másokat az elmélkedés és imádkozás jó példája által... Ne süllyesszék le a kereszténység színvonalát, hanem emeljétek fel gyermekeitek szemében is, és segítsétek őket, hogy beleszójék Jézust a tapasztalataikba. Tanítsátok meg őket arra, hogy a legnagyobb tiszteletet tanúsítsák Isten háza iránt. Amikor belépnek Isten templomába, szívüket ilyen gondolatok töltsék be és fékezzék meg: »Isten itt van jelen, ez az Ő háza. Tiszta gondolatokra és szándéokra van szükségem... Ez az a hely, ahol Isten találkozik népével és megáldja őket...« A szülők ne csak tanítsák gyermekeiket, hanem parancsolják meg nekik, hogy józansággal és tisztelettel lépjenek be a szent hajlékba.” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, V. kötet, 492–493. o.)

A közös együttlétek sokbeszédű sürgölődései elterelik figyelmünket az örökkévaló dolgokról, s megfosztanak azoktól a gondolatoktól és örömeiktől, melyek által erőt és életet kaphatnánk. Sokszor talán észre sem vesszük, hogy mi magunk és a mi ügyeink vannak a középpontban és nem Isten, akiért pedig összegyűltünk. A bálványimádás járt mindig zajjal, szemben az istenfélelem csendességével. Gondoljuk át a következő igéket ezzel kapcsolatosan:

– „Mihelyt halljátok a kürtnek, sípnek, citerának, hárfának, lantnak, dudának és mindenféle hangszernek szavát: boruljatok le, és imádjátok az arany állóképet, amelyet Nabukodonozor király állíttatott.” (Dn 3,5)

– „Csenedesedjétek, és ismerjétek el, hogy én vagyok az Isten!” (Zsolt 46,11)

– „Hallgass, én népem, hadd tegyek bizonyosságot ellened! Oh Izráel, ha te meghallgatnál engem!” (Zsolt 81,9)

6 Mi hiányzik általában a szombatünneplésünkből? Mely pontokon szükséges leginkább a reformáció?

Ésa 58,12–13 • „És megépítik fiaid a régi romokat, az emberöltők alapzatait felrakod, és nevezetsz romlás építőjének, ösvények megújítójának, hogy ott lakhassanak. Ha megtartóztatod szombatod lábadat...”

2Kor 3,17 • „Az Úr pedig a Lélek; és ahol az Úrnak Lelke, ott a szabadság.”

.....

.....

Egy XIX. századi német gondolkodó jelszava volt: „Minden érték újraértékelése – ez a feladatunk.” Egyébként könnyen megkopik és elszürkül még a legnagyobb áldásokat rejtő isteni ajándék is. Nemcsak a világ ünnepei üresednek ki, hanem ez a veszély az Isten alapította ünneppel és ünnepléssel is megtörténhet. Ebből következik az, ha életünk eddigi szombatjai számuk szerint nincsenek arányban a megszentelődésünk mértékével. Legyünk készek azt is megvizsgálni, hogy mi minden hiányzik a szombatünneplésünkből, ami gazdagíthatna bennünket. Szombatünneplésünkben sem szabad, hogy az adjon biztonságot és az tegyen elégedetté, ha úgy gyakoroljuk és azzal töltjük, amit már megszoktunk. Szívleljük meg Ellen White tanácsait:

„A szombatot szentebbnek kell tekintenünk, mint azt sok állítólagos szombatünneplő teszi. Istent gyalázzák meg azok, akik a szombatot nem tartják meg sem betű, sem lélek szerint: Isten reformációt kíván a szombat megünneplése terén.” (*Bizonyságtételek*, IV. köt., 353. o.)

„Sokan bírálják otthon az istentiszteletet, egyes dolgokat helyeselnek, másvalamit kárhozzatnak... Ha az ige szolgálatában a beszélő hibát követ el, ne bírálgasd nyil-

vánosan. A jó gondolatokról beszélj, melyekre úgy kell figyelned, mint amelyek Isten eszközétől származnak.”

(Bizonyágtételek, V. köt., 496. o.)

„Mindenkinek meg kell tennie a részét, hogy a szombati összejövetelt érdekessé tegyük. Nemcsak formaságból kell összegyűlnünk, hanem hogy kicseréljük gondolatainkat, elbeszéljük mindennapi tapasztalatainkat, kifejezzük hálánkat és az isteni megvilágosítás utáni vágyunkat, hogy megismerjük Istent, és akit elküldött, Jézus Krisztust. A Krisztusról folytatott közös beszélgetés megerősíti a lelket az élet próbáira és nehézségeire. Ha kevesebb emberi bölcsességből fakadó szó hangzana el és több Krisztus szavaiból, ha kevesebb prédikáció és több közösségi óra lenne, más légkör jellemezné a gyülekezezteinket... Imasorozatok tartására van szükség a Szentlélek kitöltéséért.” *(Bizonyágtételek, VI. köt., 361–362. o.)*

Az e heti adomány az ingatlanalapot támogatja.

– *Gyülekezeti ingatlanok vásárlására és felújítására szánt pénzes összeg.*

Az ősatyák istenfélelme és Isten-imádata

¶ Mit jelentett Ábrahám életében a hit és az engedelmesség tökéletessége? Miként vezette el őt erre az Isten iránti imádata?

Zsid 11,8 • „Hit által engedelmeskedett Ábrahám, amikor elhívott, hogy menjen ki arra a helyre, amelyet örökölendő volt, és kiment, nem tudván, hová megy.”

Rm 4,18–21 • „Reménység ellenére reménykedve hitte, hogy sok népnek atyjává lesz, aszerint, amint megmondott: Így lesz a te magod... Az Isten ígéletében sem kételkedett hitetlenséggel, hanem erős volt a hitben, dicsőséget adván Istennek, és teljesen elhitte, hogy amit ő ígért, meg is cselekedheti.”

1Móz 22,12 • „Ne nyújtsd ki kezedet a gyermekre, és ne bántsd őt: mert most már tudom, hogy istenfélő vagy, és nem kedveztél a fiadnak, a te egyetlenegyednek énértem.”

.....
.....

A könnyebb megértés érdekében Rm 4,18 így is fordítható: „Mert ő minden várhatón túl várakozva hitt abban.” Ábrahám istenfélelméről sok minden bizonyosságot tett. Az Isten iránti szeretet megmutatkozott hitében és engedelmességében. Ez az engedelmesség nemcsak az erkölcsi törvény követését je-

lentette számára, hanem a Lélek általi késztetés és vezetés elfogadását is. Elindult egy ismeretlen úton, amikor Isten ezt parancsolta, hitben fogadta Isten ígéreteit, és a fiúra vonatkozó ígéretet is, akin keresztül mindezek beteljesedhetnek. Isten sok nép atyjává akarta tenni Ábrahámot, a hívők atyjává, ezért a hitben és engedelmisségben tökéletes emberré. Mivel ezt a tökéletességet Isten egyelőre nem látta benne, a legnagyobb próba még hátravolt: kész-e visszaadni a fiát annak, akitől kapta? Ebben a próbában Ábrahám győzelme a hit, az engedelmisség és az Isten iránti bizalom, szeretet tökéletessége volt. Itt mondta ki Isten: „Most már tudom, hogy istenfélfő vagy...” Az istenfélelem csúcsa az az engedelmisség, amely a legnagyobb mélységben is hűséges Urához – a saját értelmét is félretéve kész engedelmeskedni, és a legdrágábbat is odaadja, ha Isten azt kéri. Ábrahám mindenre kész volt Istenért.

„A félelmetes megpróbáltatás sötét napjaiban átélt gyötrelmet azért engedte meg Isten, hogy Ábrahám saját tapasztalatából érthessen meg valamit annak az áldozatnak a nagyságából, melyet a végtelen Isten hozott az ember megváltásáért... Mivel Ábrahámnak Isten ígéreteibe vetett hite nem volt teljes, Sátán megvádolta őt az angyalok és Isten előtt, hogy nem tett eleget a szövetség feltételeinek, tehát annak áldásaira is érdemtelen. Isten az egész menny színe előtt igazolni akarta szolgája hűségét, és bemutatni, hogy a tökéletes engedelmisségnél kevesebbet nem fogadhat el. Még teljesebben fel akarta tárni a megváltás tervét.” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, 152–153. o.)

2 Az istenfélelem milyen szép vonásait láthatjuk Izsák életében?

1Móz 22,7–9 • „Szólt Izsák Ábrahámhoz, az ő atyjához, és mondta: Atyám! Az pedig mondta: Ímhol vagyok, fiam.

És monda Izsák: Ímhol van a tűz és a fa, de hol van az égő áldozatra való bárány? És mondta Ábrahám: Az Isten majd gondoskodik az égő áldozatra való bárányról, fiam. És mentek ketten együtt... Megépítette ott Ábrahám az oltárt, rárakta a fát, és megkötözte Izsákot, az ő fiát, és felvette az oltárra, a farakás tetejére.”

1Móz 24,66–67 • „Elbeszélte azután a szolga Izsáknak mindazokat a dolgokat, amelyeket cselekedett. Izsák pedig bevitte Rebekát Sárának, az ő anyjának sátorába. És elvette Rebekát, és lett néki felesége, és szerette őt. S megvigasztalódott Izsák az ő anyja halála után.”

1Móz 26,16–22 • „Mondta Abimélek Izsáknak: Menj el közülünk, mert sokkal hatalmasabbá lettél nálunknál. Elment azért onnan Izsák... Gérár pásztorai pedig versengtek Izsák pásztoraival, mondván: Miénk a víz... Továbbvonult onnan, és ásott más kutat, amely miatt nem versengtek...”

„A kijelölt helyen oltárt építettek, és rárakták a fát. Ábrahám ekkor remegő hangon tárta fel fia előtt Isten üzenetét. Izsák rémülettel és döbbeneten hallgatta végzetét, de nem ellenkezett. Elmenekülhetett volna sorsa elől, ha akarja: a bánattól sújtott agg férfi, akit a három rettenetes nap küzdelme kimerített, nem viaskodhatott volna az életerős ifjúval. Azonban Izsákot gyermekkorától óta készséges, bízó engedelmessegre nevelték, és most, hogy Isten terve feltárult előtte, készségesen engedelmeskedett. Osztozott Ábrahám hitében, és úgy érezte, megtiszteltetés számára, hogy áldozatul adhatja életét Istennek. (...)

A régi időkben általában a szülők intézték gyermekeik házasságát. Isten imádói között is ez volt a szokás. Senki-

től sem követelték meg, hogy olyan társhoz kösse az életét, akit nem szeret, azonban az ifjúság vonzalmait a tapasztalt, istenfélő szülők megítélése irányította. A szülőkkel szemben tanúsított tiszteletlenségnek, sőt bűnnek számított, ha a gyermek ellenkező utat választott. Izsák, ismerve atyja bölcsességét és szeretetét, bizalommal tette kezébe az ügyét, mert hitte, hogy Isten vezeti majd választását.” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, 149–150., 170-171. o.)

„Az igazi békesség alapja Krisztus. A szívben munkálkodó krisztusi kegyelem megszüntet minden ellenségeskedést, és lecsendesíti a civódást. Betölti a lelket szeretettel. Aki Istennel és embertársaival békességben él, nem lehet szerencsétlen. Irigység nem lakhat szívében, gonosz szokások és gyűlölet sem találnak helyet nála. Aki Istennel összhangban él, részese a mennyei békességnek, és befolyását másokra is szétárasztja.” (Ellen G. White: *Gondolatok a hegyi beszédről*)

3 Milyen istenfélelmet eredményezett Jákób megtérése? Feltétlenül szükség volt-e arra, hogy ilyen hosszú utat tegyen meg ezért?

1Móz 32,27–30 • „Mondta néki: Mi a neved? És ő mondta: Jákób. Amaz pedig mondta: Nem Jákóbnak mondatik ezután a te neved, hanem Izráelnek, mert küzdöttél Istennel és emberekkel, és győztél. És megkérdezte Jákób: Mondd meg, kérlek, a te nevedet. Az pedig mondta: Ugyan miért kérded az én nevemet? És megáldotta őt ott. Nevezte azért Jákób annak a helynek nevét Peniélnek: mert láttam az Istent színről színre, és megszabadult az én lelkem.”

1Móz 33,10–11 • „Mondta pedig Jákób: Ne úgy, kérlek, hanem ha kedvet találtam szemeid előtt, fogadd el ajándékomat az én kezemből, mert a te orcádat úgy néztem,

mintha az Isten orcáját látnám, és te kegyesen fogadtál engem. Vedd el, kérlek, az én ajándékomat, amelyet hoztam néked, mivelhogy az Isten kegyelmesen cselekedett énvelem, és mindenem van nékem.”

1Móz 47,9 • „Mondta pedig Jákób a fáraónak: Az én bujdosásom esztendeinek napjai százharminc esztendő, kevesek és nyomorúságosak voltak az én életem esztendeinek napjai...”

.....

.....

.....

„Jákób nem merült el szerencsétlenségében, bajában. Megbánta bűneit, és igyekezett jóvátenni a testvére ellen elkövetett gonoszsgát. Amikor pedig Ézsau haragja halállal fenyegette, Istennél keresett segítséget. (...) Jákób bűnbocsánatot nyert, és többé nem volt gáncsokodó, csaló, hanem Izrael lett: Isten fejedelme. Nemcsak feldühödött bátyjától szabadult meg, hanem önmagától is. A gonosz hatalma megtört saját természetében, jelleme átalakult.” (Ellen G. White: *Előtted az élet*, 146. o.)

„Jákób története a bizonyíték, hogy Isten nem veti el azokat, akiket a bűn ugyan a hálójába kerített, de őszinte bűnbánattal visszatértek Teremtőjükhöz. Jákób önmaga alárendelése és bizakodó hit által nyerte el azt, amit elveszített, amikor saját erejével harcolt. Isten így tanította meg szolgáját arra, hogy csak isteni erő és kegyelem adhatja meg számára a sóvárgott áldást. Az utolsó napokban élők ugyanezt fogják tapasztalni: amikor veszedelmek környékezik őket, és csüggedés tör a lelkükre, az engesztelő áldozat érdemeibe kell kapaszkodniuk.” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, 203. o.)

4 József életének példájában melyek az istenfélelem legszébb vonásai? Mit jelentett számára Isten szeretete és a bűn gyűlölete?

1Móz 40,7 • „Megkérdezte a fáraó főembereit, akik vele együtt fogva voltak, mondván: Miért oly komor ma a ti orcátok?”

1Móz 50,20–21 • „Ti gonoszt gondoltatok ellenem, de Isten azt jóra gondolta fordítani, hogy cselekedjék úgy, amint ma, hogy sok nép életét megtartsa. Most annakokáért ne féljetek: eltartalak én titeket és a ti gyermekeiteket. És megvigasztalta őket, és szívükre beszélt.”

1Móz 39,8–9 • „Ő azonban vonakodott, és mondta az ő ura feleségének: Ímé, az én uramnak mellettem semmi gondja nincs az ő háza dolgaira, és amiye van, mindenét az én kezemre bízta. Senki sincs nálamnál nagyobb az ő házában, és tőlem semmit sem tiltott meg, hanem csak téged, mivelhogy a felesége vagy. Hogy követhetném hát el ezt a nagy gonoszsgot, és hogyan vétkezném az Isten ellen?”

Vö. Jn 14,15; Mt 5,29–30

.....

.....

Elsorolni is sok lenne József Isten iránti szeretetének bizonyosságait: a száműzetés elfogadása, kitartás és hűség minden körülmények között, megmaradás az Úr félelmében, bármi vette is körül, a megbocsátás lelkülete testvérei iránt... Mi volt az alapja annak, hogy Isten ilyen erőssé tehetette őt mindenben? Mi tartotta vissza Józsefet, hogy helyzetével és az Úr jóságával visszaélve vétkezzen?

Nem az ítélettől, sem a következményektől való félelem. Istenre tekintett, így az iránta érzett szeretet visszatartó erővé, a gonosz elleni védelem erejévé vált számára. „Az Isten szemé-

lyére néztek-e, ha Isten mellett tusakodtok?” (Jób 13,8) Ennek a kérdésnek azt az értelmét is lássuk meg, hogy a kísértés küzdelmében útjaink megválasztásánál szempont-e az, mi a kedves Istennek? Isten, aki bánkódik a gonosz miatt, milyen sokszor látja, hogy az ember úgy vétkezik, mintha Ő nem létezne. „Gúnyolódnak és gonoszságot szólnak, elnyomásról beszélnek fennhéjázással. Az égre tátogatják szájukat, és nyelvük eljárja a földet... És mondják: Mint tudhatná ezt az Isten, és van-é a Magasságosban értelem?” (Zsolt 73,8–11) Az istenfélelem nemcsak az Úr jelenlétével számol, hanem a kedvét is keresi. Az önmagunkkal vívott küzdelmet nem kerülheti ki egyikünk sem, de mi tart meg benne, Isten mi által vezet ki belőle győztesen?

„A változó körülményeknek, amelyekkel nap mint nap találkozunk, az a rendeltetésük, hogy próbára tegyék hűségünket, és nagyobb megbízatásokra is felkészítsenek. Ha a mindennapi élet tevékenységei közben ragaszkodunk elveinkhez, akkor megszokjuk, hogy a kötelesség szavát fontosabbnak tartjuk az élvezet vagy a hajlamok csábításainál. Az így fegyelmezett elme nem ingadozik a jó és rossz között, mint nád a szélben; teljesíti kötelességét, mert abban gyakorolta magát, hogy szokásává legyen a hűség és az igazságszeretet.” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, 226. o.)

„A magas cél elérése érdekében fel kell áldoznunk mindent, ami a lelki fejlődésünket akadályozza. Nagyrészt rajtunk múlik, hogy a bűn uralkodik-e felettünk. Akaratunk odaadását szemünk kivájásához vagy kezünk levágáshoz hasonlítja az Írás. Sokszor úgy véljük, Isten akaratának követése annyit jelent, hogy megcsonkítva és megnyomorítva haladjunk végig az életen. Azonban Krisztus azt mondta, hogy jobb a saját *énünket* megcsonkítanunk, megnyomorítanunk és megsebezniünk, ha ezáltal bemegetünk az életre.” (Ellen G. White: *Gondolatok a hegyi beszédről*)

5 Milyen szerepe volt az ősatyák istenfélelmének a megváltás művében?

1Móz 12,1–3 • „Mondta az Úr Ábrámnak: Eredj ki a te földedből, a te rokonságod közül, és a te atyádnak házából, a földre, amelyet én mutatok néked. Nagy nemzetté teszek, megáldalak téged, és felmagasztalom a nevedet, és áldás leszel. És megáldom azokat, akik téged áldanak, és aki téged átkoz, megátkozom azt: és megáldatnak tebenned a föld minden nemzetségei.”

1Móz 26,5 • „Mivelhogy hallgatott Ábrahám a szavamra, és megtartotta a megtartandókat, parancsolataimat, rendeléseimet és törvényeimet.”

5Móz 7,8 • „...hogy megtartsa az esküt, amellyel megesküdött a ti atyáitoknak, azért hozott ki titeket az Úr hatalmas kézzel, és szabadított meg téged a szolgaság házából...”

.....
.....

Isten három ígéretet adott Ábrahámnak: nagy néppé teszi őt, e népnek adja Kánaán földjét, és megáldatnak őbenne a föld minden nemzetségei. Mindezek be is teljesedtek. Utódai nagy néppé lettek Egyiptomban lakozva, a kivonulást és a pusztai vándorlást követően a megígért negyedik nemzedék (1Móz 15,13–16) már megtérhetett az ígéret földjére, és Izrael magvából támadt a Messiás, aki által a harmadik ígéret is beteljesedett. Isten tervezett, és terveit meg is valósíthatta. Mi volt a szerepe ebben az ősatyák istenfélelmének?

„Isten, aki ismeri gondolatainkat, aki igazán ítéli az embert, ezt mondja Ábrahámról: »Tudom róla, ismerem őt.« Ábrahám sohasem árulná el az igazságot önző érdekért. A törvényt megtartja, helyesen és igazságosan ítél-

kezik. (...) A vándor a hosszú úttól kimerülten feküdt le a földre, egy követ tett a feje alá vánkosul. Álmában egy ragyogóan fényes létrát látott, amelynek legalsó foka a földet, a legfelső pedig a mennyet érte... Az Úr tudta, milyen rossz befolyásnak és veszélynek lesz kitéve Jákób. Kegyelmeiben feltárta a jövőt a bűnbánó menekülő előtt, hogy megérthesse Isten tervét, és felkészülhessen a kísértésekkel szembeni megállásra... Így mindig a szeme előtt lebeg majd az a magasztos cél, amelynek elérésére törekednie kell, és állandóan hűségre készíti az a tudat, hogy általa teljesedik be majd Isten szándéka.” (Ellen G. White:

Pátriárkák és próféták, 138., 185. o.)

Isten előre látta az ősatyák életét, és ezáltal válthatta be ígéreteit. Meg is esküdött nekik, mert tudta, hogy lesznek emberek, akiket kiválaszthat, akikre feladatot bízhat, akinek élete előreviheti az Ő tervét. Jézus azt mondta: „Azért szeret engem az Atya, mert leteszem az életemet, hogy újra felvegyem azt. Senki sem veszi azt el tőlem, hanem én teszem le azt magamtól. Van hatalmam letenni azt, és van hatalmam ismét felvenni azt. Ezt a parancsolatot vettem az én Atyámtól.” (Jn 10,17–18) Ezért és ilyen értelemben szerette és választotta ki Isten az ősatyákat is.

6 Milyen bizonyosság volt az ősatyák istenfélelme a környezetük számára?

1Móz 13,18 • „Előbb mozdította azért sátorát Ábrám, és elment, és lakott Mamré tölgyesében, amely Hebronban van, és oltárt épített ott az Úrnak.”

1Móz 20,7. 17–18 • „Most azért add vissza az embernek az ő feleségét, mert próféta ő: imádkozik érted, és élsz... Könyörgött azért Ábrahám Istennek, és meggyógyította Isten Abiméleket és a feleségét, és a szolgálóit, és szültek.”

1Móz 26,26–29 • „Abimélek pedig elment őhozzá Gérárból... És mondta nékik Izsák: Miért jöttetek énhozzám, holott gyűlöltök engem, és elűztetek magatok közül? Ők pedig mondták: Látván láttuk, hogy az Úr van teveled... Te már az Úr áldott embere vagy.”

1Móz 35,3–4 • „Keljünk fel, és menjünk fel Béthelbe, hogy csináljak ott oltárt annak az Istennek, aki meghallgatott engem az én nyomorúságom napján, és velem volt az úton, amelyen jártam. Átadták azért Jákóbnak mind az idegen isteneket, amelyek náluk voltak, és füleikből a függőket, és elásta azokat Jákób a cserfa alatt, mely Sekhem mellett volt.”

1Móz 39,2–3 • „Az Úr Józseffel volt, és szerencsés ember volt, s az ő egyiptomi urának házában volt. Láta pedig az ő ura, hogy az Úr van övele, és hogy valamit cselekszik, az Úr mindent szerencséssé tesz a kezében.”

„Ábrahám, »Isten barátja«, követésre méltó példa számunkra. Élete az ima élete volt. Bárhol ütötte fel sátrát, közelében oltárt emelt, és tábora minden lakóját reggeli és esti áldozatra hívta össze. Ha sátrát le is bontotta, oltára ott maradt. A következő években Ábrahám sok vándorló kánaánitát tanított – ha valamelyikük ilyen oltárra akadt, tudta, ki járt ott előtte, és felállítva sátrát, kijavította az oltárt, és az élő Istent imádtá. (...)

A fáraó Ábrahámiban olyan embert látott, akit a menny Istene becsül, és félt attól, hogy országában olyan valaki tartózkodjon, akit a menny nyilvánvalóan a kegyeibe fogadott... A fáraó megintése Ábrahám védelmére szolgált a pogány népekkel való későbbi érintkezése során, hiszen ez az ügy nem maradhatott titokban, és nyilván-

való volt, hogy az az Isten, akit Ábrahám imád, megvédi szolgálját, és megfizet minden rajta esett sérelemért. (...)

Mélyen megrendülve mondta el Jákób Bételhez fűződő első élményét, amikor magányos vándorként elhagyta atyja sátrát, hogy az életét mentse, és az Úr ott jelent meg neki éjjeli látásban. Miközben fölelevenítette a múltat, szíve újból az Isten iránti hálával telt meg, és gyermekei is meghatódtak. A leghatásosabb módot választotta, hogy gyermekeit felkészítse Isten imádatára, amikor majd Bételbe érkeznek. »Átadták azért Jákóbnak mind az idegen isteneket.« (...)

Az eredményesség, amely József munkáját és intézkedéseit kísérte, nem közvetlen isteni csoda következménye volt, hanem szorgalmát, gondosságát és kitartását koronázta Isten áldása. Sikerességét Isten kegyelmének tulajdonította, és még bálványimádó ura is ezt tartotta a páratlan eredmények titkának. Szolgájának hűsége Istent dicsőítette. Isten terve az volt, hogy az istenfélő hívő, tiszta és becsületes élete éles ellentéte legyen a bálványimádókénak – így hassa át a mennyei kegyelem fénye a pogányság sötétségét.” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, 126., 208., 214. o.)

Az e beti adomány a Sola Scriptura Teológiai Főiskolát támogatja.

*– Hozzájárulás a közösség által fenntartott főiskola
működési költségeihez.*

A szent sátor és a templom szerepe Izráel népének istentiszteleti gyakorlatában

I Milyen utasítást adott az Úr Mózesnek, amikor Izráel népét kihozta Egyiptomból?

2Móz 25,8–9 • „Készítsenek nékem szent hajlékot, hogy közöttük lakozzam! Mindenestől úgy készítsétek, amint én megmutatom néked a hajlék formáját, és minden edényeinek formáját.”

2Móz 29,42–46; 40,34–38 • „Szüntelen égőáldozat legyen az a ti nemzetségeitek között a gyülekezet sátorának ajtajánál az Úr előtt, ahol megjelenek néktek, hogy veled ott szóljak. Ott jelenek meg az Izráel fiainak, és megszentelik az én dicsőségem által. És megszentelem a gyülekezet sátorát és az oltárt, Áront és fiait is megszentelem, hogy papjaim legyenek. És az Izráel fiai között lakozom, és nékik Istenük leszek. És megtudják, hogy én, az Úr vagyok az ő Istenük, aki kihoztam őket Egyiptom földjéről, hogy közöttük lakozhassam, én, az Úr, az ő Istenük.”

.....
.....
Isten földi jelenlétének szimbóluma volt a mennyei mintára készült szentély, amely a pusztai vándorlás idején hordozható

sátorban kapott helyet. Itt történt az áldozatbemutatás, itt végezték a papok közbenjáró szolgálatukat, és itt nyilvánította ki az Úr bűnbocsátó kegyelmét, amikor a szentek szentjét köd borította be, mintegy elrejtve Isten dicsőségét. Mivel a szentély szolgálatai a megváltás nagy eseményét jelképezték, a leggondosabban be kellett tartaniuk minden utasítást, figyelve a berendezési tárgyak anyagára, tisztaságára éppúgy, mint a szertartást végző papok alkalmasságára. Magába a templomba a nép nem mehetett be, csak a pitvarnak nevezett előtérbe, ahol a bűnök elrendezése történt bűnvállással, áldozatbemutatóval. A szentélyszolgálat Isten szentségét, tisztaságát is szemléltette a nép előtt, de azt a nagy kegyelmet is, hogy mégis velük, közöttük szeretne lakni. A pusztai vándorlás idején a sátor köré gyülekeztek szombatnapokon és az évi ünnepkör napjain is, hogy hallgassák az Igét, és együtt könyörögjenek Istenhez. A későbbi időkben a templom köré épült csarnokokban zajlott a közös istentisztelet és tanítás.

„Nincs szó, amely leírhatná a szentély belsejének dicsőségét, szépségét – az arannyal burkolt falak visszaverték az arany gyertyatartó fényét, a gazdagon hímzett függönyök pompás árnyalatait, a rajtuk ábrázolt angyalokkal, az aranyasztal és a jóillat-tétel oltárának csillogását; a második függöny mögött pedig a szent láda a titokzatos kérubokkal és fölötté a szent sekina, Isten jelenlétének látható megnyilvánulása – de mindez csupán halvány visszatükröződése volt Isten mennyei temploma dicsőségének, amely az ember megváltásáért folyó munka központja. (...) Amikor a papok reggel és este a tömjénfüstölögtetés idején beléptek a szentélybe, odakint, a pitvarban álló oltáron elő volt készítve a mindennapi áldozat. Feszült figyelem ideje volt ez azoknak, akik a szentélyhez járultak. Mielőtt a pap szolgálata által Isten színe elé járulhattak volna, komoly önvizsgálat közben kellett megvallaniuk bűneiket. Csendes imában egyesültek, arccal a szenthely felé. Így szállt fel könyörgé-

sük a tömjén füstjével együtt, miközben hitük megragadta a megígért Üdvözítő érdemeit, akit az engesztelő áldozat jelképezett. A reggeli és esti áldozás óráit szentnek tekintették, és az egész zsidó nemzet az áhítat idejeként tisztelte. Amikor a későbbi korokban Izráel fiai foglyokként szét-szóródva távoli országokban éltek, a meghatározott órában arccal Jeruzsálem felé fordultak, és kéréseikkel Izráel Istené elé járultak. Ez a szokás példa a keresztényeknek a reggeli és esti imára. Míg Isten egyfelől elítéli a lélektelen szertartásokat, ugyanakkor örömmel tekint azokra, akik szeretik Őt, s reggel és este leborulnak előtte, bocsánatot kérve bűneikért, könyörögve az áldásokért, amelyekre szükségük van.” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, 300–304. o.)

2 Miért a frigyláda foglalta el a központi helyet a templom szent tárgyai között?

4Móz 10,33 • „A Kérubok pedig terjesszék ki szárnyaikat fölfelé, betakarva szárnyaikkal a fedelet; arcuk egymás felé forduljon; a Kérubok arca a fedél felé forduljon. A fedelet helyezd a ládára felül, a ládába pedig tedd a bizonyágot, amelyet adok néked. Ott jelenek meg néked, és szólok hozzád a fedél tetejéről, a két Kérub közül, melyek a bizonyosság ládája felett vannak, mindazokról, amiket általad parancsolok az Izráel fiainak.”

Vö. Jel 11,19

Figyeljük meg, milyen jelképek által mutatta be a frigyláda Isten jellemét, hogyan van jelen benne az igazság és a kegyelem, Isten törvényszövetsége és a megváltó, elfedező Üdvözítő!

„A belső kárpit mögött volt a szentek szentje, a jelképes engesztelő és közbenjárói szolgálat központja, amely összekapcsolta a földet a mennyel. Ebben a helyiségben volt a szövetség ládája, mely akácfából készült, kívül és belül finom arannyal bevonva, fedelén aranszegéllyel. Itt őrizték a két kőtáblát, amelyekre maga Isten írta fel a Tízparancsolatot. Ezért nevezték Isten bizonyágtétele ládájának vagy frigyládanak, mivel a Tízparancsolat volt az Isten és az ember közötti szövetség alapja.

A frigyláda fedelét a kegyelem trónjának nevezték. Egyetlen darab tömör aranyból készült, két végén pedig egy-egy aranykérub állt. Egyik szárnyukat a magasba emelték, a másikkal pedig a tisztelet és alázat jeleként testüket takarták be (lásd: Ezék 1,11). Az angyalok egymással szemközti és tiszteletteljesen a ládára tekintő helyezte a mennyei lények Isten törvénye iránti tiszteletét fejezte ki, és érdeklődésüket a megváltás műve iránt.

A kegyelem trónja fölött volt a »sekina«, azaz Isten jelenlétének megnyilvánulása; Isten a két kérub közül jelentette ki akarátát. Az isteni üzenetet néha a felhőből szóló hang közölte a főpappal. Olykor fény vetődött a jobb szélen álló angyalra, Isten tetszésének, illetve árny borult a bal szélen álló angyalra, Isten nemtetszésének vagy elutasításának jeléül.

Isten frigyládjában őrzött törvénye volt az igazság és ítélet zsinórmértéke. Ez a törvény halálra ítélte a törvénszegőt, a törvény fölött azonban ott volt a kegyelem trónja, amelyen Isten jelenléte nyilatkozott meg, és ahonnan – az engesztelés folytán – a megtérő bűnös bocsánatot nyert. Így jelképezte a szentélyszolgálat Krisztus megváltásunkért végzett munkáját: »Irgalmasság és hűség összetalálkoznak, igazság és békesség csókolgatják egymást.« (Zsolt 85,11)” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, 299. o.)

3 Amikor Saul halála után Dávid hatalomra került, mi volt az egyik legelső tette, és hogyan fogadta ezt a nép?

2Sám 6,1–15 • „Elment Dávid az egész néppel együtt, amely vele volt, Júdának városába, Bahalába, hogy elhozza onnét az Isten ládáját, mely Névről, a Seregek Urának nevéről neveztetik, aki ül a Kérubok között. Dávid pedig és az egész Izráel népe örvendeztek az Úr előtt, jegenyefából való minden szerszámokkal, hegedűkkel, lantokkal, dobokkal, sípokkal és cimbalmokkal.”

1Krón 15,25–28 • „Dávid pedig bíborból készült ruhába öltöztén, valamint a Léviták mind, akik a ládát vitték, az éneklők is és Kénániás, aki az éneklés vezére volt, énekeltek (Dávidon pedig gyolcsból készült efód volt). És az egész Izráel vitte az Úr szövetségének ládáját nagy örömmel, kürtökkel, trombitákkal, cimbalmokkal, zengedezvén lantokkal és citerákkal.”

.....

.....

Izráel népe számára a szövetség ládája Isten jelenlétének, vezetésének szimbóluma volt. Dávid azért is hozatta a fővárosba, hogy Istennel való saját kapcsolatát is erősítse, a nép számára pedig szemléltesse azt, hogy az Úr marad a legfőbb Királyuk, míg Dávid csak alázatos szolgájaként kívánja betölteni hivatását.

Útközben egy mindenkit megdöbbentő esemény történt, amikor az egyik kísérő a megbillent frigyládát akarta megtartani, és azonnal meghalt. Isten ezzel a súlyos ítélettel egész népét szerette volna felrázni és megtanítani arra, hogy az ő szentsége közelében minden bűn megsemmisül, ezért megtisztulás, bűnrendezés nélkül senki sem közelíthet hozzá. Dávid is megrettent, és nem merte továbbvitetni a ládát, csak mi-

után meggyőződött arról, hogy nem átok, hanem áldás kíséri a frigyláda jelenlétét.

Gondolkodjunk el azon, hogy vannak-e napjainkban is szent dolgok, amelyekhez tisztelettel, Isten előtti alázattal kellene viszonyulnunk? Nem teszünk-e mi is úgy sokszor, mint Uzza, hogy emberi módszerekkel vagy éppen indulattal akarjuk az Úr ügyét megvédeni?

„Dávid érezte, hogy rendeznie kell Istennel való kapcsolatát, és Uzza halálát látva félni kezdett, hogy valamilyen bűne rá is ítéletet hozhat a szövetség ládájának jelenléte által. Obed-Edom, bár remegve üdvözölte, mégis örömmel fogadta a szent jelképet, mint Isten kegyelmének zálogát. Most egész Izráel figyelme a gitteusra és családjára irányult, mindnyájan várakozva figyelték, hogyan alakul majd a sorsuk. »És megáldotta az Úr Obed-Edomot és egész háznépét.«

Az isteni feddés megtette hatását Dávid életében. Felismerte – úgy, mint soha azelőtt – Isten törvényének szentségét, és a szigorú engedelmesség szükségességét. Az Obed-Edom házán megmutatkozó áldások újra felébresztették benne a reményt, hogy a szövetség ládája áldást hozhat mind rá, mind népére.

Három hónap múlva elhatározta, hogy újabb kísérletet tesz a láda elhozatalára, de most gondosan ügyelt arra, hogy minden pontosan az Úr utasításai szerint történjék. Újra összehívták a nemzet nagyjait, és hatalmas sokaság gyűlt egybe a gitteus lakóhelyén. Az Isten által kijelölt férfiak most tiszteletteljes gondossággal emelték vállukra a ládát, a tömeg felsorakozott, és a hosszú menet remegő szívvel útnak indult.

Miután hat lépést mentek, a trombitászó megállást parancsolt. Dávid utasítására egy ökröt és egy hízott borjút kellett áldozni. Örvendezés lépett a félelem helyébe. A király levetette fejedelmi ruháját, és egyszerű gyalocsefődot

öltött magára, olyat, amelyet a papok is hordtak. Ezzel nem azt akarta kifejezni, hogy jogot formál a papi szolgálatra (mert az efódot néha mások is viselték a papokon kívül). De ebben a szent szolgálatban alattvalóival egyenlő helyet akart elfoglalni Isten előtt. Ezen a napon Jahvét imádták, Ő volt a tisztelet egyedüli tárgya.” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, 642–643. o.)

4 Hogyan tette Dávid az istentisztelet részévé a zenei és énekszolgálatot? Mit érthetünk meg a saját istentiszteleti gyakorlatunkkal kapcsolatban az Ige felhívásaiból?

1Krón 25,1–6 • „Dávid és a sereg fővezérei a szolgálatra kijelölték Asáf, Hémán és Jédutun fiait, hogy prófétáljanak citerákkal, lantokkal és cimbalmokkal... Ezek mindnyájan az ő atyjuk mellett voltak, akik az Úr házában énekeltek cimbalmokkal, lantokkal és citerákkal az Isten házában szolgálatában, a király, Asáf, Jédutun és Hémán parancsolata szerint.”

Zsolt 44,7–8 • „Énekeljetez Istennek, énekeljetez; énekeljetez királyunknak, énekeljetez! Mert az egész föld királya az Isten: énekeljetez bölcsességgel!”

.....

Dávid maga is zene- és énekszerző volt, és fiatal korától kezdve Isten dicséretére használta fel képességeit. Később is számos zsoltárt szerzett istentiszteleti célra, és gondoskodott arról is, hogy tehetséges zenészek valóban Isten dicsőítésére adják elő azokat.

Izráel népének életében természetes volt, hogy tapasztalataikat, Isten iránti hálájukat énekekkel fejezték ki. Gondoljuk

át, hogy személyes hitéletünkben és istentiszteleti alkalmainkon milyen szerepet tölt be az éneklés?

„Alig van hatásosabb eszköz, hogy Isten igéit emlékeztetünkbe vessük, mint ha énekeinkben ismételhetjük. Az ilyen ének hatása felmérhetetlen: a nyers, indulatos természetet megszelídíti, élénkíti a gondolkodást, a jó cselekvésére ösztönöz, bátorságra és kitartásra késztet.” (Ellen G. White: *Nevelés*, 167. o.)

„Az énekszolgálatokat az istentisztelet részévé nyilvánították, és Dávid zsoltárokat szerzett, amelyeket nemcsak a szentélyben szolgáló papok, hanem az évenkénti ünnepeken az oltárhoz járuló nép is énekelt az úton. Az így érvényesített befolyás messzehatónak bizonyult, és azt eredményezte, hogy a nemzet felhagyott a bálványimádással. A környező népek közül sokan, Izráel jólétét látva, elismeréssel gondoltak Izráel Istenére, aki ilyen nagy dolgokat cselekedett népéért.” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, 711. o.)

Olvassuk el a következő igéket is, és gondolkodjunk el azon, milyen máig érvényes figyelmeztetést tartalmaznak: Ámós 5,23–24; 6,5; 1Kor 14,15.

„A zene arra a szent célra rendeltetett, hogy a gondolatokat tiszta, nemes és felemelő dolgokra irányítsa, s a lelkünkben Isten iránti odaadást és hálát ébresszen. Milyen más a zene szerepe napjainkban! Hányan használják fel zenei képességüket saját magasztalásukra, ahelyett, hogy Istent dicsőítsék! A zene a mennyei udvarokban folyó istentiszteletnek is része, és törekednünk kell arra, hogy dicsérő énekeinkben, amennyire csak lehet, megközelítsük a mennyei karok összhangját. Fontos tényező a nevelésben a hang helyes képzése, amit nem lenne szabad elhanyagolni. Az ének az istentisztelet része, éppúgy az imádat kifejezője, mint az ima.” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, 539. o.)

5 Miről tanúskodik Salamon templomszentelő imája?
Megértette-e a templom szerepét az Istennel való közös keresésében?

2Krn 6,12–21 • „Salamon... térdeire esve az egész Izráel gyülekezete előtt, kezeit az ég felé kiterjesztette, és mondta: ...Most azért, oh Uram, Izráelnek Istene, bizonyosodjék meg a te beszéded, melyet szólottál a te szolgádnak, Dávidnak! Avagy lakozhatnék-e valósággal az Isten e földön az emberek között? Ím az egek és az egeknek egei téged be nem fogadhatnak, mennyivel kevésbé e ház, amelyet én építettem. És tekints a te szolgád könyörgésére és imádságára, oh én Uram, Istenem, meghallgatván kiáltását és könyörgését, amellyel könyörög a te szolgád előtted! Hogy szemeid éjjel és nappal figyelmezzenek e házra, e helyre, amelyről azt mondtad, hogy nevedet abba helyezed, meghallgatván könyörgését a te szolgádnak, amikor e helyen könyörögne. Hallgasd meg azért a te szolgádnak és a te népednek, Izráelnek könyörgését, amikor könyörögni fognak e helyen, hallgasd meg a te mennyei lakhelyedből, és meghallgatván őket, légy kegyelmes!”

.....

.....

Jézus „imádság házának” nevezte a templomot, ahol Isten jelenlétét keresik elsősorban a hívők, vele szeretnék elrendezni bűneiket, és részesülni áldásaiban. A templom csarnokaiban helye volt az egyéni elcsendesedésnek, elmélyült imádságnak (lásd például 1Sám 1,9–13) ugyanúgy, mint a „szent gyülekezésnek” (Zsolt 42,3–5). Ez utóbbi is elgondolkodtató kifejezés: vajon a mi összejöveteleinkre ráillik-e, nem válik-e klubteremmé sokszor a gyülekezet? Tiszteletben tartjuk-e azoknak a vágyát, akik csendben szeretnék keresni Isten jelenlétét?

6 Milyen máig érvényes figyelmeztetést és intést kapott Salamon az Úrtól? Lehet-e szent bármilyen hely, építmény Isten jelenléte nélkül?

1Kir 9,4–8, vö. Jer 7,4–11 • „De ha elszakadtok ti és a ti fiaitok tőlem, és nem őríztek meg parancsolataimat és végzéseimet, amelyeket elétek adtam, hanem elmentek, és idegen isteneknek szolgáltok, s meghajoltok azok előtt: kigyomlálom Izráelt e föld színéről, melyet nékik adtam; e házat, amelyet az én nevemnek szenteltem, elvetem szemem elől, és Izráel példabeszédül és meséül lesz minden nép előtt. És bár e ház felséges, mégis akik elmennek mellette, elcsodálkoznak, felkiáltanak, és azt mondják: Miért cselekedett így az Úr ezzel a földdel és ezzel a házzal?”

.....

.....

Az Úr figyelmeztetése sajnos szó szerint be is teljesedett, amikor Izráel népe hűtlenné vált, és a próféták felhívásait is megvetette: akkor a szenthely is leromboltatott, mintegy szemléltetve azt, hogy Isten már nem lakik közöttük (lásd: Jer 7, 4–11).

Nekünk is meg kell értenünk, hogy semmi sem szent önmagában, legyen az épület, vagy bármilyen gyülekezeti összejövetel. Isten jelenléte, jóváhagyása teheti szentté istentiszteleteinket, Ő pedig csak az őszinte bűnbánattal, alázattal hozzá fordulókkal van közösségben.

Az e heti adomány a médiaosztályt támogatja.

– Hozzájárulás a közösség által terjesztett hanganyagok készítéséhez és az osztály működtetéséhez.

Mit tanulhatunk a reformkirályok istenfélelméből?

Salamon halála után az ország két részre szakadt: az északi országrész uralkodóinak többsége pogány kultuszok követőjévé lett, és a népet is eltávolították az igaz Isten imádatától. Csak a déli országrészben, Júdában uralkodtak Dávid leszármazottai, de sokszor még ők is bálványimádásba merültek. Néhány kiemelkedő név azok közül, akik nemcsak a saját életükben törekedtek a hűséges engedelmességre, hanem az egész népet igyekeztek visszatéríteni az Úrhoz: Josafát, Ezékiás és Jósiás király, akiket az általuk képviselt reformációs törekvések nyomán „reformkirályoknak” neveztek el. Az ő példájukat gondoljuk át röviden ebben a tanulmányunkban.

Il Hogyan jellemzi az Ige Jósafát uralkodását? Milyen intézkedésekkel próbálta a bálványimádásba süllyedt népet visszatéríteni az igaz Istenhez?

2Krón 17,3–9; 19,4 • „Az Úr Jósafáttal volt, mivel az ő atyjának, Dávidnak előbbi útjain járt, és nem kért segítséget a bálványoktól, hanem az ő atyjának Istenét kereste, az ő parancsolataiban járt, és nem Izráel cselekedetei szerint. Szíve felemelkedett az Úr útjain, és még jobban kiirtotta Júdából a magaslatokat és az Aserákat. Királyságának har-

madik esztendejében elküldte vezérei közül Benhailát, Obádiást, Zakariást, Nétanéelt és Mikáját, hogy tanítsanak Júda városaiban, és velük lévitákat... Tanítottak azért Júdában, és az Úr törvényének könyve velük volt, amikor jártak Júda városaiban, tanítván a népet. És Jósafát... kiment a nép közé, Beersebától fogva mind az Efraim hegységéig, és megtérítette őket az Úrhoz, az ő atyáik Istenéhez.”

Először azt hangsúlyozza az Ige, hogy a király személyes hitéletében mit jelentett az igazi istenfélelem: kereste Isten jelenlétét, és törekedett mindenben az Úr akarata szerint járni. A vezetők példája mindig nagy hatással volt a népre, de sajnos a rossz példa sokszor gyorsabban talált követőkre (lásd: 2Krón 12,1).

Gondoskodott arról is, hogy a nép is visszatérjen az igaz Isten imádatához, ezért először megszüntette a bálványok tiszteletére emelt szentélyeket, majd tanítókat küldött a városokba, hogy Isten törvényére és ismeretére oktassák a népet. Később maga is személyesen részt vett ebben, saját hitével és tapasztalataival erősítette népét. Milyen ritka jelenség egy ilyen vezető! Jósafát megértette, hogy senkit nem lehet hatalmi eszközökkel rábírní az igaz hit követésére, csak tanítással, személyes példamutatással segíthetünk ebben embertársainknak.

2 **Hogyan képezte ki Jósafát a bírákat, akiknek igazságot kellett szolgáltatniuk a nép között?**

2Krón 19,5–9 • „Rendelt bírákat azon a földön, Júdának minden erős városaiba, városonként. És mondta a bírának: »Jól meglássátok, amit cselekesztek, mert nem ember

nevében ítétek, hanem az Úr nevében, aki az ítéletben veletek lesz. Azért az Úr félelme legyen rajtatok, vigyázatok arra, amit tesztek, mert az Úrnál, a mi Istenünkénél nincsen hamisság, sem személyválogatás, sem ajándékvétel.« És meghagyta nékik, mondván: »Így cselekedjete az Úr félelmében hűséggel és tökéletes szívvel.«»

A vallási reform mellett még egy fontos területen fejtette ki helyreállító tevékenységét: megszervezte az igazságszolgáltatás rendjét. Jeruzsálemben és a nagyobb városokba bírákat nevezett ki, akiknek külön hangsúlyozva parancsolta meg a részrehajlás és megvesztegetés elkerülését. Jósafát figyelmeztetése ma is időszerű: azok is Istent képviselik, akik igazságot szolgáltatnak, és nagy szükségük van mennyei tanácsra. Mennyire megváltoznának az ítéletek, ha „az Úr félelmében, hűséggel és tökéletes szívvel” vizsgálnának ki ügyeket, és döntenének emberek sorsa fölül! Nemcsak a bírákra, hanem mindenkire nézve ez a követendő mérce, különösen azok számára, akik az evangéliumot képviselik mások előtt. Kemény feddésnek az Igében azoknak, akik nem ezt az irányelvet követik, hanem a világban tapasztalt korrump és igazságtalan ügyintézés jellemzi őket: Mik 3,9–11.

3 Hogyan állította helyre az apja és elődje által megszüntetett templomi szolgálatokat Ezékiás király? Mire biztatta a lévitákat és a papokat?

2Krn 29,3–5. 10–11 • „Királyságának első esztendejében, az első hónapban kinyitotta az Úr házában ajtóit, és azokat megújította. És egybehívatta a papokat és a lévitákat, ösz-

szegyűjtötte őket a napkelet felől való utcában, és mondta nekik: Hallgassatok meg engem, léviták! Most szenteljétek meg magatokat, az Úrnak, atyáitok Istenének házát is szenteljétek meg, és hordjatok ki minden tisztátalanságot a szenthelyről... Most azért elvégeztem magamban, hogy az Úrral, Izráel Istenével szövetséget szerzek, hogy haragját tőlünk elfordítsa. Fiaim, most ne tévelyegjete, mert az Úr választott titeket, hogy őelötte állván, néki szolgáljatok, hogy szolgálai legyetek néki és jó illatot szereztek.”

Trónra lépésekor első cselekedete volt, hogy az apja idejében bezárt jeruzsálemi templomot újra megnyitotta és megtisztította. A lévitákat és papokat összegyűjtötte, és személyes meggyőzésel szólította fel őket az Istennel kötött szövetség megújítására, valamint a papi szolgálat helyreállítására. Ezékiás tanult a múlt hibáiból. Neveltetése és atyja példája ellenére „elvégezte magában”, hogy az egyedül igaz Istent fogja követni, és az elődei által megszegett szövetséget újra megerősíti az Úrral. Valódi meggyőződésről tanúskodó beszédében a papokat és lévitákat arra biztatta, hogy ismét töltsék be kiváltságos és felelősségteljes szolgálatukat: legyenek közbenjárók Isten és a nép között.

4 Hogyan zajlott az első istentisztelet a helyreállított templomban?

2Krón 29,27–30. 36 • „Megparancsolta Ezékiás, hogy egészen égő áldozatot áldozzanak az oltáron. És amikor megkezdődött az áldozás, ugyanakkor elkezdtek az Úrnak dicsérő éneket zengeni, trombitálni, és Dávidnak, Izrael királyának hangszerein játszani. És az egész gyülekezet lebo-

rult, az énekesek énekeltek és a trombitások trombitáltak mindaddig, míg az egészen égő áldozatnak vége lett. És amikor elvégezték az áldozatokat, a király és mindnyájan a vele valók leborulván arccal, imádkoztak. És megparancsolta Ezékiás király és a fejedelmek a lévítáknak, hogy az Urat dicsérjék Dávid és Asáf próféta dicséreteivel; akik, mikor nagy örömmel dicsérték az Urat, meghajoltak és leborultak. Örvendezett azért Ezékiás és ővele az egész gyülekezet, hogy Isten erre hajlandóvá tette a népet, mert hirtelen történt ez a dolog.”

.....

.....

Ezékiás az első istentiszteletre Júda fejedelmeit és előkelő családjaikat gyűjtötte egybe az immár megtisztított templomba, ahol országáért és népéért bűnért való áldozatot, valamint egészen égő áldozatot mutatott be. Újra felállt a templomi zenészek kórusa is, akik Istent dicsőítő énekeket énekeltek úgy, ahogy azt Dávid elrendelte. Az egész gyülekezet leborult, és a királlyal együtt imádkozott Istenhez. Ezékiás maga mutatott példát arra, milyen az őszinte megtérés. Felszólította a jelenlévőket is, hogy tegyék meg egyéni áldozataikat az Úr előtt. Az így bemutatott áldozatok száma olyan sok volt, hogy a papok nem győzték ellátni szolgálatukat, és a lévíták siettek a segítségükre. Ezékiás határozott, következetes magatartása gyors változást idézett elő a nép vezetőinek gondolkodásában. Sokan visszatértek az igaz Isten imádatához.

Bár újra meg újra azt olvashatjuk, hogy a király parancsolta meg a lévítáknak, a zenészeknek a szolgálatot, valamint az áldozatok bemutatását, de az is nyilvánvaló, hogy ezt a parancsot örömmel, teljes szívvel teljesítették. Ez az örvendezés viszont egészen más volt, mint a bálványkultuszok tivornyái és fékevesztett érzelemkitörései: az Isten iránti hála, tisztelet és

szeretet őszinte megnyilvánulása azért, hogy visszatérhettek Őhozá. Az igazi, szívbeli megtérés következménye „az Úr előtti örvendezés”.

5 Milyen ünnepet hirdetett meg Ezékiás az egész nép számára, és milyen rendhagyó mozzanatai voltak ennek az összejövetelnek? Hogyan munkálta ez az ünnep is Isten és a nép közösségének megújítását?

2Krón 30,15–23 • „Leválták a páskabarányt a második hónap tizennegyedik napján. A papok és a lévíták megszegeyelték és megszentelték magukat, és égőáldozatokat vittek az Úr házába... Mert a nép nagy része, sokan az Efraim, Manasse, Izsakhár és Zebulon nemzetségéből, nem szentelték meg magukat, mindazáltal megették a páskabarányt, nem úgy, amint megíratott, de könyörgött Ezékiás értük, mondván: »A kegyes Úr tisztítsa meg azt, mindenkit, aki szívét elkészítette, hogy keresse az Istent, az Urat, az ő atyái Istenét, ha nem a szentség tisztasága szerint is!« És meghallgatta az Úr Ezékiást, és a népnek megkegyelmezett. Megtartották tehát az Izráel fiai, akik Jeruzsálemben találtattak, a kovásztalan kenyerek ünnepét hét napon át nagy örömmel, és dicsérték az Urat mindennap a lévíták és a papok, az Úr erejét éneklő szerszámokkal. És kegyesen beszélt Ezékiás minden lévítával, akik értelmesek és jóindulattal voltak az Úr iránt. Ünnepi lakomát tartottak hét napon át, áldozván hálaadó áldozatokkal, és dicsérvén az Urat, atyáik Istenét. Tanácsot tartott pedig az egész gyülekezet, hogy még hét napig szentelne ünnepet, és így még hét napot töltöttek el vigasságban.”

Az évi ünnepkör ünnepeinek meghatározott ideje volt, ezek között az első a páska, az Egyiptomból való szabadulás emlék-ünnepe és a megváltás előképe. Mivel több ok miatt nem tudták a pontos idejében megtartani, egy hónappal későbbre hirdették meg. A páskabarány elfogyasztása előtt minden házból ki kellett takarítani a kovászt, és más tisztulási szertartások is az előkészülethez tartoztak. Sokan azonban ezt már nem tudták elvégezni, de az ünnepen szerettek volna részt venni. Ezékiás király maga imádkozott értük, hogy Isten a szívbeli szándéokra tekintsen, és így tisztítsa meg őket az elmulasztott szertartások ellenére. Rendhagyó volt az is, hogy a nép annyira értékelte az egymással és Istennel való közösség áldásait, hogy további hét nappal meghosszabbították a közös ünneplést. Bárcsak mi is ezt tapasztalnánk istentiszteleteinket, és arra vágyakoznánk, hogy minél több időt töltsünk együtt Isten közelében!

„A páskabarány ünnepére szokás szerint szentelt hét nap nagyon gyorsan eltelt. A nép további hét napot akart eltölteni tanulással, hogy jobban megismerje az Úr útját. A tanító papok folytatták az oktatást a törvény könyvéből. A nép naponként összegyűlt a templomban, hogy dicsérettel és hálával áldozzon. Ahogy a nagy összejövetel vége közeledett, kétségtelessé vált, hogy Isten csodálatosan cselekedett a bűnbe süllyedt Júda megtérése és a mindent elsöpréssel fenyegető bálványimádás áradatának feltartóztatása érdekében. A próféták nem hiába mondták ünnepélyes figyelemztetéseiket. »Nagy volt az öröm Jeruzsálemben, mert Salamonnak, Dávid fiának, Izráel királyának az ideje óta nem történt ehhez hasonló Jeruzsálemben.« (2Krón 30,26)

Elérkezett az idő, amikor a híveknek vissza kellett térniük otthonaikba. »Felálltak a papok és a léviták, és megáldották a népet. Szavuk meghallgatásra talált, mert imádságuk eljutott a mennybe, az Úr szent lakóhelyére.« (2Krón 30,27) Isten elfogadta azokat, akik megtört szívvel, bűneiket megvallva, nagy elhatározással fordultak hozzá bocsánatért és

segítségért. Még volt egy fontos feladat, amelyben minden hazatérőnek tevékenyen részt kellett vennie. E munka végrehajtása tanúsította, hogy igazi reformáció történt. A feljegyzésben ez áll: »Amikor mindezek befejeződtek, egész Izráel... kivonult Júda városaiba, és összetörték a szent oszlopokat, kivagdalták a szent fákat, s lerombolták az áldozóhalmokat és oltárokat egész Júdában, Benjáminban, Efraimban és Manasséban. Azután visszatértek Izráel fiai, mindenki a maga városában levő birtokára.« (2Krón 31,1)

Ezékiás és munkatársai különböző reformintézkedéseket hoztak az ország lelki és földi érdekeinek helyreállítására. A király »...egész Júdában azt tette, amit jónak, helyesnek és igaznak tartott Istene, az Úr. Minden munkáját, amit az Isten háza szolgálatában, a törvénynek és a parancsolatnak megfelelően elkezdett, Istenét keresve, tiszta szívből végezte, ezért sikerült neki.« »Bízott az Úrban, Izráel Istenében... vele volt az Úr, és minden vállalkozása eredményes volt.« (2Krón 31,20–21; 2Kir 18,5–7)» (Ellen G. White: *Próféták és királyok*, Ezékiás c. feje.)

A közös ünnep és az Istennel kötött szövetség megerősítése hamarosan gyakorlati tettekben is megmutatkozott:

- A Jeruzsálemből hazafelé tartó zarándokok elpusztították az útjukba eső pogány kultushelyeket, széttörték a bálvány-szobrokat, kivágták Asera ligeteit (2Krón 31,1).

- Maga a király is következetesen fellépett a pogány szokások ellen. Még Mózes érc kígyóját is össze kellett történnie, mert a nép bálványként imádta (2Kir 18,4).

- Ezékiás király helyreállította a papok és lévíták rendjét (2Krón 31,2).

- A király saját jövedelmének egy részét a templom számára ajánlotta fel (2Krón 31,3).

- Az uralkodó elrendelte a tized visszaállítását. A nép annyi tizedet és adományt halmozott fel, hogy a templom mellett raktárakat kellett felépíteni (2Krón 31,4–11).

• A királynak arra is gondja volt, hogy az így összegyűlt javakat a papok számára nemzetségenként szétosszák, a mózesi törvények szerint (2Krón 31,12–19).

6 Milyen odaszánás és Isten iránti elkötelezettség jellemezte Jósiás királyt gyermekségétől fogva? Mit tett népe hitbéli megújulásáért?

2Krón 34,2–3 • „Jó dolgot cselekedett az Úr előtt, és atyjának, Dávidnak útjain járt, nem hajolt el sem jobbra, sem balra. Mert királyságának nyolcadik esztendejében, amikor még gyermek volt, kezdte keresni atyjának, Dávidnak Istenét, tizenkettedik esztendejében pedig Júdát és Jeruzsálemet kezdte megtisztítani a magaslatoktól, Aseráktól, bálványoktól és öntött képektől.”

2Krón 34,30–33 • „Felment a király az Úr házába, és vele Júdának minden férfiai, és Jeruzsálem lakosai, a papok, a lévíták és az egész nép kicsinytől fogva nagyig, és elolvas-ta fülük hallására a szövetség könyvének minden beszé-deit, amelyet találtak az Úr házában. Azután felállván a ki-rály, fogadást tett az Úr előtt, hogy az Urat követi, és pa-rancsolatait, bizonyágtételeit és rendelkezéseit teljes szívéből és teljes lelkéből megőrzi, cselekedvén a szövetség beszé-deit, amelyek megíratlak abban a könyvben. És elfogad-tatta e dolgot mindazokkal, akik Jeruzsálemből és Benjá-minből valók. És Jeruzsálem lakói az ő atyáik Istenének szövetsége szerint cselekedtek. Akkor elpusztított Jósiás minden utálatos bálványt Izráel fiainak egész földjéről... és az ő egész életében nem szakadtak el az Úrtól, atyáik Is-tenétől.”

„Gonosz királytól származott, kísértések vették körül, amelyek arra csábították, hogy atyja nyomában járjon, és nem sok tanácsosa biztatta a helyes út követésére. Jósiás mégis hű volt Izráel Istenéhez. Látva a letűnt nemzedékek botlásainak intő példáját, a bűn mélysége helyett – ahova atyja és nagyatyja süllyedtek – a jót választotta, »nem tért el attól sem jobbra, sem balra«. Felelősségteljes hivatásának tudatában elhatározta, hogy az Izráel uralkodóinak adott eligazítás szerint jár el. Mivel engedelmes volt, Isten tisztességre való edényként tudta felhasználni.” (Ellen G. White: *Proféták és királyok*, 240. o.)

Uralkodása tizennyolcadik évében meg is kezdődött a salomoni templom nagyszabású renoválása. Az Úr háza sok sérülést szenvedett az előző pogány királyok alatt, emellett annyira használaton kívül került, hogy a munkák megkezdésekor a főpap meglepődve bukkant rá Mózes törvénykönyvének egy példányára. A Tóra-tekerectet a király elé vitték, és parancsára felolvastak neki belőle. Jósiás korára Isten szava már annyira feledésbe merült, hogy a király csak őszinte megrendüléssel tudta azt végighallgatni. „Amikor a király hallotta a törvény beszédeit, ruháit megszaggatta. És parancsolt a király Hilkia papnak... mondván: Menjetek el, keressétek meg az Urat én értem, s az Izrael és Júda maradékaiért, a könyv beszédei felől, amely megtaláltatott, mert nagy az Úr haragja, amely miránk szállott azért, hogy a mi atyáink nem tartották meg az Úr beszédét, hogy mind aszerint cselekedtek volna, amint e könyvben megíratott.” (2Krón 34,19–21)

Jósiás király a mózesi törvény szavaival szembesülve megfélemllett. Jól tudta, hogy sem ő, sem népe nem tartották be Isten rendeléseit. Parancsa, hogy papjai keressék meg az Urat e kérdésben, egyaránt vonatkozott saját személyére és népe helyzetére. Az elmulasztott évekért, évtizedekért önmagát és őseit ugyanolyan bűnösnek és felelősnek találta, mint Júda és Izráel lakosságát. Jósiás követei Hulda prófétanőt keresték

meg a király kérdésével: Hogyan tekint Isten most ránk? Ez volt Jósiás félelemmel vegyes, őszinte kérdése Istenhez.

Jósiás, bár népéről egyértelmű ítéletet hallott, mégis elhatározta, hogy megtérésük érdekében megteszi, amit még lehet. Az Úr templomában összegyűjtette Jeruzsálem és Júda férfi lakosságát, és felolvastatta előttük a törvény tekercsét. Jósiás elsősorban személyes példaadásával próbálta meggyőzni népet, később azonban parancsba is adta, hogy mindenkinek kötelező megtartania Isten törvényét. A Biblia ezzel köti össze azt a kijelentést, hogy Jósiás király életében a nép nem is szakadt el többet az Úrtól (2Kron 34,33). Jósiás vallási reformja és a megtisztítás munkája az ünnepélyes eskütétel után csak fokozódott. „Kivesztette Jósiás király az ördögösöket és titokfejtőket, a teráfokat és a bálványokat, és mindazokat az utálatosságokat, amelyek találtattak Júda földjén és Jeruzsálemben.” (2Kir 23,24) Ezután a király Ezékiáshoz hasonlóan a páska és a kovásztalan kenyér nagyszabású ünnepét tartotta a jeruzsálemi templomban. „Nem is volt őhöz hasonló király előtte, aki úgy megtért volna az Úrhoz teljes szívéből, teljes lelkéből és teljes erejéből, Mózes minden törvénye szerint, de őutána sem támadt hozzá hasonló.” (2Kir 23,25)”

A fenti példák nyomán gondoljuk át, hogy miért nem csupán egyéni, személyes ügy a megtérés és az Isten iránti elkötelezettség kifejezése? Miért van szükség a közös elhatározásra, a gyülekezet együttes cselekvésére mind a reformáció terén, mind a bizonyágtevés szolgálatában? Ugyanakkor fontos tanulság az is, hogy aki megértette a megtérés szükségességét, nem várhat az egész gyülekezet megújulására, el kell indulnia a helyes úton, és példája másokra is jó befolyást áraszthat.

Az e beti adomány az irodalmi alapot támogatja. – Hozzájárulás a Bibliaiskolák Közössége Könyvkiadónál megjelentetett kiadványok és a kiadó működési költségeibe.

A babiloni fogság utáni időszak istenfélelme és istentisztelete

¶ Milyen tanulságai vannak a fogság utáni újjáépítésnek?
Milyen körülmények között végezték a templom építését a hazatért zsidók?

Ezsdr 3,8–13 • „Az építők letették az Úr templomának alapkövét... és mind az egész nép nagy felszóval kiáltott, dicsérvén az Urat, hogy az Úr házának alapköve immáron letéttetett! Nagy sokan pedig a papok, a lévíták és a családfők közül, a vének, akik látták az első házat, amikor alapot vetnek most e háznak az ő szemük előtt, nagy felszóval sírtak, sokan pedig örömben nagy felszóval kiáltottak, úgyhogy a nép nem tudta megkülönböztetni az örömben való kiáltást a nép siralmának szavától, mert a nép kiáltott nagy felszóval, és ez a szó messze földre meghallatott.”

Ezsdr 4,1–4 • „Amikor meghallották Júda és Benjámin el-lenségei, hogy akik a fogságból visszatértek, templomot építenek az Úrnak, Izráel Istenének, mentek Zorobábelhez és a családfőkhöz, s mondták nékik: »Hadd építsünk együtt veletek, mert miképpen ti, úgy mi is a ti Isteneteket keressük és néki áldozunk Esárhaddon, Assiria királyának idejétől fogva, aki ide hozott fel minket!« És mondta nékik Zorobábel, Jésua és Izráel családjainak többi fői: »Nem veletek együtt kell nekünk házat építeni a mi

Istenünknek, hanem mi magunk fogunk építeni az Úrnak, Izráel Istenének, amiképpen megparancsolta nekünk a király, Círus, Persia királya.« És igyekezett e tartomány népe megkötni Júda népének kezét, és elérníteni azt az építéstől.”

„Természetes volt, hogy szomorúság töltötte el az idős emberek szívét, amikor a sokáig tartó megátalkodottság következményeire gondoltak. Ha ők és nemzedékük Istennek engedelmeskedve végrehajtották volna az Úr szándékát, akkor nem pusztult volna el a Salamon által épített templom, és nem lett volna szükség a fogságra... A körülmények most megváltoztak. A szerető Isten ismét irgalmasan meglátogatta népét, és megengedte, hogy visszatérjenek saját földjükre. A múlt botlásai miatti szomorúságot nagy örömmel kellett volna felváltania... Egyesek azonban nem vették észre Isten utat nyitó, gondviselő intézkedéseit. Örövendezés helyett elégedetlenséget és csüggesztő gondolatokat tápláltak magukban... A zúgolódás, a panasz és a kedvezőtlen hasonlítgatás sok emberre csüggesztően hatott, és gyengítette az építők kezét.” (Ellen G. White: *Próféták és királyok*, 349–350. o.)

Tapasztaltunk-e már hasonló jelenséget a közösség életében is? Az őszinte bűnbánat helyett sokszor a múlt veszteségei, bukásai miatti siránkozás jelenik meg, amelynek inkább csüggesztő a hatása, mintsem hogy igaz megtérésre vezetne. Ehelyett inkább meg kell ragadnunk az Isten által adott lehetőséget az újrakezdesre, egymást is erre bátorítva.

A másik nehézséget az okozta a visszatért zsidóknak, hogy a betelepített pogány népek felajánlották segítségüket a templom építésénél. A látszólag barátságos közeledés, amely még

előnnnyel is járhat, nagy kísértés lehet, ha nem vesszük észre a veszélyét. **Mindig tudnunk kell, hol a határ a kívülállók iránti barátságos magatartás és a velük való együttműködés, szövetkezés között.**

Amikor a felajánlott segítséget visszautasították, a környező népek mindenféle eszközzel akadályozni akarták az újjáépítést: hamis vádakkal, feljelentésekkel igyekeztek „megkötöni Júda népének kezét, és elrémíteni azt az építéstől”. Figyeljük meg, hogy Isten művében ma milyen módon próbálja megakadályozni Sátán a lelki újjáépítést és reformációt!

„Ne köss velük szövetséget! – mondta Isten; és azok, akik a templom romjai előtt felállított oltárnál újra az Úrnak szentelték magukat, tudatában voltak annak, hogy Isten népe és a világ közötti határvonalnak mindig világosan látszania kell. Nem voltak hajlandók szövetségre lépni azokkal, akik bár jól ismerték Isten törvényének kívánalmait, nem teljesítették azokat.

Isten népének az idők végéig kell követnie azokat az elveket, amelyeket Mózes V. könyve Izráel eligazítására nyilatkoztatott ki. Igazán boldogok csak akkor lehetünk, ha szövetségben maradunk Teremtőnkkel. Nem köthetünk egyezséget – elveinkkel megalkudva – azokkal, akik nem félik Istent.

A magukat keresztényeknek vallók számára állandó veszélyt jelent az az elképzelés, hogy bizonyos mértékig alkalmazkodni kell a világhoz, ha befolyást akarnak gyakorolni rá. Az ilyen magatartás hasznosnak tűnhet, de minden esetben lelki veszteséggel jár. Isten népének szigorúan őrizkednie kell minden olyan rejtett hatástól, amelyet az igazság ellensége hízalgéssel akar a lelkükbe lopni. Isten gyermekei idegenek és vándorok ezen a világon, és veszélyekkel körülvett ösvényen járnak. Nem szabad elfogadniuk azokat az ötletes kibúvókat és csábító ajánlatokat, amelyeket Sátán kínál, hogy engedetlenségre bírja őket.

Nem Isten ügyének nyílt ellenségeitől kell a legjobban óvakodnunk. Könnyebben meg tudják téveszteni Isten gyermekeit azok, akik Júda és Benjámín ellenségeihez hasonlóan hízog szavakat mondanak, és úgy tesznek, mint ha baráti szövetségre akarnának lépni velük. Az ilyenekkel szemben mindenkinek résen kell lennie, nehogy egy gondosan elrejtett és ügyes csapda észrevétlenül megfogja. Különösen most, a földi történelem záró szakaszában, Isten lankadatlan éberséget kíván gyermekeitől. Bár a harc szüntelenül folyik, senki sem marad magára a küzdelemben. Ők az enyéim! Markaimba metszettem őket – ezt mondja az Úr.” (Ellen G. White: *Próféták és királyok*, 354. o.)

2 Miben mutatkozott meg az Isten Igéje iránti tiszteletük, és vágyakozásuk, hogy megismerjék?

Nehem 8,2–8 • „Előhozta azért Ezsdrás pap a törvényt a gyülekezet elé, amelyben együtt voltak férfiak, asszonyok és mindazok, akik azt értelemmel hallgathatták, a hetedik hónap első napján. És olvasott abból a piacon, mely a vizek kapuja előtt volt, kora reggeltől fogva mind délig, a férfiak és az asszonyok előtt és mindazok előtt, akik azt érthették, mivel az egész nép nagy figyelemmel hallgatta a törvényt. És felnyitotta Ezsdrás a könyvet az egész nép szemei előtt, mert fölötte volt az egész népnek; és mikor fölnyitotta, felállt az egész nép. És áldotta Ezsdrás az Urat, a nagy Istent, és felelt rá az egész nép felemelt kezekkel: Ámen! Ámen! És meghajtván magukat, leborultak az Úr előtt arccal a földre. Olvastak pedig a könyvből, Isten törvényéből világosan, s azután magyaráztak, és a nép megértette az olvasottakat.”

.....

.....

„Tisztelettel figyelték a magasságos Isten szavait. Amint a törvény eléjük tárult, meggyőződtek bűnös voltokról, és keseregtek vétkeik miatt. De ez a nap ünnep, az öröm és szent gyülekezés napja. Az Úr megparancsolta, hogy örömmel ünnepeljék. Ezért leküzdve fájdalmukat, örvendeztek Isten irántuk tanúsított nagy irgalmán. »Az Úrnak, a ti Isteneteknek szent napja ez. Ne gyászoljatok, és ne sírjatok! – mondta Nehémiás. – ...Menjetek, egyetek jó falatokat, igyatok édes italokat, és juttassatok belőle azoknak is, akiknek nincs, mert a mi Urunk szent napja ez. Ne bánkódjatok, mert az Úr előtt való öröm erőt ad nektek!«

A nap első részét istentiszteletekre szentelték. A továbbiakban a nép hálásan emlékezett meg Isten áldásairól, és örvendezett adományainak. A szegényeknek, akik semmit sem tudtak készíteni, ajándékokat küldtek. Nagy volt az öröm, mert a törvény igéit felolvasták nekik, és ők megértették.” (Ellen G. White: *Próféták és királyok*, 410. o.)

Gondolkodjunk el azon, hogy tudjuk-e mi is így értékelni Isten Igéjét? Amikor igemagyarázatok sokasága, könyvek, hanganyagok állnak rendelkezésünkre, nem áll-e fenn a veszélye annak, hogy már nem akkora kincs számunkra a Biblia, és kevésbé kutatjuk az újabb igazságok felfedezésének vágyával?

7 Milyen elhatározásra jutottak azok, akik megértették, hogy Isten megtiltotta a pogány népekkel való összeházasodást?

Nehem 9,2–3. 38 • „Azután ugyanezen hónap huszonegyedik napján egybegyűltek Izráel fiai, és böjtöltek, gyásza-
ba öltözvén és port hintvén fejükre. És elváltak az Izráel magyából valók minden idegenektől, és előállván, vallást tettek bűneikről és atyáik hamisságairól. És mindemellett

mi erős kötést szereztünk és azt aláírtuk, melyet megpecsételték a mi fejedelmeink, lévítáink és papjaink.”

Nem volt egyszerű ebben a kérdésben döntést hozniuk, hiszen legközelebbi emberi kapcsolataikat érintette. De őszinte bűnbánatukat tanúsítja, hogy még ezt a lépést is megtették, akik pogány feleséget vettek maguknak, és megértették a veszélyeit ennek a tettüknek. Szolgáljon tanulságul ez mindazoknak, akik napjainkban szeretnének Istennek engedelmeskedni. Bár az Újszövetség nem tanácsolja az elválást még a hitetlen fél esetében sem, de a társ kiválasztására vonatkozóan határozott utasítást találunk: „Ne legyetek hitetlenekkel felemás igában, mert mi szövetsége van igazságnak és hamisságnak? Vagy mi közössége a világosságnak a sötétséggel? És mi egyezése Krisztusnak Béliállal? Vagy mi köze hívőnek hitetlenhez? Vagy mi egyezése Isten templomának bálványokkal? Mert ti az élő Isten temploma vagytok, amint az Isten mondotta: Lakozom bennük, és közöttük járok, és leszek nékik Istenük, és ők én népem lesznek.” (2Kor 6,14–16)

„Amikor Ezsdrás tanulmányozta a babiloni fogsághoz vezető okokat, rájött, hogy Izráel hitehagyása jórészt a pogány népekkel való összekeveredésükre vezethető vissza. Láta, hogy ha Isten parancsának engedelmeskedve a környező népektől távol tartották volna magukat, sok szomorú és megalázó eseménytől megmenekülhettek volna. Most, amikor megtudta, hogy a múlt tanulságai ellenére fontos személyek át merték hágni a hitehagyás ellen védelműl adott törvényeket, lelke mélyéig megrendült. Isten jóságára gondolt, aki ismét lehetővé tette, hogy népe megvesse lábát ősi földjén... Ezsdrásnak és társainak az Úr művébe alattomosan belopódzó és annak leg-

érzékenyebb pontját érintő bűnök miatti kesergése bűnbánatot ébresztett, »a nép igen keservesen sírt« (Ezsd 10,1). Megijedtek, amikor megértették a bűn utálatos voltát, és azt, hogy Isten mennyire irtózik tőle. Meglátták, milyen szent a Sínai-hegynél elhangzott törvény. Bűneikre gondolva sokan reszkettek. (...) Csodálatos reformáció kezdete volt ez. Ezsdrás és társai végtelen türelemmel és tapintattal, minden érintett személy jogait és érdekeit körültekintően mérlegelve igyekeztek a helyes útra vezetni Izráel bűnbánóit. Ezsdrás mindenekelőtt a törvény tanítója volt. Miközben személyesen megvizsgált minden egyes esetet, igyekezett a népet meggyőzni e törvény szentségéről és az engedelmesség áldásairól. (...)

Majd az egész gyülekezet elkötelezte magát Isten parancsolatainak megtartására. Bűneik miatt szenvedtek büntetést, és most elismerték: Isten igazságosan bánt velük. Megfogadták, hogy engedelmeskednek törvényének. És hogy az »írásbeli megállapodás« maradáno legyen, a papok, a lévíták és a fejedelmek pecséttel látták el azt. Ennek az volt a célja, hogy figyelmeztesse őket kötelességükre, és korlát legyen a kísértések ellen. A nép ünneplésen megesküdoött: »az Isten törvénye szerint élünk, amelyet Isten adott szolgálja, Mózes által, megtartjuk és teljesítjük Urunknak, az Úrnak minden parancsolatát, végzését, rendelkezését«. Esküvel fogadták azt is, hogy nem kötnek házasságot annak a földnek a lakóival.» (Ellen G. White: *Próféták és királyok*, 385., 412. o.)

4 Miről „feledkeztek meg” a visszatért zsidók, ami szintén akadályozta az istentisztelet helyreállítását?

Nehem 13,10–12 • „Megtudtam azt is, hogy a lévíták részeit nem adták meg; emiatt ki-ki az ő mezejére széledt el

az Isten házában szolgáló lévíták és énekesek közül. És megfeddtem a fejedelmeket, és mondtam: Miért hagyatott el az Isten háza? És egybegyűjtvén a lévítákat, helyükre állítottam őket, az egész Júda pedig meghozta az olaj, must és gabona tizedét a tárházakba.”

A kezdeti lelkesedés és odaszánás után a nép lassan elfeledkezett arról, hogy anyagi kötelezettségük is van Isten szolgálatának támogatására. Ez pedig a szolgálatban részt vevők kedvét szegte, szükségük volt arra, hogy valamilyen megélhetés után nézzenek. Sok lévita ezért földműves munkához kezdett, és így nem tudták azt a feladatot elvégezni, amire Isten rendelte őket. Nehémiás megfeddte a felelősöket, a lévítákat visszaküldte a templomba, a nép pedig belátta, hogy szükséges az anyagiakban is Isten törvényét követniük. A tized az Ige szerint „szentség az Úrnak”, amellyel az ember nem rendelkezhet saját belátása szerint. Az Isten iránti tisztelet és engedelmesség jele az ebben mutatott hűségünk.

„Isten megáldja az ember keze munkáját, hogy az ember visszaadhassa neki az Ő részét. Napfényt és esőt ad, gazdagon virágoztatja a növényzetet. Egészséget és képességeket ad az anyagiak szerzésére. Minden áldás az Ő jóságos kezéből származik, és azt akarja, hogy az ember egy rész visszaadásával, tizeddel és adakozással – hálaáldozattal, önkéntes adakozással, bűnért való áldozattal – megmutassa háláját. **Áldozzuk javainkat az Úr szolgálatára, hogy szőlőskertje ne maradjon kopár pusztaság! Kutassuk, hogy az Úr mit tenne a helyünkben! Vigyünk hozzá imában minden nehéz ügyet! Tanúsítsunk önzetlen érdeklődést az iránt, hogyan halad Isten műve szerte a világon!”** (Ellen G. White: *Proféták és királyok*, 440. o.)

5 Milyen területen vált még szükségessé a reformáció?

Nehem 13,15–22 • „Azon napokban láttam Júdában, hogy sajtót taposnak szombaton és gabonát hoznak be, szamarakra rakván, sőt bort, szőlőt és olajat is, és mindenféle terhet behoznak Jeruzsálembe szombatnapon, és bizonyosságot tettem ellenük, amely napon eleséget árultak... Annakokáért megfeddtem Júda előljáróit, és mondtam nékik: Micsoda gonosz dolog ez, amit ti tesztek, hogy megfertőztetitek a szombat napját? És megparancsoltam a lévítáknak, hogy magukat megtisztítsák, és menjenek el és őrizzék a kapukat, hogy megszenteljék a szombatot.”

„A bálványimádókkal fenntartott kapcsolat másik következménye az volt, hogy nem figyeltek a szombatra, arra a jelre, amely megkülönböztette a zsidókat – mint az igaz Isten imádoit – minden más nemzettől. Nehémiás látta, hogy a környékről pogány kereskedők jönnek Jeruzsálembe, és sok zsidót rávesznek a szombatnapi kereskedésre. Egyeseket nem lehetett rábírní az elvek feladására, de voltak, akik vétkeztek, és a pogányokkal együtt igyekeztek elosztatni a lelkiismeretesebbek aggályait.” (Ellen G. White: *Próféták és királyok*, 415. o.)

Napjainkban is sok lazaságot tapasztalunk ezen a téren, sokszor csak a fizikai vagy kenyérkereső munkára értjük a „semmi dolgot ne tégy” parancsát. Gondoljuk át, hogy bizonyos kedvteléseink, olvasmányaink, beszédtemáink által nem „fertőztetjük-e meg” mi is a szombat napját? Nem fordul-e elő esetleg a zsidókéhoz hasonló adásvétel is gyülekezeteinkben, amikor nemcsak az istentisztelettel kapcsolatos anyagok

cserélnek gazdát, hanem alkalmanként élelmiszer is, vagy egyéb termék? Hogyan lehetne ezen a területen nálunk is határozott reformációt megvalósítani?

6 Milyen igék utalnak arra, hogy az újjáépítés utáni nemzedékek vallásosságában újra a lélektelen formalitások vetették át az igazi istenfélelem helyét?

Mal 1,6–10 • „A fiú tiszteli atyját, a szolga is az ő urát. És ha én atya vagyok, hol az én tisztességem? És ha én úr vagyok, hol az én félelmem? – azt mondja a Seregek Ura néktek, ti papok, akik utáljátok az én nevemet, és ezt mondjátok: Mivel utáljuk a te nevedet? Megfertőztetett kenyeret hoztok oltáromra, és azt mondjátok: Mivel fertőztetünk meg téged? Azzal, amikor azt gondoljátok, hogy az Úr asztala megvetni való. Hogyha vakot hoztok áldozatul: nem bűn-e az? Vagy ha sántát hoztok és bénát: nem bűn-e az? Vidd csak azt a te fejedelmednek: vajon kedvvel fogad-e, avagy reád tekint-e? – azt mondja a Seregek Ura. Bárcsak valaki közületek bezárná az ajtót, hiába ne tüzelnétek az én oltáromon! Nem telik kedvem bennetek, azt mondja a Seregek Ura, az ételáldozatot sem kedvelem a ti kezetekből!”

.....

.....

„A babiloni fogság kigyógyította a zsidó népet a faragott képek imadásából. Miután visszatértek földjükre, nagy figyelmet szenteltek a vallásoktatásnak, és gondosan tanulmányozták, amit a törvénykönyv és a próféták az igaz Isten imadásáról írtak. A helyreállított templomban lehetőség volt az összes templomi szertartás végzésére. Zorobábel, Ezsdrás és Nehémiás vezetése idején a nép ismételten elkö-

telezte magát Jahve parancsai és rendeletei megtartására. Az azután következő jólét időszaka bőségesen bizonyította: Isten kész elfogadni őket és megbocsátani nekik. Végtelen rövidlátásuk miatt azonban ismételen elfordultak dicsőséges rendeltetésüktől, és önzően kisajátították maguknak azt, ami sok embernek gyógyulást és lelki megújulást hozott volna. E mulasztásuk nagyon nyilvánvaló volt Malakiás idejében. Az Úr hírnöke szigorúan rámutatott azokra a bűnökre, amelyek megfosztották Izráelt földi jólététől és lelkierejétől. A törvénszegőkkel szembeni dorgálásában a próféta nem kímélte sem a papokat, sem a népet. A választott nép nem lett a világ világossága, hanem elzárkózott a világtól, hogy bebiztosítsa magát a bálványimádás rontása ellen. Isten korlátozó intézkedéseit – a pogányokkal kötött házasság megtiltását és a környező népek bálványozó szokásaitól való eltiltást – Izráel és más népek közötti válaszfallá torzították, és ezzel kizártak másokat azokból az áldásokból, amelyeket Isten utasítása alapján továbbítaniuk kellett volna a világnak. A zsidók Istentől is elkülönítették magukat bűneikkel. Képtelenek voltak felfogni jelképes szolgálataik mély lelki jelentőségét. Önigazultságuk következtében saját cselekedeteikben, az áldozatokban és a szertartásokban bíztak ahelyett, hogy arra támaszkodtak volna, akire mindezek mutattak. Isten igazsága helyett a magukét igyekeztek érvényesíteni (Rm 10,3), körülalazták magukat önhitt külsőségekkel. Mivel óhajtották Isten Lelkét és kegyelmét, megpróbálták a hiányt a vallási formások és szertartások túlságosan szigorú betartásával pótolni.” (Ellen G. White: *Próféták és királyok*, 439. o.)

Az e heti adomány az ingatlanalapot támogatja. – Gyülekezeti ingatlanok vásárlására és felújítására szánt pénzüsszeg.

Jézus Krisztus istenfélelme mint követendő példa

I Mit jelentett Jézus számára az Atyával fenntartott bensőséges kapcsolat? Mit tanulhatunk Megváltónk imaéletéből?

Jn 6,57 • „Amiként elküldött engem amaz élő Atya, és én az Atya által élek...”

Lk 6,12 • „Azokban a napokban kiment a hegyre imádkozni, és az éjszakát az Istenhez való imádkozásban töltötte el.”

Ésa 50,4–5; Mk 1,35 • „Az Úr Isten bölcs nyelvet adott nekem, hogy tudjam erősíteni a megfáradtat beszéddel, fölserkenti minden reggel, fölserkenti fülemet, hogy hallgassak, miként a tanítványok. Az Úr Isten megnyitotta fülemet, és én nem voltam engedetlen, hátra nem fordultam.”

Lk 11,1 • „Amikor ő imádkozott egy helyen, miután elvégezte, mondta néki egy a tanítványai közül: Uram, taníts minket imádkozni, miképpen János is tanította a tanítványait!”

.....
.....

Figyeljük meg a messiási jövendölés kifejezéseit: Jézus tudott az imádság alatt hallgatni Istenre, sőt ezt tartotta a legfontosabbnak, hogy megismerhesse, megérthesse az Atya akaratát. Érezzük-e szükségét annak, hogy az Úr nyissa meg a fülün-

ket, és ne csak a kéréseinket, gondjainkat soroljuk neki az elcsendesedés idején? A tanítványok látták, hogy Jézus imája más, mint amit eddig ismertek, és az eredményét is azonnal észrevették. Ezért fordultak hozzá a kérésükkel: „Uram, taníts minket imádkozni!” Ha Jézus annyira szükségét érezte az Atyával való kapcsolatnak, hogy már kora reggel, sőt sokszor éjszaka is jelentős időt fordított imádságra, akkor nekünk mekkora szükségünk van erre?

„Teljesen a mások javára szentelt életében a Megváltó szükségesnek ítélte, hogy visszavonuljon a forgalmas helyektől és az Őt nap mint nap követő sokaságtól. El kellett fordulnia a szüntelen tevékenykedéstől, az emberi szükségletekkel való foglalkozástól, hogy nyugalomban, zavartalanul együtt lehessen Atyjával. Egy volt velünk, gyengeségeinkkel és szükségleteinkkel együtt, tökéletesen Istentől függött, s az imádság titkos helyén kereste az isteni erőt, hogy felvértezve indulhasson a szolgálatba, a próbákba. A bűn világában Jézus lelki küzdelmeket, kínokat szenvedett el. Az Istennel való közösségben letehetette a nyomasztó bánat terhét, és vigaszra, öröme lelt. Krisztusban az emberiség kiáltása a végtelen irgalmasság Atyjához jutott. Emberként folyamodott Isten trónjához, míg emberi természetét mennyei erő járta át, amely összekötötte az emberit az istenivel. Az Istennel való állandó közösségben életet kapott Atyjától, hogy életet adhasson a világnak. Az Ő tapasztalatában nekünk is részesednünk kell.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, „Jertek, pihenjete meg” c. fej.)

2 Mi határozta meg Jézus tetteit? Kötelességtudatból kereste Isten akaratát?

Zsolt 40,8–9 • „Akkor azt mondtam: Ímé jövök, a könyvtékercsben írva van felőlem, hogy teljesítsem a te akarato-

dat, ezt kedvelem, én Istenem, a te törvényed keblem közepette van.”

Jn 5,30 • „Én semmit sem cselekedhetem magamtól, amint hallok, úgy ítélek, és az én ítéletem igazságos, mert nem a magam akaratát keresem, hanem annak akaratát, aki elküldött engem, az Atyáét.”

Jn 15,10 • „Ha az én parancsolataimat megtartjátok, megmaradtok az én szeretetemben; amiképpen én megtartottam az én Atyám parancsolatait, és megmaradok az ő szeretetében.”

.....
.....

Ahogy imaéletében az Atyára figyelt, úgy az élet mindennapi cselekedetei során is örömmel teljesítette mindazt, amiről megbizonyosodott, hogy Isten vezetésével teszi. Az Atya iránti szeretete nagyobb volt, mintsem hogy függetlenedni akart volna tőle, vagy a saját útjait járni. Életének, jellemének ismeretében megérthetjük, mikor és miért nehéz számunkra az engedelmesség. Ha nekünk is a szívünkben van a törvény, ha Isten tetszése fontosabb minden másnál, ha nem akarunk visszaélni szeretetével, hanem viszontszeretjük, akkor tapasztalhatjuk, hogy „az Ő parancsolatai nem nehezek” (1Jn 5,3). Akkor nekünk is „könnyű és gyönyörűség” lesz az Istennek végzett szolgálat.

„Az Isten törvénye iránti engedelmesség mint szeretet-szolgálat és szeretetszövetség – ez a tanítványság igazi ismerve. (...)

Vannak, akik azt vallják, hogy Istent szolgálják, miközben a saját erőfeszítéseikre támaszkodva igyekeznek Isten törvényének engedelmeskedni, igaz jellemet formálni és az üdvösségüket biztosítani. Nem Krisztus szeretetének a mélységes megbecsülése készíti szívüket, hanem azért

akarják teljesíteni a keresztény élet kötelezettségeit, mivel ezt kívánja tőlük Isten a menny elnyerésének feltételeként. Semmi értéke sincs az ilyen vallásosságnak. Ha Krisztus lakozik egy ember szívében, akkor a lélek annyira megtelik szeretetével, a vele való közösség örömeivel, hogy mélységesen ragaszkodik hozzá, és – Őt szemlélve – egészen elfeledkezik énjéről. Krisztus iránti szeretete lesz a mozgatórugója minden tetteinek. Akik szívükben érzik az isteni szeretet készítő – sőt szinte kényszerítő – erejét, azok nem azt fogják tudakolni, mi a legkevesebb, amit tenniük kell azért, hogy megfeleljenek Isten kívánalmainak. Nem a legkisebb elvárás után érdeklődnek, hanem az a céljuk, hogy tökéletes összhangra jussanak Megváltójuk akaratával. Komoly vágyakozásukban mindent alárendelnek ennek a célnak. Olyan odaadást tanúsítanak, amely megfelel az elérendő cél értékének. Ilyen mélységű szeretet nélkül a Krisztus-követés csupán szóbeszéd, üres formáság, és nehéz szolgaság.” (Ellen G. White: *Krisztushoz vezető lépések*, A tanítványság próbaköve és az Odaadás c. feje.)

3 Mire támaszkodott Krisztus a legnagyobb kísértések során is?

Mt 4,4–10 • „Ő pedig felelvén, mondta: »Meg van írva: Nemcsak kenyérrel él az ember, hanem minden igével, amely Isten szájából származik.« Mondta néki Jézus: »Viszont meg van írva: Ne kísértsd az Urat, a te Istenedet.« ...Ekkor mondta néki Jézus: »Eredj el, Sátán, mert meg van írva: Az Urat, a te Istenedet imádd, és csak néki szolgálj.«”

.....

.....

Az előző tanulmányok során is láthattuk, hogy az **igazi istenfélelem mindig összekapcsolódott az Ige iránti tisztelettel**, Isten beszédének komolyan vételével. Jézus mindig az Írásra hivatkozott mint legfőbb tekintélyre, bármilyen vitás kérdésben fordultak hozzá, és ezzel győzte le Sátán támadásait is. A végidő próbái során nekünk is az Ige ismerete lesz az egyik legfőbb védelmünk:

„A próba idején fog meglátszani, ki tette Isten Igéjét élete szabályává... Minden értelmes lény legfontosabb kötelessége, hogy megtudja a Szentírásból, mi az igazság. Az igazságot ismerve pedig a világosságban kell járnia, és mindenkit példája követésére kell biztatnia. Nap mint nap szorgalmasan kell kutatnunk a Bibliát, minden gondolatot mérlegelve, igét igével összevetve. Isten segítségével nekünk kell kialakítanunk nézeteinket, mint ahogy az életünkért is saját magunk vagyunk felelősek Isten előtt.” (Ellen G. White: *Korszakok nyomában*, A Szentírás védőbástya c. fej.)

4 Milyen tanulságai vannak számunkra annak, ahogyan Jézus Isten templomához viszonyult?

Jn 2,13–17 • „...ott találta a templomban az ökrök, juhok és galambok árusait, és a pénzváltókat, amint ültek. És kötéltől ostort csinálván, kiűzte mindnyájukat a templomból, az ökröket is, a juhokat is, és a pénzváltók pénzét kitöltötte, az asztalokat pedig feldöntötte. És a galambárusoknak mondta: »Hordjátok el ezeket innen, ne tegyétek az én Atyám házát kalmárság házává!« Megemlékeztek pedig a tanítványai, hogy meg van írva: A te házad iránti féltő szeretet emészt engem.»

.....

.....

„A papokat és a véneket félelem töltötte el, menekültek a templom udvarából, annak kutató pillantása elől, aki olvas a szívükben. Futás közben összetalálkoztak a templomba menőkkel, és azt ajánlották nekik, hogy forduljanak vissza. Elmondták, mit láttak-hallottak. Krisztus nézte a megfutamodó embereket, és megindult a szíve félelmükön, azon, hogy mennyire nem tudják, mi az igazi istentisztelet. Ebben a képben az egész zsidó nemzet szétszóródásának jelképét látta gonoszságuk, megtéretlenségük miatt.

De miért menekültek a papok a templomból? Miért nem maradtak a helyükön? Aki kiparancsolta őket a templomból, egy ács fia volt, egy szegény galileai, minden földi rang és hatalom nélkül. Miért nem szegültek ellene? Miért hagyták ott a tisztességtelen nyereséget és menekültek el annak parancsára, akinek külső megjelenése olyan egyszerű volt?

Krisztus a királyi tekintély hangján szólt. Megjelenésében, hanghordozásában olyasmi volt, aminek nem tudtak ellenállni. A parancsszóra belátták, amit addig soha, hogy valójában képmutatók és rablók. Amikor az istenség átvillant az emberin, nemcsak a felháborodást látták Krisztus arcán, hanem felfogták szavai jelentőségét is. Az volt az érzésük, hogy az örök Bíró trónja előtt állnak, ahol örök időkre szóló ítéletet mondanak ki felettük.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, Az Ő templomában c. fejj.)

5 Hogyan hártott Krisztus minden dicsőséget az Atyára?
Mi volt élete legfőbb célja?

Jn 14,13 • „És akármit kértek majd az én nevemben, megcselekszem azt, hogy dicsőíttessék az Atya a Fiúban.”

Jn 17,4 • „Én dicsőítettem téged e földön: elvégeztem a munkát, amelyet reám bízál, hogy végezzem azt.”

Az igazán istenfélő ember nem tulajdonítja magának mindazt a jót, amire Isten Lelke készíti. Krisztus maga is igaz volt és tiszta, egy az Atyával, mégis neki adott minden dicsőséget, **mindig az Atya szeretetére, hatalmára irányította az emberek figyelmét.** Nekünk még több okunk van arra, hogy egyedül Istent dicsőítsük, hiszen nélküle elvesznénk bűneinkben, és semmi jóra nem lennénk képesek.

„A Szentlélek ülteti el az indítékot, az Isten dicsőségéért való igyekezetet. Csakis Isten ereje képes számúzni az önzést és a képmutatást. Munkálkodásának jele a változás. Amikor az elfogadott hit lerombolja az önzést és a hiúságot, amikor általa Isten dicsőségét és nem a sajátunkat keressük, akkor tudhatjuk, hogy ez a jó út. »Atyám, dicsőítsd meg a Te nevedet« (Jn 12,28), ez volt Krisztus életének kulcsa, és ha követjük Őt, ez lesz a mi életünk kulcsa is.» (Ellen G. White: *Jézus élete*, Az igaz jel c. feje.)

6 Mi volt Jézus engedelmes életének legküzdelmesebb eseménye? Hogyan, mi által tudott megállni ebben a félelmetes, testi-lelki erejét végsőkig megpróbáló küzdelemben?

Zsid 5,7–8 • „Az ő testének napjaiban könyörgésekkel és esedezésekkel, erős kiáltás és könnyhullatás közben járult ahhoz, aki képes megszabadítani őt a halálból, és meghallgattatott az ő istenfélelméért. Ámbár Fiú, megtanulta azokból, amiket szenvedett, az engedelmességet.”

Mt 26,42 • „Ismét elment másodszor is, és könyörgött, mondván: Atyám! Ha el nem múlhat tőlem e pohár, hogy ki ne igyam, legyen meg a te akaratod.”

Fil 2,5–8 • „Az az indulat legyen bennetek, amely volt a Krisztus Jézusban is, aki, mikor Istennek formájában volt, nem tekintette zsákmánynak azt, hogy ő Istennel egyenlő, hanem önmagát megüresítette, szolgai formát vévén föl, emberekhez hasonlónak lévén. És mikor olyan állapotban találtatott, mint ember, megalázta magát, engedelmes lévén halálig, mégpedig a keresztfának haláláig.”

Lk 23,46 • „Kiáltván Jézus nagy szóval, mondta: »Atyám, a te kezeidbe teszem le az én lelkemet!« És ezeket mondván, meghalt.”

„Krisztus úgy érezte, hogy a bűn elválasztotta Atyjától. A szakadék olyan mély, olyan sötét és riasztó volt, hogy lelke megborzadt tőle. Isteni hatalmát nem használhatta fel, hogy megszabaduljon a kínszenvedéstől. Emberként kellett elszenvednie az emberek által elkövetett bűnök következményeit. Emberként kellett elhordoznia a bűn miatti haragot.

Amikor Krisztus úgy érezte, hogy az Őt Atyjával összekötő egység megszakadt, összetört, félt, hogy emberi természetében nem lesz képes elviselni a sötétség hatalmaságaival szembeni nagy küzdelmet. Pusztai megkísértesékor az emberi nemzetség sorsa forgott kockán. Akkor Krisztus volt a győztes. Most a kísértő egy végső, félelmetes küzdelemre vonult fel – erre készült Krisztus szolgálatának három éve alatt. Minden ennek a harcnak a kimenetelétől függött. Ebben a harcban minden, de minden kockán forgott... Sátán azt sugallta az Úrnak, hogy ha vállalja a kezeséget a bűnös világért, akkor örökre elszakad Istentől, ezáltal azonosulna Sátán királyságával, és soha többé nem lehetne közösségben Istennel.

Gondolkozzunk el azon, milyen árat kellett fizetnie az Úr Jézus Krisztusnak az emberiség megmentéséért! Kín-szenvedése közben körmeivel belevájt és belekapaszzkodott a kemény földbe, mintha ezzel akarná megmenteni magát attól, hogy távolabb vonszolják Istentől. Az éjszaka dermesztő harmata hullott földre borult alakjára, de észre sem vette. Sápadt ajkáról keserű kiáltás szakadt fel: »Atyám! Ha lehetséges, múljék el tőlem e pohár.« Azonban most is azonnal hozzátette: »Mindazáltal ne úgy legyen, amint én akarom, hanem amint te.« (Mt 26,39) (...)

Jézus ismét elfordult tanítványaitól, és visszatért magányos menedékhelyére. A nagy sötétség borzalmától esett a földre, arcra borulva. Isten Fiának emberi természete remegett a szörnyű megpróbáltatás órájában. Most nem imádkozott a tanítványaiért, hogy hitük ne legyen ingadozó, hanem csak saját megkísértett, szenvedő lelkéért könyörgött. Elérkezett a rettenetes pillanat. Az a pillanat, amelynek el kellett döntenie a világ sorsát. Az emberiség sorsa még függőben volt. Krisztus még most is megtagadhatta volna a bűnös emberi nemzetségért elrendelt pohár kiivását. Még nem volt túl késő. Jézus még letörölhette volna arcáról a véres verejtékcseppeket, és hagyhatta volna, hogy az emberek vesszenek el bűneikben. Azt mondhatta volna: A bűnös hadd kapja meg büntetését, én pedig visszamegyek Atyámhoz.

Vajon Isten Fia kiissza-e a megaláztatás és a haláltusa keserű poharát? Vajon az ártatlan elszenvedí-e a bűn átkának következményét, hogy megmentse a bűnöst? A szavak remegve hagyták el Jézus halovány ajkát: »Atyám, ha el nem múlhat tőlem e pohár, hogy ki ne igyam, legyen meg a te akaratod.« (Mt 26,42)

Jézus háromszor mondta el ezt az imádságot. Emberi lényé háromszor riadt vissza ettől az utolsó, minden tettet megkoronázó áldozattól. Az emberi nemzetség egész

története még egyszer elvonult a világ Megváltójának szeme előtt. Látta, hogy a törvény megszegőinek el kell veszniük, ha magukra hagyja őket. Látta az emberek tehetetlenségét. Látta a bűn hatalmát. Az elkárhozott világ jajkiáltásai és panasza szíve mélyéig hatolt. Látta a világ fenyegető végzetét, és meghozta döntését. Megmenti az embereket a kárhozattól, bármibe is kerül ez! Elfogadja vérrel való megkeresztelését, hogy általa a kárhozatba tartó milliók örök életet nyerhessenek.

Krisztus elhagyta mennyei otthonát, ahol csak tisztaság, boldogság és dicsőség honol, hogy megmentsen egy elveszett juhot, a bűn által elesetté lett világot. Nem tért el a küldetésétől. Ő szerzi meg az engesztelést az emberi nemzetségnek, amely elesett a bűnben. Imádsága most csak azt fejezte ki, hogy alárendelte magát sorsának, nem futott meg feladata, küldetése teljesítése elől: »Ha el nem múlhat tőlem e pohár, hogy ki ne igyam, legyen meg a te akaratod.« (Mt 26,42) (...) A szörnyű sötétség közepette, Istentől nyilvánvalóan elhagyatva, Krisztus az emberi jaj poharát teljesen kiürítette. Azokban a félelmetes órákban arra a korábban kapott ígéretre támaszkodott, hogy az Atya elfogadja Őt. Krisztus ismerte mennyei Atyja jellemét, igazságszolgáltatását, irgalmát és nagy szeretetét is. Hittel megnyugodott Istenben, mert az Atya iránti engedelmesség mindig örömet okozott neki. Amikor alázatos hódolattal és engedelmisséggel rábízta magát Istenre, lassanként eltűnt szívéből az az érzés, hogy az Atya elhagyta Őt. Krisztus hit által győzött.» (Ellen G. White: *Jézus élete*, Getsemáne és Elvégeztetett c. feje.)

*E heti adományunk a központi alapot támogatja.
– A közösség működtetésére szánt adományok.*

Jézus tanítása az Istenhez való helyes viszonyulásról

1 Miért Jézus személye és tanítása által kapjuk a leghitelesebb ismeretet Isten lényéről?

1Jn 1,19 • „Istent soha senki nem látta, az egyszülött Fiú, aki az Atya kebelében van, az jelentette ki őt.”

Jn 17,25–26 • „Igazságos Atyám! És e világ nem ismert téged, de én ismertelek téged, és ezek megismerik, hogy te küldtél engem. És megismertettem ővelük a te nevedet, és megismertetem, hogy az a szeretet legyen bennük, amellyel engem szeretted, és én is őbennük legyek.”

.....

.....

.....

„Jézusra tekintve láthatjuk: Istenünk dicsősége abban áll, hogy adhat. »Semmit sem cselekszem magamtól – mondta Krisztus. – Én nem keresem az én dicsőségemet, hanem annak dicsőségét, aki elküldött engem.« (Jn 8,28. 50, vö. Jn 7,18) E szavak elének tárják azt a hatalmas elvet, amely az élet törvénye az egész világegyetem számára. Krisztus mindent Istentől kapott, de azért kapta, hogy továbbadja. Az összes teremtett lényért szolgálatot végez a mennyben, így az Atya élete a szeretett Fiún keresztül árad min-

denekhez, és a Fiú által tér vissza a dicséret és boldog szolgálat szeretettel telt folyama mindenek hatalmas Forrásához. Így zárul Krisztusban az áldások körforgása, amely szemlélteti a nagy Adományozó jellemét – az élet törvényét.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, „Velünk az Isten” c. fej.)

2 Hogyan tanított Jézus arról, hogy Isten osztatlan és teljes szeretetet, szolgálatot kíván tőlünk?

Mk 12,29–30 • „Jézus pedig felelt néki: Minden parancsolatok között az első: Halld, Izráel: Az Úr, a mi Istenünk egy Úr. Szeresd azért az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből, teljes elmédből és teljes erődből. Ez az első parancsolat.”

Mt 6,24 • „Senki sem szolgálhat két úrnak. Mert vagy az egyiket gyűlöli és a másikat szereti, vagy az egyikhez ragaszkodik és a másikat megveti. Nem szolgálhattok Istennek és a Mammonnak.”

.....
.....
.....

Jézus tanításának fényében meg kell vizsgálnunk a szívünket: valóban nem áll semmi Isten előtt az életünkben? Mire fordítjuk a legtöbb időt, energiát, gondolatainkat mi köti le nap mint nap? Könnyű becsapni magunkat, és megelégedni a félszívvel és megosztott lélekkel végzett szolgálattal, istentisztelettel. Gondoljuk át az alábbi figyelmeztetést ezzel kapcsolatban:

„Aki nem teljesen adja át magát Istennek, az más hatalom ellenőrzése alatt áll, más hangra hallgat: Isten és em-

ber ellenségére, akinek a sugallatai mindenestől más jelle-
gűek. A felemás szolgálat Sátán oldalára állítja az embert,
a sötétség seregeinek szövetségeseiként.” (Ellen G. White:
Gondolatok a hegyi beszédről, Az igaz istentisztelet)

3 Milyen imádatot fogad el az Atya Jézus tanítása szerint?

**Jn 4,21–24 • „Mondta néki Jézus: Asszony, hidd el nékem,
hogy eljő az óra, amikor sem nem ezen a hegyen, sem nem
Jeruzsálemben imádjátok az Atyát. De eljő az óra, és az
most van, amikor az igazi imádók lélekben és igazságban
imádják az Atyát: mert az Atya is ilyeneket keres az ő imá-
dóiul. Az Isten lélek: és akik őt imádják, szükség, hogy lé-
lekben és igazságban imádják.”**

.....

.....

.....

„Itt Jézus ugyanazt az igazságot jelenti ki, amelyet Niko-
démusnak is kinyilatkoztatott, amikor ezt mondta: »Ha
valaki újonnan nem születik, nem láthatja Isten országát.«
(Jn 3,3) Nem azáltal kerül az ember közösségbe Istennel,
hogy egy szent hegyet vagy egy szent templomot keres.
A vallást nem szabad külső formákra vagy ceremóniákra
korlátozni. Egyedül az a vallás vezet Istenhez, amely Is-
tentől való. Ha helyesen akarjuk szolgálni Őt, az isteni
Lélektől kell születnünk. Ő megtisztítja a szívet, megújít-
ja a gondolkodást, új képességgel ruház fel, hogy ismer-
jük és szeressük Istent. Összes parancsolata iránt készsé-
ges engedelmességgel ajándékoz meg. Ez az igazi isten-

tisztelet, a Szentlélek munkájának gyümölcse. A Lélek fogalmaz meg minden őszinte imát, és az ilyen ima elfogadható Isten előtt. Ha valahol egy lélek vágyakozik Isten után, ott megnyilvánul a Lélek munkája, és Isten megnyilatkozik annak az embernek. Ő az ilyen imádókat keresi. Arra vár, hogy elfogadhassa, fiaivá és leányaivá tehesse őket.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, Jákób kútjánál c. fej.)

Fogalmazzuk meg, hogy mit jelent mai helyzetünkben az, hogy „sem nem ezen a helyen, sem nem Jeruzsálemben”, hanem lélekben és igazságban. A helyszínnek mikor, miben lehet jelentősége? Ha „lélekben” imádjuk, ez jelentheti-e azt, hogy senki nem veszi észre, mert annyira személyes az Istennel való kapcsolatunk? Mít jelent „igazságban” is imádni az Atyát?

4 Mi mindenben mutatkozik meg, ha Isten valóban az első helyet foglalja el az életünkben?

Mt 6,9–10. 33 • „Ti azért így imádkozzatok: Mi Atyánk, ki vagy a mennyekben, szenteltessék meg a te neved, jöjjön el a te országod, legyen meg a te akaratod, mint a mennyben, úgy a földön is... Hanem keressétek először Isten országát, és az ő igazságát, és ezek mind megadottnak néktek.”

.....
.....
.....

Figyeljük meg, hogy valóban követjük-e Jézus tanítását imádságainkban is? A mintaima azt tükrözi, hogy az igazán istenfélő ember kéréseiben is megfogalmazódik az Isten iránti szeretet és odaadás. Nem a saját kívánságai vannak előtérben, ha-

nem először Isten dicsőségét és az Ő akaratát keresi, ezért imádkozik és erre törekszik életében.

„Isten nevét nem az szenteli meg tehát, aki kegyeskedő kifejezésekkel él, vallási előírásokat teljesít külsődlegesen, felekezeti hovatartozásával büszkélkedik, sokszor tüntetőleg is. Sem nem az, aki a »templomba jár«, »gyülekezetet látogat« hentele vagy évente. Vagy aki adományaival siet vallási építmények felállítására. Isten nevének megszentelése a szívünkben történik: a szeretetben leélt élet a maga hétköznapjaiban, az önző természetünkkel való szüntelen harc a Lélek erejével, Krisztus teremtő erejű szavainak – az egész Bibliának – komolyan vétele, amiről Ő hangsúlyosan is megemlékezett: »Nemcsak kenyérrel él az ember, hanem minden igével, amely Isten szájából származik.« (Mt 4,4) Ilyen élettel döntünk Isten mellett, ezen az úton teszünk tanúságot róla, ez az a »jó«, az Ő törvényei szerinti élet, amelyről Péter apostol is beszélt.

Jézus Krisztus minden imádság legelső fohászává tette ezt a kérést. Evilági és jövőendő életünk sorsa ezen fordul meg. Hogy jó, azaz Isten szerint való életet éljünk. Ennek az életnek hatása van, ebből megismerhetik és követhetik majd Istent mások is.

Isten nevének megszentelése ott kezdődik, hogy elfogadjuk-e Isten kinyilatkoztatását önmagáról és a világról. Ha eljutunk ide, megismerhetjük Őt. Ha megismerjük, fogalmunk lesz az igazságról. »Az igazság szabadokká tesz« (Jn 8,32). Az igazság és szabadság közegeiben születik meg a szeretet, amelyet a világ mint fogalmat gyakran használ, csupán a tartalmát nem valósítja meg. Krisztus igazságában és szabadságában azonban beérlelődik a szeretet, és általa a »jó élet«. Ez pedig ebben az önző világban a világ valódi urát ismerteti meg másokkal. Követői által »megszenteltetik az Isten neve«.

Ami a kinyilatkoztatás elfogadásával kezdődött, a jellemépülésében folytatódik, ölt testet. Az Istenben hívő embernek Istenhez kell hasonlatossá válnia. Hogy Krisztus az ítélet-

ben önmaga elé állítva követőit, mint valami »pecsétgyűrűn« vagy »drágakőn« meglássa bennük saját arcvonásait (Aggeus 2,23; Zak 2,8; 2Móz 28,17–22).” (Reisinger János: *A legnagyobb kéresek*, 22–26. o.)

„Isten az Ő képviselőjeként küld el a világba. Minden teteddel Isten nevét kell hirdetned. Ez a kérésed, az Atya nevének megszentelése arra szólít, hogy az Ő jellemével rendelkez. Csakis akkor tudod megszentelni Isten nevét, ha életeddel, jellemeddel pontosan Isten életét és jellemét képviseled. Ezt csak Krisztus kegyelmének és igazságosságának, isteni jellemének elfogadása által lehet elérni.

Az Úr imájának első részében Jézus Isten nevét, országát és akaratát illetően tanít minket arra, hogy az Úr nevét illesse dicsőség, Isten alapítsa meg országát, és akaratát érvényesüljön. Amikor így legfőbb ügyünké tettük Isten szolgálatát, akkor már bizalommal kérhetjük, hogy töltsse be szükségleteinket. Ha lemondtunk önzésünkről, és Krisztusnak adtuk át magunkat, akkor Isten családjának tagjai lettünk, és az Atya házában minden a miénk is lett. Isten egész kincsesháza nyitva áll előttünk.” (Ellen G. White: *Gondolatok a hegyi beszédről*, Az Úr imája c. fej.)

5 Hogyan leplezte le Jézus az istenfélelem hiányát a zsidó nép vezetőihez intézett szavaival? Miért kapcsolódik össze mindenkor az Ige komolyan vétele és az Isten iránti tisztelet? Van-e számunkra is üzenete az intéseinek?

Mt 15,3–9 • „Ő pedig felelvén, mondta nékik: Ti pedig miért hájgátok át az Isten parancsolatát a ti rendelkezéseitek által? És erőtlenné tettétek az Isten parancsolatát a ti rendelkezéseitek által. Képmutatók, igazán prófétált felőletek Ésaiás, mondván: Ez a nép szájával közelget hozzám, és ajkával tisztel engem, szíve pedig távol van tőlem. Pedig

hiába tisztelnék engem, ha oly tudományokat tanítanak, amelyek embereknek parancsolatai.”

Mk 12,24 • „Jézus pedig felelvén, mondta nékik: Avagy nem azért tévelyegtek-é, mert nem ismeritek az írásokat, sem Isten hatalmát?”

.....

.....

.....

Nekünk is szükségünk van önvizsgálatra ezen a téren, hiszen óriási kísértés a szokások hatalma. Lehet, hogy a mi vallási tevékenységeinket nem a hagyományok határozzák meg, mégis meg kell vizsgálnunk magunkat, nem vált-e üressé, formálissá az istentiszteletünk? Nem kerülnek-e Isten parancsolatai mellé, sokszor elé is bizonyos formaságok, amelyeknek nincs is bibliai alapjuk? Vajon mindig a szívünkkel is közeledünk Istenhez, amikor róla beszélünk, énekelünk, vagy amikor imádkozunk?

„A rabbik által oly nagyra becsült hagyományok és szokások evilágiak, nem pedig mennyieiek voltak. Bármily nagy hatalommal rendelkeztek is az emberek fölött, Isten próbáját nem állták ki. Minden, Isten parancsolatait helyettesítő emberi találmány hiábavalónak fog bizonyulni ama napon, amikor »minden cselekedetet az Isten ítéletre előhoz, minden titkos dologgal, akár jó, akár gonosz legyen az« (Préd 12,16).

Isten parancsolatainak emberi előírásokkal történő helyettesítése nem szűnt meg. A keresztényeknél is vannak olyan intézmények, szokások, amelyeknek nincs szilárdabb alapjuk, mint az atyák hagyományai. Az ilyen, pusztán emberi tekintélyen alapuló szokások helyettesítik az isteni rendelkezéseket. Az emberek ragaszkodnak hagyomá-

nyaikhoz, nagyra becsülik szokásaikat, és gyűlöletet táplálnak azok iránt, akik megpróbálnak rámutatni tévedésükre. Napjainkban, amikor felhívást kapunk, hogy figyeljünk Isten parancsolataira és Jézus hitére, ugyanazt az ellenségeskedést tapasztaljuk, amely Jézus idejében megnyilvánult. Isten maradék népéről íratott meg: »Megharagudott azért a sárkány az asszonyra, és elment, hogy hadakozzék egyebekkel az ő magvából valókkal, az Isten parancsolatainak megőrzőivel, és akiknél volt a Jézus Krisztus bizonyágtétele.« (Jel 12,17)

Ám »minden plánta, amelyet nem az én mennyei Atyám plántált, kitepetik« (Mt 15,13). Az egyház úgynevezett atyáinak tekintélye helyett Isten azt parancsolja nekünk, hogy fogadjuk el az örök Atyának, ég és föld Urának ígését.» (Ellen G. White: *Jézus élete*, Hagyományok c. fejelet)

6 Mi az istenfélelem végső célja Jézus szerint, mit eredményez az ember életében, ha „lélekben és igazságban” imádja az Atyát?

Mt 5,45–48 • „Hogy legyetek a ti mennyei Atyátok fiai, aki felhossa napját mind a gonoszokra, mind a jókra, és esőt ad mind az igazaknak, mind a hamisaknak. Mert ha azokat szeretitek, akik titeket szeretnek, micsoda jutalmát veszitek? Avagy a vámszedők is nem ugyanazt cselekszik-e? És ha csak a ti atyátokfiaiát köszöntitek, mit tesztek másoknál többet? Nemde a vámszedők is nem azonképpen cselekszenek-é? Legyetek azért tökéletesek, miként a ti mennyei Atyátok tökéletes.”

.....

.....

Isten tisztelete, a hozzá való ragaszkodás az ember életében természetes gyümölcsöket terem: egyre inkább vágyik az Úr tetszésére élni, és egyre hasonlóbbá válik mennyei Atyjához. Isten a szeretet, és akik Őt imádják, nemcsak iránta tanúsítanak szeretetet, hanem ez életük minden területének meghatározó elve lesz.

„Azok Isten gyermekei, akik isteni természetének részesei. Nem földi rang, születés, nemzetiség vagy vallásos előjog bizonyítja, hogy Isten családjának tagjai vagyunk, hanem az egész emberiséget magába foglaló szeretet. Még a bűnösök is, akik nem zárkóztak el teljesen Isten Lelke elől, fogékonyak a szeretetre. Bár gyűlölségre gyűlölködéssel felelhetnek, a szeretetet szeretettel viszonzák. Egyedül Isten lelkülete viszonzza szeretettel a gyűlöletet. Szeretettel kell viseltetnünk a hálátlanok iránt, jót tennünk azokkal, akiktől semmi viszonzást nem várunk. Ez a mennyei uralkodó pecsétje. A Magasságos gyermekei ezzel a biztos jellel igazolják küldetésüket.” (Ellen G. White: *Gondolatok a hegyi beszédről*, A törvény szelleme c. feje.)

*Az e heti adomány a Sola Scriptura Teológiai Főiskolát támogatja.
– Hozzájárulás a közösség által fenntartott főiskola
működési költségeihez.*

Az őskeresztény egyház istentisztelete és istenfélelme

|| Milyen jellemzést találunk az Igében az első keresztények közösségi alkalmairól?

Ap csel 2,42–47 • „Foglalatosak voltak az apostolok tudományában és a közösségben, a kenyér megtörésében és a könyörgésekben... Mindnyájan pedig, akik hittek, együtt voltak, és mindenük közös volt. Jóságukat és marháikat eladogatták, és szétosztogatták azokat mindenkinek, amint kinek-kinek szüksége volt. És mindennap egy akaratral kitarva a templomban, és megtörve házanként a kenyeret, részesedtek eledelben örömmel és tiszta szívvel. Dicsérve Istent, és az egész nép előtt kedvességet találva. Az Úr pedig minden napon szaporította a gyülekezetet az üdvözülőkkel.”

.....

.....

.....

.....

Mivel az első keresztények Jézus tanítványai voltak, az első gyülekezetek a Szentlélek irányítása alatt születtek és működ-

tek, mintaként áll előttünk hitük, odaszentelt életük, és istentiszteletük is. Az Apostolok cselekedetei leírása alapján az igazi egyházat, a valódi közösséget, az élő és eredményes evangéliumhirdetést ismerhetjük meg.

Az alábbi idézet Russell Burrill *A XXI. század megreformált egyháza* c. könyvéből utal arra, hogy milyen összetevői voltak az őskeresztény istentiszteletnek, és mennyire eltávolodtunk már ettől a mintától:

„Mit tettek a korai keresztények gyülekezéseikkor? Sajnos az Újtestamentum nem ad részletes beszámolót erről, csak néhány utalást találunk. Apostolok cselekedetei 2,42 az egyház négy fő tevékenységére utal: »Foglalatosak voltak az apostolok tudományában és a közösségben, a kenyér megtörésében és a könyörgésekben.« Efézus 5,19-ben, majd Kolossé 3,16-ban Pál ismét arra utal, hogy ezek az összejövetelek magukban foglalták zsoltárok, dicséretes és lelki énekek éneklését.

Meg kell jegyeznünk, hogy ezek mind közösségi cselekedetek, nem pedig szemléltető tevékenységek. Úgy tűnik, hogy az újtestamentumi korban nem találunk utalást arra, hogy egy lelkész rendszeresen prédikálna a gyülekezetnek...

A kiscsoportos tevékenység négy dologból tevődött össze: Jézus tanításainak tanulmányozása, amelyet az apostoloiktól tanultak, a közösség, a kenyér megtörése és az imádság. Ezek mind kiscsoportos tevékenységek. A korai egyház csoportos környezetben tanulmányozta a Bibliát. Néhány ember volt jelen, és ez nem egyirányú beszéd volt, hanem párbeszéd, ahol a hívek kérdéseket tehetek fel. Nem kétséges, hogy tanítói jellegű oktatás is folyt, de ez egy erős kiscsoportos környezetben történt.

Ez nem jelenti azt, hogy a nagy összejövetelek rosszak lennének. A korai egyháznak voltak nagy összejövetelei is. Ezek inkább evangelizációs jelleget öltöttek, és nem a heti vagy napenkénti gondozása volt a szenteknek.

Ha a korai egyház elsődlegesen kis csoportokból állt, ez azt jelenti, hogy teljesen másként szervezték meg a gyülekezetet, mint ahogyan azt ma sok helyen gyakorolják, ahol az elsődleges tevékenység a hívők összegyűjtése a szombat délelőtti istentiszteletre.

A tipikus gyülekezetekben a minta ugyanaz akkor is, ha öt vagy ha ötszáz ember jelenik meg. A hívők padsorokban vagy székeken ülnek, amelyek a szószékre néznek. Az előttük helyet foglaló személy hátát nézik, és csendben hallgatják a lelkes prédikációját. Talán néhány éneket is énekelnek, de az istentisztelet inkább szemlélő, mint résztvevő...

Mivel nagyon sokan az istentisztelet után máris távoznak, nagyon kevesen találnak igazi közösséget szombatonként. Az eredmény, hogy igen kevesen tapasztalják meg azt a közösséget, amelyet Jézus Krisztus olyan forrón óhajtott az övéinek. A jelen helyzet annak az eredménye, hogy a szombat délelőtti igehirdetésen való jelenlétet kineveztük a legfőbb vallásos követelménynek, és nem törődtünk a közösséggel.” (71., 55., 69. o.)

2 Milyen kiemelkedő helyet foglalt el az Ige tanulmányozása az első gyülekezetek életében?

Ap csel 4,42 • „Foglalatosak voltak az apostolok tudományában és a közösségben...”

2Kor 2,17 • „Mi nem olyanok vagyunk, mint sokan, akik meghamisítják Isten igéjét, hanem tisztán, sőt szinte Istentől szólunk Isten előtt a Krisztusban.”

Ap csel 17,11 • „Ezek pedig nemesebb lelkűek voltak a thessalonikabelieknél, úgymint akik bevették az igét teljes készséggel, naponként tudakozva az írásokat, hogy úgy vannak-e ezek.”

.....
.....
.....

Az Ige személyes kutatása által erősödik meg a hit, és az első keresztények erre a szilárd alapra építettek. Naponként kutatták az írásokat, hogy minél többet ismerjenek meg Istenről és igazságáról, és leleplezhessék a hamis tanokat. Így tudták megőrizni az evangélium tisztaságát, és hirdetni másoknak is. Nem csupán az egyéni hitéletükben, hanem összejöveteleiken is központi helyet foglalt el az Ige tanulmányozása, amely a legmagasabb rendű tudomány, mert „bölcscsé tehet az üdvösségre” (2Tím 3,15).

Gondolkodjunk azon, hogy az életünkben mennyire van központi szerepe az Igének? Tanulmányozzuk-e a szombatiszolán kívül is, egyénileg kutatva a bibliai könyveket, újabb világgósságot kérve Istentől, „éhezve és szomjazva az igazságot”? Részt veszünk-e közös Biblia-tanulmányozáson, Biblia-körökön, hogy egymást is segítsük a megértésben és az ige gyakorlati alkalmazásában?

„Mindenütt, ahol hirdetik az evangéliumot, az őszinte, helyes életmódra vágyakozó emberek szorgalmasan kutatni fogják az írásokat. Ha azok, akik a földi történelem utolsó napjaiban hallják a korszerű igazságot, követnék Bérea lakosainak példáját, és az írásokat naponként tanulmányoznák, vagy ha az éppen kapott üzenetet Isten igéjének fényében vizsgálnák meg, akkor a mai, aránylag kevés követő helyett sokkal többen engedelmessé válnának Isten törvényének és követelményeinek.” (Ellen G. White: *Az apostolok története*, 156. o.)

7 Milyen példákat találunk az Igében az őskeresztény gyülekezetek imaéletére nézve?

Ap csel 4,24–31 • „Ezek pedig, amikor hallották, egy szívvel-lélekkel felemelték szavukat Istenhez... És minekutána könyörögtek, megmozdult a hely, ahol egybegyűltek, és beteltek mindnyájan Szent Lélekkel, és bátorsággal szólták Isten beszédét.”

Ap csel 12,12 • „Miután ezt megértette, elment Máriának, a János anyjának házához, ki Márknak neveztetik, ahol sokan voltak egybegyűlve, és könyörögtek.”

Vö. Eféz 6,18–19; 2Thess 3,1

.....

.....

.....

Az első keresztények számára természetes volt, hogy mindent Isten elé vittek imában, sokszor összejöttek, és addig könyörögtek, amíg szükségét érezték. Nem formális imaórák voltak ezek, hanem élő közösségek, amelyek tagjai nem csupán a saját problémáikért imádkoztak, hanem Isten műve volt a szívügyük. Az Ige azt is több helyen feljegyzi, hogy imáikra milyen módon érkezett válasz: bátorságot és tanácsot kaptak a Szentlélek által az evangélium hirdetésére, csodálatos szabadulások és gyógyulások történtek. Sokszor azzal a vágyakozással olvassuk ezeket a történeteket, hogy bárcsak így tudna Isten ma is vezetni bennünket, bárcsak most is „megmozdulna a hely”, cselekvésre indulnának az angyalok a mi imáinkra is! Gondoljuk végig, mi lehet ennek az akadálya? Nincsenek-e most is olyan tapasztalataink, hogy Isten válaszol, és esetleg nem vagy csak utólag vesszük észre? Mennyire figyelünk rá, mennyire fontos számunkra az Ő akarata és művének építése?

4 A testvéri közösség milyen szintjére jutottak el az első keresztények? Hogyan teljesedett be Krisztus imája, amelyet a tanítványaiért mondott? Milyen példák tanúsítják, hogy az első keresztények hite nem csupán az igazság elméleti elfogadását és megvallását jelentette?

Ap csel 2,1; 4,32 • „Amikor a pünkösöd napja eljött, mindnyájan egy akarattal együtt voltak. A hívők sokaságának pedig szíve-lelke egy volt, és senki semmi marháját nem mondta magáénak, hanem mindenük közös volt.”

Vö. Jn 17,21–23; 1Kor 12,25–26; 1Thess 5,11–14

.....

.....

.....

„A Szentlélek kiárasztása után a tanítványok széjjeljártak, hirdetni az élő Megváltót. Egyetlen vágyuk a lelkek üdve volt. Emellett megízlelhették a szentek közösségének szépségét is. Egymás iránt tapintatosak, figyelmesek, önmegtagadók és az igazságért minden áldozatra készek voltak. A mindennapi érintkezésben azt a szeretetet tanúsították egymás iránt, amelyet Krisztus parancsolt nekik. Ezt a szeretetet igyekeztek kedves szavak és önzetlen cselekedetek által mások szívében is felébreszteni. Ezt a szeretetet, az új parancsolat iránti készséges engedelmességet kell a hívőknek mindenkor kinyilvánítaniuk. Olyan bensőséges összeköttetésben éljenek Krisztussal, hogy teljesíteni tudják összes követelményeit. Őket választotta ki Isten, hogy életükkel dicsőítsék a Megváltó hatalmát, aki büntelensége által megigazította őket.” (Ellen G. White: *Az apostolok története*, Hű tanúbizonyosság c. fej.)

„Bármely csoport, amely nem ilyen, egymást kölcsönösen támogató tagokból álló közösség, nem keresztény gyüleke-

zet, függetlenül attól, hogy milyen igazságot vall. Az igazság több, mint a helyes hitelvek elfogadása, bármennyire is fontosak legyenek azok. Az igazság látható lesz azok életében, akik elfogadták Krisztust, és neki engedelmeskednek. Ez a magatartás megköveteli, hogy a keresztények kölcsönösen egymástól függő életet éljenek... A keresztények nem arra hivatottak, hogy egy személyben szolgálják Istent, hanem olyan közösségben más emberekkel, ahol egymásról gondoskodhatnak, egymást szerethetik, és együtt örülhetnek a másoknak. (...)

Jézusban lenni annyit jelent, mint egy közösség részévé válni, ahol a tagok egymásról gondoskodnak. Minden újszövetségi szakasz, amely a keresztények gondozására szólít fel, mindig az egész testnek szól, sosem egy megbízott személynek. Az Újszövetség sokat beszél a táplálásról és a gondozásról, de mindig az egymásról való kölcsönös gondoskodás összefüggésében, ami szükségszerű a lelki élet fenntartásához. Ha valakit megbízunk ezzel, veszítünk lelki erőnlétünkéből, amit a másokról való gondoskodás nyújt számunkra. Ezért szükséges, hogy ez a test feladata legyen.” (Russell Burrill: *A XXI. század megreformált egyháza*, 65–67. o.)

Gondoljuk végig és beszéljük meg a következő kérdéseket:

- Hogyan függ össze a Krisztussal fenntartott közösség és a hívők egymás közötti egysége?
- Lehetséges-e valódi egység anélkül, hogy egyetérténénk az igazságban?
- Hogyan járul hozzá az egymással fenntartott testvéri közösség a hitben való növekedésünkhöz?
- Miért csak ebben az egységben végezhetjük eredményesen az evangéliumhirdetés szolgálatát?
- Mit tehetnénk azért, hogy igazi lelki közösség formálódjon gyülekezeteinkben?
- Hogyan valósult meg az összhang a Szentlélek vezetése és a szervezetség között a gyülekezetek szolgálatában? Mi

volt a titka annak, hogy tömegek fogadták el az evangélium üzenetét abban a korban?

5 Milyen összhang volt a Szentlélek vezetése és a szervezettség között a gyülekezetek életében és szolgálatában? Miért volt akkora áldás az evangélium hirdetésén, hogy tömegek tértek Krisztushoz a hívők szolgálatára nyomán?

.....

.....

.....

1Kor 12,4–5. 11 • „A kegyelmi ajándékokban pedig különbség van, de ugyanaz a Lélek. A szolgálatokban is különbség van, de ugyanaz az Úr... De mindezeket egy és ugyanaz a Lélek cselekszi, osztogatván mindenkinek külön, amint akarja.”

Eféz 4,11–12. 16 • „Ő adott némelyeket apostolokul, némelyeket prófétákul, némelyeket evangélistákul, némelyeket pedig pásztorokul és tanítókul: a szentek tökéletesítése céljából szolgálat munkájára, a Krisztus testének építésére, akiből az egész test, szép renddel egyberakdván és egybeszerkesztetvén Krisztus segedelmének minden kapcsaival, minden egyes tag mértéke szerint való munkássággal teljesíti a test növekedését a maga fölépítésére, szeretetben.”

Ap csel 13,2–3 • „Amikor azért azok szolgáltak az Úrnak és böjtöltek, mondta a Szent Lélek: »Válasszátok el nékem Barnabást és Saulust a munkára, amelyre őket elhívtam.« Akkor, miután böjtöltek és imádkoztak, és kezeiket reájuk vetették, elbocsátották őket.”

Ap csel 2,47, vö. Ap csel 6,7; 1Thess 1,8 • „Dicsérve Istent, és az egész nép előtt kedvességet találva. Az Úr pe-

dig minden napon szaporította a gyülekezetet az üdvözlőkkel.”

„Az őskeresztyén gyülekezetekben fenntartott rend képesítette őket, hogy fegyelmezetten és szilárdan, Isten fegyverzetével felővezve haladjanak előre. A hívók csoportjai, noha nagy területeken voltak szétszórva, mindnyájan egy test tagjait képezték. Egy akarattal és egyetértésben munkálkodtak. Ha valamelyik helyi gyülekezetben – mint később Antiókiában és egyebütt – nézeteltérések támadtak, ezek nem okoztak szakadást közöttük, mert a legfőbb tanácstestület, amely a különböző helyi gyülekezetek kiküldötteiből alakult, volt hivatva a vizsályt elsimítani. E testület felelősségteljes irányítása pedig az apostolok és vének feladata volt. Ily módon sikerült szembeszállniuk Sátán mesterkedéseivel; a messze fekvő gyülekezeteket megóvni, és egységes eljárásukkal az ellenség terveit megghiúsítani. (...) »Mert Isten nem a visszavonásnak, hanem a békességnek Istene, miként a szentek minden gyülekezetében.« (1Kor 16,33–34) Azt kívánja, hogy mint akkor, most is rend és rendszer uralkodjék a gyülekezeti ügyek intézésénél. Művét alaposan és pontosan kell vezetni, hogy tetszésének pecsétjét rányomhassa. Keresztény kereszténnyel és gyülekezet gyülekezettel kapcsolódják. Az emberi eszköznek együtt kell működnie az istenivel. Minden erőt alá kell rendelni a Szentléleknek, de valamennyi együttesen hirdesse a világnak Isten kegyelmi üzenetét.” (Ellen G. White: *Az apostolok története*, A hét diakónus c. fej.)

Azt láthatjuk tehát, hogy a Szentlélek vezetése és az egymással fenntartott közösség és szervezetség szorosan összefügg az evangéliumhirdetés szolgálatában is. A Lélektől származnak a különböző képességek, Ő ad alkalmakat is a szolgálatra, a közösség pedig mindezekről meggyőződve egymással

teljes összhangban végzi a munkáját. Így a hallgatók nem csupán az igazság elméletét ismerhetik meg, hanem a közösség életén keresztül annak gyakorlati megvalósulását is. Ahol ez az összhang hiányzik, ott nem várhatjuk Isten áldását a gyülekezet szolgálatára.

„A gondoskodó közösség, amelyben a tagok egymásnak szolgálnak, önmagában is evangelizációs eszköz. Azok a nem keresztények, akik látják az embereket helyreállított közösségben élni, és egymásról gondoskodni, maguk is csatlakozni fognak hozzájuk. Az ilyen szerető, gondoskodó közösség az evangelizáció vonzerejét képezi. A vendégek ösvény taposnak azoknak a gyülekezeteknek az ajtajához, amelyek újszövetségi közösségben élnek. Ez az egyik magyarázata a korai egyház sikerének... Nem lehet úgy igazi újszövetségi közösségben élni, hogy közben nincs missziós törekvés.” (Russell Burrill: *A XXI. század megreformált egyháza*, 78. o.)

6 Miben mutatkozott meg ezenkívül az őszinte istenfélel-
mük? Hogyan tekintettek azokra az üldözésekre, ame-
lyeket Krisztusért szenvedtek el?

Ap csel 4,17–20 • „Beszólítván őket, megparancsolták nekik, hogy teljességgel ne szóljanak és ne tanítsanak a Jézus nevében. Péter és János pedig felelvén, mondták nékik: Vajon igaz dolog-e Isten előtt, rátok hallgatnunk inkább, hogynem Istenre, ítéljétek meg! Mert nem tehetjük, hogy amiket láttunk és hallottunk, azokat ne szóljuk.”

Ap csel 5,28–29. 40–42 • „...Felelvén pedig Péter és az apostolok, mondták: Istennek kell inkább engedni, hogynem az embereknek. ...Mióután előszólították az apostolokat, megveretvén, megparancsolták, hogy a Jézus nevében ne szóljanak, és elbocsátották őket. Ők annakokáért örömmel mentek el a tanács elől, hogy méltókká tétettek arra,

hogy az ő nevéért gyalázzal illettessenek. És mindennap a templomban és házanként nem szűnnek meg tanítani és hirdetni Jézust, a Krisztust.”

„A próféták és apostolok történelme az Isten iránti hűség számos nemes példáját adja. Krisztus tanúi inkább börtönt, kínoztatást és a halált is elszenvedték, semhogy Isten törvényét áthágják. Azonban Péter és János itt vázolt magatartása kiemelkedően hősies. Amikor másodízben álltak bíráik előtt, akik az életükre törtek, szavuk és egész magatartásuk semmi félelmet vagy határozatlanságot nem árult el. Az igazság története elejétől végig nem egyéb, mint a jó és a gonosz küzdelme. Az evangélium hirdetése e világon mindig ellenállás, veszély, veszteség és szenvedés közepette haladt előre.

Mi adott erőt a múltban Krisztus követőinek a szenvedések között? Közösségük Istennel, a Szentlélekkel és Krisztussal!

A gyalázat és üldöztetés sokakat elválasztott ugyan földi barátaiktól, de sohasem Krisztus szeretetétől. A vihar korbácsolta lelkekhez akkor van legközelebb az Üdvözítő, amikor az igazságért szenvednek. Jézus mondotta: »Én is szeretem azt, és kijelentem magamat annak.« (Jn 14,21) Ha a hívőt az igazságért földi törvényszék elé állítják, Krisztus ott áll mellette. Ha börtönfalak közé kerül, Krisztus megnyilatkozik neki, és szeretetével deríti fel szívét. Ha Krisztusért halált szenved, az Üdvözítő így szól hozzá: »A testet ugyan megölkhetik, de a léleknek nem árthatnak.« »Bízzatok, én meggyőztem a világot.«

»Ne félj, mert én veled vagyok; ne csüggedj, mert én vagyok Istened; megerősítelek, sőt megsegítelek, és igazságom jobbjával támogatlak.« (Jn 16,33; Ésa 41,10; Zsolt 125,1–2; 72,14)” (Ellen G. White: *Az apostolok története*, A szandrin előtt)

*Az e beti adomány az Eleki Egészségházat támogatja.
– Az Eleki Egészségházban 2011-től folyamatosan fogadják azokat, akik az egyszerű, természetes gyógymódokat részesítik előnyben a gyógyulás folyamatában.*

Az istentisztelet torzulása az egyház történelmében – A végidő veszélyei, a kegyesség látszata

¶ A külsőségek, a látványos szertartások hogyan foglalták el az őskeresztény gyülekezetre jellemző egyszerűség és lelki kapcsolat helyét? Mennyire rejtve szüremlettek be a keresztény közösség életébe ezek a változások?

Jel 2,4 • „De az a mondásom ellened, hogy az első szeretetedet elhagytad.”

2Thess 2,7 • „Működik ugyan már a törvényszegés titkos bűne: csakhogy annak, aki azt még most visszatartja, félre kell az útból tolatnia.”

„Lassan-lassan, először csak lopva és csendben, majd pedig, amikor megerősödött és hatalmába kerítette az emberek lelkét, nyíltabban végezte megtévesztő és istenkáromló munkáját »a törvényszegés titkos bűne«. A po-

gányság szokásai szinte észrevétlenül utat találtak a keresztény egyházba. A megalkuvás és a behódolás szellemét egy ideig fékezte a vad üldözés, amelyet az egyház a pogányságtól elszenvedett. De amikor az üldözés megszűnt, és a kereszténység bekerült a királyok udvarába és palotájába, felcserélte Krisztus és az apostolok alázatosságát és egyszerűségét a pogány papok és uralkodók pompájával és hivalkodásával, Isten kívánalmait pedig emberi elméletekkel és hagyományokkal. Nagy volt az öröm, amikor Constantinus a IV. század elején névlegesen megtért, és a világ a látszatszentség öltönyében beszélt az egyházba. Ekkor felgyorsult a bomlasztás. A látszólag vereséget szenvedő pogányság lett a győztes. Az ő szelleme irányította az egyházat. Tanításai, szertartásai és babonái összekeveredtek Krisztus névleges követőinek istentiszteletével.” (Ellen G. White: *Korszakok nyomában*, A hitelhagyás c. fej.)

Előző tanulmányunk során láthattuk, hogy az őskeresztény gyülekezetek istentisztelete mennyire természetes, minden külsőségtől mentes volt. Az Ige tiszta tanítása, az őszinte közösségi megnyilvánulások, a Krisztus iránti szeretet jellemezte ezt a korszakot. Az „első szeretet” meglanyhulása utat nyitott a pogány vallások hatásának, amelyek a kereszténység kivételezett helyzetének köszönhetően a IV. századtól beáramlottak, és elfoglalták az egyszerű, tiszta hit helyét: a liturgia külsőségei; a miseáldozat, gyónás és feloldozás; pompa, díszes papi ruhák; szentekhez folyamodás; képek, szobrok imádata, ereklyék; körmenetek, imák ismétlése (rózsafüzér); érdemek szerzése búcsújárások vagy vezeklések által; szentségek mint kegyelmi eszközök igénybevétele stb.

Mivel nem az Ige tanulmányozása állt a középpontban, sőt a Biblia az egyszerű hívők számára hozzáférhetetlen volt, az egyház tanításait nem ellenőrizhették. Akik pedig még megőrizték a tiszta bibliai hitet és az istentisztelet egyszerűségét,

azokat kirekesztették, veszélyes eretneknek minősítették, és hatalmi eszközökkel támadták.

2 Krisztus mint fej, főpap és főpásztor szerepét hogyan vette át az egyházi hierarchia, hogyan jött létre az az intézményes vallás, amelyet a Biblia antikrisztusinak minősít?

2Thess 2,3–4 • „Ne csaljon meg titeket senki semmiképpen. Mert nem jön az el addig, mígnem bekövetkezik előbb a szakadás, és megjelenik a bűn embere, a veszedelem fia, aki ellene veti és fölébe emeli magát mindannak, ami Istennek vagy istentiszteletre méltónak mondatik, annyira, hogy maga ül be mint Isten az Isten templomába, Isten gyanánt mutogatván magát.”

Mt 23,8–10 • „Ti pedig ne hívassátok magatokat mesternek, mert egy a ti Mesteretek, a Krisztus, ti pedig mindnyájan testvérek vagytok. Atyátoknak se hívjátok senkit e földön, mert egy a ti Atyátok, aki a mennyben van. Doktoroknak se hívassátok magatokat, mert egy a ti Doktorotok, a Krisztus.”

Vö. Dn 8,11; 2Jn 7

.....
.....
.....

Az egyházi hierarchia olyan hatalmat igényelt az emberek lelke, hite, sőt üdvössége tekintetében, amellyel egyedül Isten rendelkezhet. Sőt, olyan kényszerítő eszközöket alkalmazott törvényei betartatása érdekében, amely Isten lényétől idegen, hiszen Ő csak szeretetből fakadó engedelmisséget fogad el. Mivel az emberek nem ismerhették meg az Igét, így az Isten-

ről alkotott képük teljesen eltorzult, mert az egyház hamis módon mutatta be az Úr jellemét.

A hatalmi egyház kialakulásáról egy volt jezsuita pap a következőket írja: „Nem volt távoli az az idő, amikor Péter utódai többé már nem szolgák, hanem a világ urai lettek. Bíborba, bársonyba öltöztek, mint Néró, és pontifex maximusnak hívták magukat. A keresztények elfordulnak Jézustól, és azt teszik másokkal, amit korábban velük cselekedtek, sőt még rosszabbat. A vallás, amely büszke volt arra, hogy szenvedéssel győzte le az üldözéseket, a legüldözöbb vallássá lesz, amelyet valaha is látott a világ... Majd Krisztus nevében megparancsolják a kínzásokat, és keresztre feszítik a másként gondolkodókat. Megkötik a szövetséget a trón és az oltár között, és azt akarják, hogy a trón az oltár oltalmazója és a hit védelmezője legyen.” (Peter De Rosa: *Krisztus helytartói*, 59–60. o.)

Bár a pápaság a francia forradalom óta nem nyerte még vissza teljes egészében világi hatalmát, a lelki hatalom gyakorlása ma ugyanúgy jelen van a katolikus tanításban. Olvassuk el a következő idézeteket a gyakorló papok lelki gondozására kiadott könyvből:

„Az oltárnál nemcsak felajánlom Jézus Krisztust, hanem azonos vagyok Vele: »én Jézus Krisztus vagyok«. Ha a pap megértené, hogy voltaképpen kicsoda ő, bele is halna... Krisztus hatalmat adott a papnak valóságos teste felett. Kötelezi magát, hogy engedelmeskedik a konszekráló papnak, és a pap szavára elrejtőzik a szentségi színek alatt. Mi több, ez az elrejtett Isten teljesen átengedi magát szolgájának, aki kezébe veszi Őt, elhelyezi a tabernákulumban, kiteszi az oltárra imádsárra, táplálékul adja a hívőknek, és önmaga is magához veszi Krisztus szent testét. (...) Hatalmat ad azonkívül a papnak Krisztus misztikus teste felett is, ez pedig az összes hívek közössége. A pap gyakorolja felettük a krisztusi hatalmat, és megszabadítja a bűnösöket bűneiktől, a sátán rabságából, és Isten gyermekévé és a mennyországgra méltókká teheti őket.

E kiváltságánál fogva a pap méltósága jóval meghaladja a leg-hatalmasabb államfőt is. Azok csak az emberek teste felett gyakorolhatnak hatalmat, míg a pap a lelkek felett. A pap méltósága túlszárnyalja az angyalokét is. Az angyalok ugyanis Isten parancsainak véghezvivői, de nem parancsolnak neki. Az oltárnál, a szentmisében viszont a pap szinte Istennek is parancsol.” (Bánk József: *Jézus közelében*, 20–21., 103. o.)

A hierarchia, az emberi tekintély tiszteletének egyik következménye volt az is, hogy élesen szétvált az egyházban a klerus (papság, szerzetesek) és a laikusok, az egyszerű hívők tömege. Ez utóbbiak az istentisztelet passzív résztvevőivé váltak, akik sokszor semmit nem értettek az elhangzottakból (évszázadokon keresztül latin nyelven folyt a mise szertartása), és feltétlen hittel rábízták magukat az egyház vezetőire.

Gondoljuk át, hogy ez a torzulás hogyan befolyásolja akár még a mi felfogásunkat is: nem kísért-e bennünket az a gondolkodás, hogy emberi vezetők tudásában, hitbeli tapasztalataiban bízva kevésbé gyakoroljuk a személyes igekutatást? Mi lehet az oka annak, ha évtizedek óta hívő emberek elhagyják Krisztust csak azért, mert megütköznek általuk tekintélyesnek tartott emberek magatartásán?

3 Mi foglalta el Isten Igéjének helyét az emberek vallásos életében? Mennyiben változott meg az istentisztelet lényege és formája is a Tízparancsolat megváltoztatása nyomán?

Dn 7,25 • „Sokat szól a Felséges ellen, és a magasságos egek szentjeit megrontja, és véli, hogy megváltoztatja az időket és a törvényt; és az ő kezébe adatnak ideig, időkig és fél időig.”

Mt 15,3–9 • „Ő pedig felelvén, mondta nékik: Ti pedig miért hájgátok át az Isten parancsolatát a ti rendeléseitek által? És erőtlenné tettétek az Isten parancsolatát a ti ren-

deléseitek által. Képmutatók, igazán prófétált felöletek Ésaiás, mondván: Ez a nép szájával közelget hozzám, és ajkával tisztel engem, szíve pedig távol van tőlem. Pedig hiába tisztelnek engem, ha oly tudományokat tanítanak, amelyek embereknek parancsolatai.”

.....

.....

.....

A római egyház hitelvei szerint a szent hagyomány és a tanítóhivatal döntései (dogmák) a Szentírással egyenlő tekintéllyel bírnak. A valóságban viszont az egyház a Szentírás fölé helyezte saját hatalmát, önkényesen megváltoztatta még az Isten saját keze által írt Tízparancsolatot is.

A második parancsolat, a bálványképek, szobrok imádatának tiltása kimaradt, a tizediket pedig kettéválasztották, hogy ne legyen hiány. A negyedik parancsolat szombatnapra vonatkozó törvényét lerövidítve, megmásítva, a vasárnap megünneplésére készítetve alakították át: „Az Úr napját megszenteljed.”

A Luther és Melanchton által összeállított *Ágostai hitvallás* (az evangélikus egyház fő hitvallása) szerint a reformáció idején a katolikus fél erre hivatkozott mint az egyház hatalmának bizonyására: „Iszonyú nagy viták folytak a törvény megváltozásáról, az »új törvény« szertartásairól és a szombatnap megváltoztatásáról. (...) Vita folyik ezenkívül arról is: van-e joguk hozzá a püspököknek vagy a lelkészeknek, hogy szertartásokat vezessenek be az egyházba, és törvényeket hozzanak ételek, ünnepek stb. dolgában? (...) Megemlítik a szombatnapot, amelyet nyilvánvaló módon a Tízparancsolat ellenére cseréltek fel a vasárnappal. Egyetlen példát sem hánytorgatnak annyit, mint a szombatnap megváltoztatását. Bizony, nagy az egyház hatalma – állítják [ti. a katolikus fél], hogy még a

Tízparancsolat egyike alól is feloldott! De a mieink ebben a kérdésben azt tanítják, a püspököknek – mint az előbb bizonyítottuk – nincs hatalmuk rá, hogy az evangéliummal ellentétben rendeljenek el valamit.” (XXVIII., Az egyházi hatalom c. cikkelyből)

„Miután a Bibliát, a tévelygés leleplezőjét eltávolították, Sátán azt tehetett, amit akart. A prófécia kinyilatkoztatta, hogy a pápaság »véli, hogy megváltoztatja az időket és a törvényt« (Dn 7,25). És ezt tétovázás nélkül meg is tette. Hogy a pogányságból áttértek számára a bálványimádást pótolják, és így elősegítsék a kereszténységbe való névleges felvételüket, fokozatosan bevitték a szobrok és ereklyék imadását a keresztény istentiszteletbe. Egy egyetemes zsinaton hozott rendelet végül bevezette a bálványimádás rendszerét. Hogy a szentségtörés teljes legyen, Róma vakmerően kitörölte a törvényből a második parancsolatot, amely megtiltja a bálványimádást – és a tízes szám megőrzésére kettéosztotta a tizedik parancsolatot.

Ez az irányzat, amely a pogányoknak engedelményeket tett, még tovább csorbította a menny tekintélyét. Sátán megszenvedetlen egyházvezetők útján meghamisította a negyedik parancsolatot is. Megpróbálta eltörölni az ősi szombatot, azt a napot, amelyet Isten megáldott és megszentelt (1Móz 2,2–3), és helyébe a pogányok által »a Nap tiszteletre méltó napja«-ként ünnepelt napot akarta tenni. Ezt a változtatást először nem nyíltan kísérelték meg. Az első századokban minden keresztény az igazi szombatot tartotta. Féltve őrizték Isten dicsőségét, és mivel hitték, hogy Isten törvénye változhatatlan, buzgón vigyáztak előírásainak sérthetetlenségére. Sátán azonban nagyon körmönfontan dolgozott eszközei által célja megvalósításáért. Hogy az emberek figyelme a vasárnapra terelődjék, Krisztus feltámadásának tiszteletére ünne-

pelték. Istentiszteleteket tartottak azon a napon, de azért a szórakozás napjának is tekintették, a szombatot pedig még mindig szent napként ünnepelték.

A IV. század elején Constantinus császár kiadott egy rendeletet, amelyben a vasárnapot általános ünneppé tette az egész Római Birodalomban. A Nap napját a pogány alattvalók ünnepelték, és a keresztények is tisztelték. A császár így akarta a pogányság és a kereszténység szemben álló érdekeit diplomatikusan összehangolni. Erre az egyház püspökei buzdították, akiket fűtött a becsvágy és a hatalomvágy, akik felismerték, hogy a pogányok könnyebben lesznek névlegesen keresztények, ha a keresztények ugyanazt a napot ünneplik, mint ők. Ezzel előmozdítják az egyház hatalmát és dicsőségét. De számos istenfélő keresztény, amíg lassan-lassan a vasárnapot bizonyos fokig szentnek tartotta, a negyedik parancsolatnak engedelmeskedve a szombatot még mindig az Úr szent napjaként ünnepelte.

Az őscsaló azonban még nem fejezte be munkáját. Elhatározta, hogy a keresztényeket zászlaja alá gyűjti, és helytartója, a büszke főpap által gyakorolja hatalmát, aki Krisztus képviselőjének tartotta magát. Félig megtért pogányok, becsvágyó főpapok és a világot szerető egyházi tisztségviselők által valósította meg szándékát. Időről időre széles körű zsinatokat tartottak, amelyekre az egyházi méltóságok a világ minden tájáról összegyűltek. Az Isten által alapított szombat jelentőségét szinte minden zsinaton csökkentették egy kicsit, a vasárnapot pedig egyre inkább felmagasztalták. Így ezt a pogány ünnepet végül isteni intézményként tisztelték, míg a Biblia szombatját a zsidó vallás maradványának nyilvánították, és ünneplőjét átkozottnak mondták.” (Ellen G. White: *Korszakok nyomában*, A hitehagyás c. fej.)

A második parancsolat kihagyásának következményei a szentképek és szobrok előtti imádság, tárgyak, ereklyék vallá-

sos tisztelete. Ezek a szokások az egyházi tanításban és a nép gyakorlatában a mai napig változatlanul jelen vannak. Az ereklyetiszteletre példa a következő idézet: „Tudjátok-e, hogy a mai egyházfegyelem szerint csak olyan oltáron lehet misézni, ahol legalább két szent ereklyéje van az oltáron elhelyezve, az oltárasztal lapján vagy az alsó részben? Tudjátok-e, hogy az oltárcsók tulajdonképpen a szent ereklyéknek szól – akiknek ereklyéi itt vannak? Méltó és igazságos, hogy akik mint áldozatok Krisztusért feláldozták magukat és vérüket ontották, azon az oltáron pihennek, ahol Krisztus áldozatát ünnepejük, aki nekik hősi lelket és erőt adott a vértanúsághoz.” (Bánk József: *Jézus közelében*, 503. o.)

4 Milyen reformációs törekvések voltak a kereszténység történelme során az eltorzult vallásosság és istentisztelet megújítására?

Ésa 58,12 • „És megépítik fiaid a régi romokat, az emberöltők alapzatait felrakod, és nevezetsz romlás építőjének, ösvények megújítójának, hogy ott lakhassanak.”

Jel 3,8 • „Tudom a te dolgaidat (ímé adtam elődbe egy nyitott ajtót, amelyet senki be nem zárhat), hogy kevés erőd van, és megtartottad az én beszédemet, és nem tagadtad meg az én nevemet.”

.....

.....

.....

„Az igazság fényét nem lehetett teljesen kioltani abban a sötétségben sem, amely a pápai fennhatóság hosszú időszaka alatt borult a földre. Istennek minden korban vol-

tak tanúbizonyságai – olyan emberek, akik hitték, hogy Krisztus az Isten és ember közötti egyetlen közbenjáró; akik az élet egyedüli szabályának a Bibliát tartották, és megszentelték az igazi szombatot. Az utókor soha nem fogja megtudni, hogy milyen sokat köszönhet a világ ezeknek az embereknek. Eretneknek bélyegezték őket. Indítékaikat megkérdőjelezték, jellemüket befeketítették, írásaikat betiltották, elferdítették vagy megváltoztatták. Ők mégis szilárdan kitartottak, és hitüket századról századra minden eljövendő generáció számára szent örökségként, tisztán őrizték meg.” (Ellen G. White: *Korszakok nyomában*, A valdensek c. fej.)

Már a kezdeti időktől fogva őrizte a bibliai hitet a keresztények egy kis csoportja, akiket valdenseknek neveztek, és a XII. századtól már erőteljes missziós tevékenységet folytattak szerte Európában. Az ige ismerete volt legfőbb kincsük, sokan egész könyveket megtanultak kívülről, volt, aki az egész Újszövetséget tudta. A XIV. századtól egyre erőteljesebb reformációs mozgalmak indultak, Wyclif lefordította a Bibliát angol nyelvre, Husz János határozottan fellépett a pápaság viszályával szemben, a templomok és a papok gazdag pompájával szemben. Luther szintén a nép nyelvére fordította és az emberek kezébe adta a Bibliát, s tiltakozott az ereklék, búcsúédulák és vezeklések ellen. A reformáció legfőbb eredménye az ige hirdetés központi szerepének helyreállítása volt, és Krisztus megváltó művének középpontba állítása, a hit általi megigazulás tanának képviselése.

Sajnos a reformált egyházak is megtartották a gyermekkeresztséget, így a tagságot nem személyes döntés és megtérés által nyerték el, és ez óhatatlanul magával hozta a népegyházakban tapasztalható formalitást. A XIX. századi ébredési mozgalmak igazi megtérése és személyes meggyőződésen alapuló közösségeket hoztak létre. Ezeket a gyülekezeteket a személyes Biblia-kutatás és komoly imaélet jellemezte, az el-

ső keresztényekéhez volt hasonló a közösségi életük és misziós igyekezetük. A nagy adventmozgalom által történt a romlás teljes helyreállítása, amikor olyan, régen elfelejtett bibliai igazságok is feltárultak, mint a negyedik parancsolat érvényessége, az ítélet mibenléte és Jézus visszajövetelének közelsége.

5 Mi jellemzi a végidő kereszténységét az Ige szerint? Mit tapasztalunk ezekből a jelenségekből gyülekezeteinkben?

2Tim 3,5; 4,3–4 • „Akiknél megvan a kegyesség látszata, de megtagadják annak erejét. És ezeket kerüld... Mert lesz idő, mikor az egészséges tudományt el nem szenvedik, hanem a saját kívánságaik szerint gyűjtenek maguknak tanítókat, mert viszket a fülük, és az igazságtól elfordítják a fülüket, de a mesékhez odafordulnak.”

Mt 24,24 • „Hamis Krisztusok és hamis próféták támadnak, nagy jeleket és csodákat tesznek, annyira, hogy elhittessék, ha lehet, a választottakat is.”

Jel 3,15–16 • „Tudom a te dolgaidat, hogy te sem hideg nem vagy, sem hév; vajha hideg volnál, vagy hév. Így, mivel lágyemeleg vagy, sem hideg, sem hév, kivetlek téged az én számból.”

.....
.....
.....

Egyrészt a belső lelki tartalom nélküli, langyos és élettelen formai vallásosság, a „kegyesség látszata” jellemzi a kereszténységet korunkban. Sajnos a próféciaik és személyes tapasztalásuk

talatunk tanúsága szerint ez az állapot az adventnép esetében is súlyos romlást, lelki hanyatlást idézett elő.

A laodiceai üzenet által Krisztus leleplezi népének valóságos állapotát, és megtérésre hívja a langyos gyülekezeteket.

„Átvitt értelemben a forró kétségtelenül azt a vallásosságot ábrázolja, amelyet buzgó hit és szeretet jellemez, a hideg pedig a hitetlen, Isten nélküli állapotot. A langyos nyilván azt, ami a kettő között van: ismerni, hinni Isten beszédét, de nem cselekedni. Vallani a tantételeket, gyakorolni a külső formákat úgy, hogy hiányzik a lényeg, az igazi és erőteljes indíték: a buzgó hit és szeretet.” (Vankó Zsuzsa: *Jézus Krisztus apokalipszise*, I. köt., 197. o.)

A lélektelen, formai vallásosság hiányérzetet ébreszt sokakban, és ezt vallási élményekkel, színes egyházi műsorokkal próbálják meg betölteni. A szórakoztató jelenetek, hangos zene, eksztatikus érzelmi kitörések foglalják el sok esetben a „lélekben és igazságban” való Isten-imádás és istentisztelet helyét.

„Kabaré-előadók, zsonglőrök, bohócok, pantomimjátékosok, táncosok, színészek, show-bűvészek, bábjátékosok, mozgásművészek és természetesen zenészek egész hada lepi el a keresztény köröket, hogy új színt adjon az igehirdetéseknek és a rendezvényeknek. Ezzel a mesterfogással szeretnék megszólítani az evangéliumtól távol lévőket, hogy így nyerjék meg őket Jézus Krisztusnak... A fokozódó élménykegyesség hatására a Biblia-magyarázat gyakran csak a személyes látásra szorítkozik: mit mond ez az ígerész nekem? »...Majdcsak mond nekem valamit a Szentlélek ezzel kapcsolatban« – Milyen gyakran hallom újabban evangéliumi körök Biblia-óráin is azt a megfogalmazást, amit azelőtt csak liberálisok szájából hallottam: ez az ige számomra ezt és ezt jelenti. Hogyhogy csak számodra? Létezik-e Biblia-kontextualizálás individuális módon? [Azaz: egyéni szövegösszefüggésben való Biblia-értelmezés.] Az istentiszteletek is megváltoztak. A bevezető programok egyre hosszabbak, az igehirdetések egyre rövidebbek.

Mivel a modern embernek nyújtani kell valamit, természetesen nagy hangsúlyt fektetnek a változatosságra. Időnként elmosódnak az istentisztelet és a show-műsor közötti határok... Észrevétlenül megváltozott még az istenkép is. Isten már nem a szent, igazságos Isten többé, hanem csak a kedves, gyengéd apa. Istent barátta minősítik át, aki sohasem mond el- lent nekem, hanem igazol engem.«” (Bruno Schwengeler: *Toronto-Segen*, 38–39., 41. o.)

„Az elmúlt fél évszázad sok ébredésében kisebb-nagyobb mértékben azok a hatások érvényesültek, amelyek a jövő nagyobb mozgalmaiban fognak megmutatkozni: érzelmi túlfűtöttség, az igaz és a hamis keveredése. Ezek nagyon alkalmasak az emberek félrevezetésére. **De senki-nek sem kell eltévednie!** Isten Igéjének fényénél nem nehéz megállapítani e mozgalmak jellegét. Ahol az emberek figyelmen kívül hagyják a Biblia bizonyágtételét, és elfordulnak azoktól a világos, lélekpróbáló igazságoktól, amelyek önmegtagadást és a világ megtagadását igénylik, oda Isten nem küldi áldását. Ebben biztosak lehetünk. És az a mérték, amelyet Krisztus maga adott: »Gyümölcsaikről ismeritek meg őket« (Mt 7,16) – megmutatja, hogy ezek a mozgalmak nem Isten Lelkétől valók.

Isten az Ige igazságai által nyilatkoztatta ki önmagát az embernek, és mindazokat, akik elfogadják ezeket az igazságokat, megvédi Sátán csalásaitól. Az igazság semmibevétele kaput tár olyan gonoszságok előtt, amelyek most nagymértékben terjednek a vallásos világban. Isten törvényének jellegét és fontosságát sokan szem elől tévesztették. E törvény örökérvényűségének és kötelező voltának meg nem értése téves fogalmakat keltett a megtérésről és a megszentelődésről, és a kegyesség normájának leszállításához vezetett az egyházban. Itt keresendő a titka annak, hogy korunk ébredéseiből miért hiányzik Isten Lelke és ereje.” (Ellen G. White: *Korszakok nyomában*, Újkori ébredések c. fej.)

6 Hogyan szólít fel az Ige a lelki megújulásra, visszatérésre az igazi istenfélelemhez?

Jel 3,17–19 • „Azt tanácsolom néked, hogy végy tőlem tűzben megpróbált aranyat, hogy gazdaggá légy, és fehér ruhákat, hogy öltözeted legyen, és ne láttassék ki a te mézítelenséged rútsága, és szemgyógyító írral kend meg a szemeidet, hogy láss. Akiket én szeretek, megfeddem és megfenyíttem: légy buzgóságos azért, és térj meg.”

Jel 14,7 • „Ezt mondván nagy szóval: Féljétek az Istent, és néki adjatok dicsőséget, mert eljött az ő ítéletének órája, és imádjátok azt, aki teremtette a mennyet és a földet, a tengert és a vizek forrásait.”

Jel 14,12 • „Itt van a szentek békességes tűrése, itt, akik megtartják Isten parancsolatait és Jézus hitét!”

„Sok szívben szinte nyoma sincs a lelki életnek, és ez nagyon elszomorít. Attól tartok, hogy a világ, a test és az ördög elleni küzdelmet feladtuk. Kiegyezzünk-e félholt keresztényekként a világ önző és telhetetlen lelkületével, osztozva annak istentelenségében és mosolyogva annak csalásain? Ne tegyük! Ragaszkodjunk az igazság alapelveihez Isten kegyelméből! Kezdeti bizalmunkat tartsuk meg erősen, mindvégig! »Az igyekezetben ne legyetek restek, lélekben buzgók legyetek, az Úrnak szolgáljatok!« (Rm 12,11) Egy Mesterünk van, Krisztus. Rá kell tekintenünk, bölcsességet kell nyernünk tőle, kegyelme által meg kell őriznünk megbízhatóságunkat. Szelíden és töredelmesen állva Isten előtt be kell mutatnunk Krisztust a világnak.

Gyülekezeteinkben több prédikációt akartak. A tagok a Szentlélek helyett a szónokok kijelentéseire támaszkodtak. Mivel lelki ajándékaikat nem használták, azok gyengeséggé korcsosultak. Ha a prédikátorok új területeken kezdenének dolgozni, akkor a tagokra nagyobb felelősség hárulna, és ezáltal képességeik fejlődnének.

Isten súlyos vádat emel a prédikátorok és népe ellen lelki gyengeségük miatt: »Tudom a te dolgaidat, hogy te sem hideg nem vagy, sem hév; vajha hideg volnál, vagy hév! Így, mivel lágymeleg vagy, sem hideg, sem hév, kivetlek téged a számból... Azt tanácsolom néked, hogy végy tőlem tűzben megpróbált aranyat, hogy gazdaggá légy, és fehér ruhákat, hogy öltözeted legyen, és ne látassék ki a te mezítelenséged rútsága, és szemgyógyító írral kend meg a szemeidet, hogy láss!« (Jel 3,15–18) Isten lelki ébredésre és reformációra szólítja népét. Ha ez nem jön el, akkor a langymelegek még visszataszítóbbak lesznek az Úr számára, mígnem megszűnik gyermekeiknek tekinteni őket.

A Szentlélek vezetése által kísért megújulásra és reformációra van szükség. A megújulás és a reformáció két különböző dolog. A megújulás a lelki élet megelevenedését, az értelem és a szív erőinek megélnkülését, azaz a lelki halálból való feltámadást jelenti. A reformáció mögött pedig újjászerveződés, elgondolások és tanítások, szokások és tettek megváltozása áll. A reformáció nem teremheti meg a szentség jó gyümölcseit, ha nem kapcsolódik össze a Lélektől indított megújulással. A megújulásnak és reformációnak el kell végezniük kijelölt feladatukat, és ebben a tevékenységben egyesülniük kell.» (Ellen G. White, *Review and Herald*, 1902. február 25.)

A Biblia jövődölései szerint Istennek lesz tiszta és igaz népe a vég idején. E nép életében megvalósul a tagok Krisztussal és egymással fenntartott közössége, a hívek egész élete isten-

tisztelet lesz, mert önzetlen szeretet irányítja minden tettüket. Átaluk tudja Isten elvégezni az utolsó üzenethirdetést a világ felé, mert szentek lesznek, akik „megtartják Isten parancsolatait és Jézus hitét”.

Gondoljuk át, mit kell tennünk azért, hogy ilyen valódi változás, megújulás történjék személyes életünkben és gyülekezetünkben?

*Az e heti adomány a médiaosztályt támogatja.
– Hozzájárulás a közösség által terjesztett hanganyagok készítéséhez
és az osztály működtetéséhez.*

A mennyei lények és az üdvözültek Isten-dicsőítése

|| Milyen meggyőződés hatja át a mennyei seregek Isten iránti hódolatát?

Ésa 6,1–3 • „Láttam az Urat ülni magas és felemeltetett székekben, és palástja betöltötte a templomot, szeráfok álltak felette: mindeniknek hat-hat szárnya volt: kettővel orcáját fedte be, kettővel lábait fedte be, és kettővel lebegett. És kiáltott egyik a másiknak, és mondta: Szent, szent, szent a seregek Ura, teljes mind a széles föld az ő dicsőségével!”

Jel 4,11 • „Méltó vagy, Uram, hogy végy dicsőséget, tisztességet és erőt, mert te teremtettél mindent, és minden a te akaratodból lett és teremtetett.”

Zsolt 148,13 • „Dicsérik az Úr nevét, mert az ő neve dicső egyedül, az ő dicsősége ég-re-földre kihat!”

Jak 1,17 • „Minden jó adomány és minden tökéletes ajándék felülről való, és a világosságok Atyjától száll alá, aki-nél nincs változás, vagy változásnak árnyéka.”

„Isten jellemének szent voltát hirdeti az élőlények szózata. Nem valamiféle egyhangú kultusz vagy liturgia ez, hanem természetesen, folytonosan és ellenállhatatlanul áradó, örömteljes vallomás, amely mély belső meggyőződésből fakad...

Dicsérő szózatokban megjelenik az a kulcsszó, amely majd újra és újra felhangzik Jelenések könyvében: »méltó«. Nem félelemből, avagy a tőle való függés miatt tisztelik tehát Istent, hanem annak a személyes meggyőződésnek az alapján, hogy erkölcsi jelleme folytán egyedül Őt találják méltónak a legfelsőbb lény helyének betöltésére a világmindenségben. »Jelentőségteljes, hogy a görög szövegben határozott névelő előzi meg a dicséretükben foglalt három megjelölés mind-egyikét: a dicséret, a tisztelet, a hatalom. Mindez egyedül Őt illeti meg.« (Herbert Wernecke) Ha bárki is magának tulajdonítja ezeket, Istent rabolja meg az Őt – egyedül Őt – jogosan megillető tisztelettől. A teremtmények Isten iránti tiszteletének és hálajának végső alapjára is rámutat a huszonnégy vén dicsérő szózata: »Te teremtettél mindent, a te akaratod által voltak, és a te akaratod által teremtettek.« (...) Milyen igazságtalan az ember, hogy elzárkózik ennek az igazságnak a tudomásulvételétől! Milyen igazságtalan, hogy megtagadja Teremtőjétől és fenntartójától az Őt megillető tiszteletet, szeretetet és engedelmisséget.» (Vankó Zsuzsa: *Jézus Krisztus apokalipszise*, II. köt., 32–33. o.)

„Mivel Isten kormányzásának alapja a szeretet törvénye, ezért minden értelmes lény boldogsága az igazság nagy alapelveivel való összhangjától függ. Isten minden teremtményétől szeretetszolgálatot kíván – olyan szolgálatot, amely az Ő jellemének méltánylásából fakad. Nem leli örömét a kikényszerített engedelmisségben, hanem mindenkinek szabad választást biztosít, hogy önként ajánlhassa fel szolgálatát.

Amíg minden teremtett lény elismerte szeretetkötelezettségét, addig tökéletes volt az összhang az egész világ-

egyetemben. A mennyei seregek számára öröm volt Teremtőjük akaratának teljesítése. Boldogok voltak, hogy dicsőségét visszatükrözhetik, és dicsőíthetik Őt. És amíg az Isten iránti szeretet volt az elsődleges, az egymás iránti szeretet is önzetlen volt: nyoma sem volt a mennyei összhangot megbontó viszálynak.” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, Miért engedte meg Isten a bűnt? c. fej.)

„A Teremtő jelenlétében az angyalok befedik arcukat. A kérubok és a tündöklő, szent szeráfok mély hódolattal közelítik meg trónját. Mennyivel inkább kell tehát nekünk – halandó, bűnös lényeknek – tiszteletteljesen járulnunk az Úr, a mi Alkotónk elé!

Az Úr nevének megszentelése azonban ennél sokkal többet jelent. Mi is, akár Jézus kortársai, külsőleg a legmélyebb tiszteletet tanúsíthatjuk Isten iránt, közben mégis minduntalan megszenteltelenedhetjük nevét. Az Úr neve »irgalmas és kegyelmes Isten, késedelmes a haragra, nagy irgalmasságú és igazságú... aki megbocsát hamisságot, vétket és bűnt« (2Móz 34,5–6).

Ezt a nevet szentnek tartják a mennyei angyalok és az el nem bukott világok lakói. Amikor így imádkozol: »Szenteltessék meg a Te neved«, akkor azt kéred, hogy a mi világunkban, benned szenteltessék meg. Isten a gyermekének ismer el téged emberek és angyalok előtt. Eseedez hát, hogy ne hozz szégyent arra a szent, szép névre, amelyről neveztettsz (lásd: Jak 2,7). Isten az Ő képviselőjeként küld el a világba.” (Ellen G. White: *Gondolatok a hegyi beszédről*, Az Úr imája)

Q Mi bizonyítja azt, hogy a tiszta mennyei lények önként és örömmel szolgálják Teremtőjüket?

Zsolt 103,20 • „Áldjátok az Urat, angyalai, ti hatalmas ere-

jűek, akik teljesítitek rendeletét, hallgatván az ő rendelkezések szavára.”

Az angyalok között támadt viszály következménye, hogy harmadrészüket Sátán táborához csatlakozott, és szembefordult Istennel. Azok, akik hűségesek maradtak, meggyőződtek Isten szeretetéről, türelméről, ahogyan Luciferrel és a lázadó angyalokkal bánt. Ők önként választották továbbra is az Istennek végzett szolgálatot.

„A dicsőséges angyalok, akik mindig látják mennyei Atyánk arcát, örömmel szolgálnak Isten kicsinyeinek. Az angyalok mindig jelen vannak ott, ahol a legnagyobb szükség van rájuk: az énjükkel ádáz harcban állókkal, a csüggesztő körülmények között élőkkel. Különösen nagy gondjuk van a gyenge és remegő szívű lelkekre, akiknek a jellemében sok a kifogásolható vonás. Azzal a munkával, amit az önző ember megaláznál tart – a nyomorult, gyenge jelleműek szolgálatával – Isten a tiszta, büntetlen mennyei lényeket bízta meg.” (Ellen G. White: *A gyógyítás szolgálata*, Az igazi orvos-misszionárius)

„Mit gondolnak vajon a mennyei angyalok rólunk, szegény, segítségre szoruló, kísértéseknek kitétt emberekről, hogy oly keveset imádkozunk és oly csekély hitet tanúsítunk, noha Isten szívének végtelen szeretetével vágyakozik arra, hogy a segítségünkre legyen, és kész többet adni nekünk, mint amit kérni vagy elgondolni képesek vagyunk. Az angyalok boldogan hajtanak fejet Isten előtt, és szeretnek a közelében lenni, a legmagasabb rendű örömmel tekintik az Istennel fenntartott közösséget. Az

emberek azonban – akiknek olyan nagy szükségük van arra a segítségre, amelyet egyedül csak Isten adhat meg nekik – láthatóan jól megvannak Lelkének világossága, az Ő társasága és jelenléte nélkül.” (Ellen G. White: *Krisztushoz vezető lépések*, Az ima kiváltsága c. fejezet.)

3 Hogyan vesznek részt az angyalok a megváltás művében is?

Eféz 3,10 • „Azért, hogy megismertessék most a mennybeli fejedelemségekkel és hatalmasságokkal az egyház által az Isten sokféle bölcsessége.”

Vö. Jel 1,1; 19,10; Ap csel 5,19–20; Lk 15,10; Mt 24,31

.....

.....

.....

Az angyalok vágyakoznak arra, hogy jobban megismerhessék Isten terveit, és maguk is részesei legyenek a bűnös ember megmentésének. Isten lényét, igazságosságát és kegyelmét fedezik fel az emberért hozott áldozatában, és az elveszettek iránti türelmes fáradozásában. Tevékenységük önzetlen szeretetből fakad, hogy segítsék azokat, akik elszakadtak Istentől, de vágyakoznak a menny tisztasága után. Az angyal, aki János apostolt vezette látomása során, szolgatársának vallotta magát. Angyalok közvetítették sok esetben Isten üzenetét, segítettek megszabadítani bajba jutott hívőket, mellettük álltak az evangélium hirdetésében, és örömmel fogadják emberek megtérését. Végül, amikor a megváltás műve befejeződik, elkísérik Jézust, hogy személyesen vegyenek részt a nagy egybegyűjtésben.

4 Megalázkodása által Krisztus milyen dicsőséget nyert Istentől? Hogyan hatott a mennyei lényekre Isten Fiának önfeláldozó szeretete?

Dn 7,13–14 • „Láttam éjszakai látásokban, és ímé az ég felhőiben mint valami emberfia jött, és ment az öreg korúhoz, és elébe vitték őt. És adott néki hatalmat, dicsőséget és országot, s minden nép, nemzet és nyelv néki szolgál; az ő hatalma örökkévaló hatalom, amely el nem múlik, és az ő országa meg nem rontatik.”

Fil 2,9–11 • „Annakokáért Isten is felmagasztalta őt, és ajándékozott néki oly nevet, amely minden név fölött való, hogy a Jézus nevére minden térd meghajoljon, mennyeieké, földieké és föld alatt valóké. És minden nyelv vallja, hogy Jézus Krisztus Úr az Atya Isten dicsőségére.”

Jel 5,11–12 • „Láttam, és hallottam a királyiszék, a lelkes lények, és a Vének körül sok angyalnak szavát, és az ő számuk tízezerszer tízezer és ezerszer ezer, nagy szóval ezt mondván: Méltó a megöletett Bárány, hogy vegyen erőt, gazdagságot, bölcsességet, hatalmasságot, tisztességet, dicsőséget és áldást.”

.....
.....
.....
.....

„Az angyalok és a többi teremtmény dicsérő éneke tanúsítja, hogy Krisztus áldozata nyomán örökre elnémulnak, megsemmisülnek mindazok a vádak, amelyeket Sátán Isten ellen emelt lázadása során. Sőt hatalmasan elmélyül, örökre meg-

szilárdul a teremtmények szívből jövő hálája és elismerése az Atya és a Fiú iránt.” (Vankó Zsuzsa: *Jézus Krisztus apokalipszise*, II. köt., 55. o.)

„Az egész világmindenséget csodálatra készítette Jézus Krisztus megalázkodása az elbukott ember megmentéséért. Ő, aki csillagról csillagra, világról világra mindent bejárt, mindent felügyelve, kegyelmesen fenntartva minden lény életét a hatalmas világmindenségben, beleegyeznek, hogy dicsőségét elhagyja, és emberi természetet vesz magára – olyan titok volt ez, amelyet más világok büntelen lényei szerettek volna megérteni.

Amikor Krisztus emberi formában világunkba jött, mindnyájan különleges figyelemmel kísérték, amint végigjárta véráztatta útját, a jászoltól a Golgotáig. A menny látta a bánatmat és a gúnyt, amit elszenvedett, és tudta, hogy Sátán volt a felbujtó. Látták, hogyan nyernek teret az ellenség erői, amint sötétséget, bánatot, szenvedést árasztanak az emberiségre, és hogyan munkálkodik ellenük Krisztus. Figyelték, miként válik egyre hevesebbé a világosság és a sötétség közötti küzdelem.

Jézus Krisztus haláltusája végén, amikor a kereszten így kiáltott fel: »Beteljesedett!«, diadalmas győzelmi kiáltás hangzott végig a lakott világokon, és a mennyen is. A nagy küzdelem, amely oly hosszú ideig tartott Földünkön, most eldőlt, és Krisztus volt a győztes! Halála volt a válasz a kérdésre: szereti-e az Atya és a Fiú az embert annyira, hogy készek az önmehtagadásra és az áldozathozatalra?

Sátán leleplezte saját valóságos jellemét: hazug és gyilkos.

Mindenek számára világossá vált, hogy ha Sátán alkalmat kap, ugyanolyan szellemben, ugyanolyan lelkülettel uralkodott volna a mennyei lények felett is, mint amilyenel az embereken, akik a hatalmában voltak. A Te-

remtő Istenhez hű világegyetem egyetlen hangban egyesült, Isten kormányzását magasztalva.” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, A megváltás terve c. fej.)

5 Hogyan fogják még az elveszettek is elismerni Isten hatalmát és igazságos ítéletét?

Jel 15,4 • „Ki ne félne téged, Uram? És ki ne dicsőítené a te nevedet? Mert csak egyedül vagy szent. Mert eljönnek mind a pogányok, és leborulnak előtted, mert a te ítéleteid nyilvánvalókká lettek.”

.....
.....
.....
.....

„Ekkor mindenki előtt világossá válik, hogy a bűn zsoldja nem a csodálatos függetlenség, nem az örök élet, hanem rabság, romlás és halál. (...) A gonoszok megigézve nézik Isten Fiának koronázását. Látják kezében a mennyei törvénytáblákat – a rendelkezéseket, amelyeket semmibe vettek és áthágtak. Tanúi a megváltottak kitörő csodálatának és elragadtatott imádatának; és miközben az ének hangja végigzúg a városon kívül rekedt tömeg felett, egy emberként kiáltják: »Nagyok és csodálatosak a Te dolgaid, mindenható Úr Isten, igazságosak és igazak a Te útjaid, óh szentek Királya!« (Jel 15,3) – és térdre hullva imádják az élet Fejedelmét.

Sátán látja, hogy lázadása, amelyre senki nem kényszerítette, alkalmatlanná tette a mennyei életre. Képességeit

az Isten elleni harcban gyakorolta. A menny tisztasága, békéje és harmóniája mérhetetlen gyötrelem lenne számára. Isten irgalma és igazságossága elleni vádjai elnémulnak. A gyalázat, amellyel Jahvét akarta illetni, teljesen visszahull reá. És Sátán most leborul, és beismeri, hogy Isten jogosan ítélte el.

Minden kétely, amely a hosszú küzdelem során az igazság és tévelygés kérdésében felmerült, most tisztázódik. A lázadás következményei, az isteni rendelkezések mellőzésének gyümölcsei minden értelmes teremtmény előtt nyilvánvalóak lesznek. Az egész világegyetem láthatja a különbséget Isten kormányzata és Sátán uralma között. Sátánt a saját cselekedetei ítélik el. Az események teljes mértékben igazolják Isten bölcsességét, igazságosságát és jogosságát. Világossá válik, hogy Isten a nagy küzdelem során tett minden intézkedésében tekintettel volt népének örök érdekeire és a teremtett világokra. »Dicsér Téged, Uram, minden teremtményed, és áldanak Téged a Te kegyeltjeid.« (Zsolt 145,10) A bűn történelme az egész örökkévalóságon át tanúskodni fog arról, hogy minden teremtmény boldogsága szorosan összefügg Isten törvényének létezésével. A nagy küzdelem összes tényét látva hűségesekek és lázadók egyként hirdetik az egész világegyetemben: Igazságosak és igazak a Te útjaid, ó, szentek Királya!» (Ellen G. White: *Korszakok nyomában*, A küzdelem véget ér c. fejt.)

6 Mit fejez ki az üdvözültek hálaéneke? Milyen nagy kiváltságban lesz részük a megváltottaknak az újjáteremtett Földön?

Jel 7,9–12, vö. Jel 14,1–3; 15,3–4 • „Azután láttam, és ímé nagy sokaság, amelyet senki meg nem számlálhatott, min-

den nemzetből és ágazatból, népből és nyelvből, a királyiszék előtt és a Bárány előtt állnak, fehér ruhákba öltözve, és a kezeikben pálmaágak. És kiáltottak nagy szóval, mondván: Az üdvösség a mi Istenünké, aki a királyiszékben ül, és a Bárányé! Az angyalok pedig mindnyájan a királyiszék, a vének és a négy lelkes lény körül álltak, és a királyiszék előtt arccal leborultak, és imádták Istent, ezt mondván: Ámen: áldás és dicsőség, bölcsesség és hálaadás, tisztesség, hatalom és erő a mi Istenünknek mind örökkön örökké, ámen!”

Jel 22,3–5; Ésa 66,22–23; Jel 19,1–6 • „Semmi elátkozott nem lesz többé, Istennek és a Báránynak királyiszéke benne lesz, és szolgálai szolgálnak néki, látják az ő orcáját, és az ő neve homlokukon [lesz].”

.....

.....

.....

.....

„Amit Krisztus megvalósított életével és halálával, az sokkal több, mint a bűn okozta rontás meggyógyítása. Sátán célja az volt, hogy az embert örökre elszakítsa Istentől, de Krisztusban szorosabb egységbe jutunk Istennel, mintha sohasem buktunk volna el...

Krisztus megváltói munkája igazságot szolgáltat Isten uralmának. Megtudja a világ, hogy a Mindenható a szeretet Istene. Sátán vádjai alaptalanoknak bizonyulnak, jelleméről lehullik a lepel.

A lázadás soha többé nem ismétlődhet meg. Bűn soha többé nem hatolhat be a világegyetembe. A hitehagyás ellen mindenki örökre biztosítva van. Az önfeláldozó sze-

retet eltéphetetlen köteléssel egyesíti a föld és a menny lakóit Teremtőjükkal.

A megváltás munkája befejeződik. Ott, ahol eláradt a bűn, Isten kegyelme még bőségesebb lesz. A földet – amelyet Sátán magának igényel – Isten nemcsak megváltja, hanem meg is dicsőíti. A mi kis világunk, amely a bűn átka miatt az egyetlen sötét folt az Ő dicső teremtésén, a világegyetem minden más világát felülmúló megbecsülésben részesül. Itt, ahol Isten Fia emberi testben lakozott, ahol a dicsőség Királya élt, szenvedett és meghalt, itt lesz »Isten sátora az emberekkel... és velük lakozik, és azok az ő népei lesznek, és maga Isten lesz velük, az ő Istenük« (Jel 21,3), amikor mindent megújít. A megváltottak pedig a végtelen korszakokon át – miközben az Úr világosságában járnak – dicsőíteni fogják Őt kimondhatatlan ajándékért, aki Immánuel – **VELÜNK AZ ISTEN.**” (Ellen G. White: *Jézus élete*, Velünk az Isten c. fej.)

„E föld lakói kimondhatatlan örömmel osztoznak az el nem bukott lények boldogságában és bölcsességében. Megismerik tudásuk kincseit, amelyeket a végtelen korszakokon át Isten keze munkáinak szemlélésével gyűjtöttek. Tisztán látó szemmel nézik a természet dicsőségét – napokat, csillagokat és naprendszereket –, amelyek kijelölt pályájukon keringenek Isten trónja körül.

Mindenre – a legparányibbtól a legnagyobbig – a Teremtő neve van felírva. Minden Isten végtelen hatalmát hirdeti.

És az évek, az örökkévalóság évei folyamán még káprázatosabb, még dicsőségesebb dolgok tárulnak fel Istenről és Krisztusról. Növekszik a szeretet, a tisztelet és a boldogság, miként a tudás is. Az ember minél többet tud meg Istenről, annál jobban csodálja jellemét.

Ahogy Jézus feltárja a megváltás kincseit, és a Sátánnal vívott nagy küzdelem csodálatos eredményeit, a megvált-

tottak szívét még inkább áhítat tölti be, és még nagyobb örömmel játszanak aranyhárfaikon. Tízezerszer tízezer és ezerszer ezer hang cseng össze a magasztalás hatalmas kórusában.” (Ellen G. White: *Korszakok nyomában*, A küzdelem végét ér c. fejezet.)

*E heti adományunk a központi alapot támogatja.
– A közösség működtetésére szánt adományok.*

ÁHÍTATOK MINDEN NAPRA

Július

1. péntek	Jel 16,13–14	Napnyugta: 20.46
2. szombat	Jel 13,4. 8–9	
3. vasárnap	Mt 24,23	
4. hétfő	Jel 13,10–11	
5. kedd	Mt 10,22	
6. szerda	2Tim 3,12	
7. csütörtök	Mt 24,8–10	
8. péntek	Mt 10,35–37	Napnyugta: 20.43
9. szombat	Eszt 4,14	
10. vasárnap	Jn 16,1–3	
11. hétfő	Mt 24,12–13	
12. kedd	Ezék 38,19	
13. szerda	Ésa 60,1–2	
14. csütörtök	Ésa 49,14–15	
15. péntek	Mal 3,3	Napnyugta: 20.38
16. szombat	Lk 21,18	
17. vasárnap	2Kor 11,14	
18. hétfő	Mt 24,24	
19. kedd	Jel 13,13	
20. szerda	Mt 7,21–23	
21. csütörtök	Lk 21,11	
22. péntek	Ésa 8,16	Napnyugta: 20.32
23. szombat	2Tim 2,19	
24. vasárnap	Zak 3,2	
25. hétfő	Dn 3,7. 17–18	
26. kedd	Ezék 7,2. 5–6	
27. szerda	Ésa 24,5–6	
28. csütörtök	Jel 12,17	
29. péntek	Jel 18,1	Napnyugta: 20.24
30. szombat	Jóel 2,23	
31. vasárnap	Rm 13,11–12	

ÁHÍTATOK MINDEN NAPRA

Augusztus

1. hétfő	2Kor 6,2	
2. kedd	2Kor 10,15	
3. szerda	Jób 28,18	
4. csütörtök	Rm 5,19	
5. péntek	Júd 24	Napnyugta: 20.14
6. szombat	Eféz 3,20	
7. vasárnap	Mt 5,48	
8. hétfő	Eféz 4,32	
9. kedd	1Tim 5,22	
10. szerda	Eféz 4,23–24	
11. csütörtök	Zsolt 119,34	
12. péntek	1Jn 2,4–5	Napnyugta: 20.03
13. szombat	Zsolt 119,104	
14. vasárnap	1Kor 14,40	
15. hétfő	Ésa 6,5	
16. kedd	1Kor 10,12	
17. szerda	2Kor 5,17	
18. csütörtök	2Móz 20,8–11	
19. péntek	Péld 3,6	Napnyugta: 19.51
20. szombat	Ezék 9,4	
21. vasárnap	Jel 14,5	
22. hétfő	Jn 9,4	
23. kedd	Jel 7,2–3	
24. szerda	Ezék 20,12	
25. csütörtök	Ésa 58,14	
26. péntek	Ezék 20,20	Napnyugta: 19.38
27. szombat	Dn 8,14	
28. vasárnap	Dn 7,13	
29. hétfő	Zsid 10,22	
30. kedd	Jel 3,3	
31. szerda	1Tim 5,24	

ÁHÍTATOK MINDEN NAPRA

Szeptember

1. csütörtök	Zsolt 119,46	
2. péntek	Mt 10,18	Napnyugta: 19.24
3. szombat	Ámós 4,12	
4. vasárnap	Mt 10,19	
5. hétfő	Ezék 34,26	
6. kedd	Jel 17,14	
7. szerda	1Thess 5,4	
8. csütörtök	1Thess 5,3	
9. péntek	Jer 6,14	Napnyugta: 19.10
10. szombat	Mt 24,14	
11. vasárnap	Mik 1,2–3	
12. hétfő	Jel 22,21	
13. kedd	1Thess 5,1–2	
14. szerda	Dn 12,1	
15. csütörtök	Jel 7,3	
16. péntek	Jel 16,1	Napnyugta: 18.56
17. szombat	Jel 13,15	
18. vasárnap	Eszk 3,5,13	
19. hétfő	Ésa 26,20	
20. kedd	Ámós 8,11–12	
21. szerda	Jer 30,7	
22. csütörtök	Zsolt 46,2	
23. péntek	Lk 18,7–8	Napnyugta: 18.41
24. szombat	Mk 13,19–20	
25. vasárnap	Jel 3,10	
26. hétfő	Zsolt 91,15	
27. kedd	Ésa 49,25	
28. szerda	Jób 34,20–23	
29. csütörtök	Jel 16,17–18	
30. péntek	Dn 12,2	Napnyugta: 18.27

1900 Ft

380 Ft

430 Ft

Könyvajánló

Bibliaiskolák Közössége
Könyvkiadó

• www.bikkiado.hu

• 06-20/379-6020

• 06-1/267-3947

• 1181 Budapest,
Reviczky Gyula u. 46.

• bik@bibliakiado.hu

1960 Ft

1350 Ft

3500 Ft

A médiaosztály 2011. nyári ajánlataiból

Igehirdetések
gyermekeknek

- audio-CD
- 600 Ft/db

Az emberi lét
kiváltságai
Szabó Attila
hétrészes
sorozata
• 700 Ft

Családi kérdések
MP3-CD • 1000 Ft

A helyes
fogyókúra
titkai
Tóth Gábor
öttrészes
sorozata • MP3-CD • 900 Ft

